D. E. STEVENSON

Familia Musgrave

ALCRIS

Capitolul 1

– De ce ești așa supărată, Esther?

Tresări la auzul acestor cuvinte, convinsă fiind că Charles dormea. Întoarse capul spre pat și-i întâlni privirea întrebătoare.

Se aflau într-o cameră mare, frumos mobilată, ale cărei ferestre dădeau spre apus. Esther se așezase la geam cu o broderie în mână, dar întunericul se lăsa cu repeziciune. Era o după-amiază de noiembrie.

– Nu mai vezi să coși acum, adăugă Charles.

– Vedeam… până acum câteva secunde, spuse ea. Se întunecă așa de repede. Rămăsesem cu ochii la copaci.

Copacii din parcul Highfold erau într-adevăr demni de a fi priviți. Podoaba de toamnă a stejarilor și frasinilor arunca reflexe multicolore în ultimele raze de soare. O adiere blândă apleca ușor vârfurile ce se înălțau mândre spre cerul încremenit, dar grădina era bine adăpostită și nici o mișcare nu făcea să foșnească frunzele ce cădeau și se depuneau în straturi pe alei.

– Este aproape ora ceaiului, spuse Esther adunând bucățile de mătase pe care le broda pentru a-i face Deliei o rochie cadou de ziua ei.

– Nu e nici o grabă, o liniști el. Vino să stai lângă mine, să vorbim.

Esther se conformă, se așeză pe marginea patului și-i luă ambele mâini într-ale ei. Avea mâinile atât de subțiri, reci și foarte palide!...

– Așa e mai bine. Te văd și eu la față, acum. Spune-mi, de ce te îngrijorează atât de mult situația dintre ei?

– Dintre cine?

– Dintre Margaret și Bernard Warren, bineînțeles.

– De unde știi? exclamă ea, surprinsă. Era într-adevăr surprinzător ca Charles să știe sau să fi ghicit ce se întâmpla. Era la pat de săptămâni întregi și ea încercase din răsputeri ca el să fie cât mai liniștit cu putință.

– Am fost cu ochii și urechile în patru, răspunse Charles chicotind. Tu nu te prea pricepi să păstrezi un secret, Esther, cel puțin nu față de mine. Doar te cunosc de douăzeci și cinci de ani, nu?

– Da, Charles, dar…

– Iar Margaret este îndrăgostită. E evident. Sunt și eu în situația asta de douăzeci și cinci de ani, ar trebui să fiu în stare să recunosc semnele.

– Dar ea nu ți-a spus nimic!...

– Nici un cuvințel. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare, de ce te îngrijorează atât de mult? Mai devreme sau mai târziu, tot se întâmpla. Când ai trei fete frumoase, nu te poți aștepta la altceva.

– Dar Margaret e mult prea tânără!

Urmă un moment de tăcere, apoi Charles continuă:

– Nu-ți place de el, nu-i așa? Mă întreb de ce.

Esther nu putu răspunde. Nu știa nici ea exact ce anume îi displăcea la Bernard Warren și nu vroia să fie nedreaptă. Poate numai ideea de a o împărți pe Meg cu altcineva îi era de nesuferit și ăsta numai motiv nu era.

– Nu ai auzit nimic rău despre el, nu? se alarmă Charles deodată.

– Nu, nu. Doar că pare prea matur pentru Meg. Este atât de… solemn. Lui Meg îi place distracția și nu mi-i pot imagina distrându-se împreună. Nu știu ce vede la el.

Imaginea lui se contura în fața ochilor lui Esther pe măsură ce vorbea: înalt, brunet, serios, cu trăsături ridate și ușor adus de umeri. Nu se apropia nicicum de prințul din poveste pe care îl visa ea pentru scumpa ei Meg.

– Cred că te înșeli, spuse Charles. Bernard Warren n-o fi el foarte atrăgător la prima vedere, dar e om bun, sensibil, cu capul pe umeri… și blând. Blândețea este importantă la un soț, nu-i așa?

– Da, bineînțeles. Esther nu mai putu să continue, un nod dureros i se urcase în gât. Charles fusese întotdeauna blând și tandru, cel mai tandru bărbat din lume, dar avusese și o fire veselă. Deși era mult mai în vârstă decât ea, fuseseră fericiți împreună. Împărțiseră și bune și rele, trecuseră împreună peste moartea băiețelului lor, Philip.

– Bernard Warren e OK, declară Charles.

– Dar e potrivit pentru Meg?

– Oh, te asigur că aș fi preferat să o aleagă pe Delia, dar nu a ales-o și nu îl condamn.

– Delia e cea mai mare.

– Da, cea mai mare, oftă el.

Mai exista o latură a situației care o îngrijora pe Esther. Delia era cea mai mare. Delia nu se sfia să se exprime cu ironie la adresa „tânărului lui Meg".

Charles urmărise expresia de pe fața soției sale.

– Sunt probleme, nu-i așa? E normal, dar sincer, Esther, îți faci prea multe griji. Încearcă să stai liniștită și să lași lucrurile să-și urmeze cursul firesc. Nu ai ce să faci.

Era un sfat bun, dar foarte greu de urmat. Bineînțeles, Esther sperase întotdeauna ca fetele să-și găsească fiecare un bărbat bun și să se căsătorească. Ce mamă nu-și dorește fericirea copiilor? Dar fusese întotdeauna de la sine înțeles că Delia va fi cea care va părăsi prima casa părintească. Delia, care fusese dintotdeauna o fire mai dificilă, cu pretenții mai mari de la cei din jur, fără a fi însă dispusă să dea și ea mai mult. Întâi Delia, apoi Margaret și în cele din urmă Rose, mezina, a cărei apariție tardivă în sânul familiei fusese un eveniment oarecum neașteptat.

Reflectând la toate acestea, dintr-un motiv pe care nu și-l putea explica nici ei înseși prea clar, ajunse să se gândească la Walter. Poate pentru că era și el un membru al familiei, dacă mai trăia.

Walter fusese singurul copil din prima căsătorie a lui Charles, aproape de o vârstă cu Esther. Când Charles și Esther se logodiseră, el era pe punctul de a părăsi Harrow. Avea examene și acesta fusese pretextul sub care nu venise nici la nuntă. Spera să câștige o bursă pentru a studia medicina la Cambridge. La vremea respectivă, Esther fusese dezamăgită,

chiar puțin jignită de atitudinea lui, dar Charles îi explicase că visul dintotdeauna al lui Walter fusese să devină doctor.

– Își dorește cu pasiune acest lucru, îi spusese Charles. Are vocație, sunt sigur de asta. E normal să-ți pară rău că nu poate ajunge la nuntă, dar înțelegi, nu?

– Bineînțeles, căzuse Esther de acord. Cariera lui trebuie să fie pe primul plan, doar e vorba de toată viața lui. Dar o să vină la Highfold în vacanța de vară și o să ne vedem atunci.

Logodna fusese scurtă și avuseseră foarte multe lucruri de pregătit în puțin timp. Esther însă, rămăsese convinsă că avea să-l cunoască pe Walter în cel mai scurt timp. Inevitabil, ar fi fost mai dificil la început, dar era sigură la vremea respectivă că avea să-l câștige de partea ei. Aveau să fie cei mai buni prieteni, să se distreze de minune împreună, nu-și putea imagina altfel lucrurile. Își făcuse atunci o groază de planuri care îl includeau pe fiul ei vitreg.

– Când va veni Walter… îi spunea ea lui Charles… să organizăm niște petreceri pentru el. Nu vrem să se plictisească. Sau picnicuri, nu? Sau să mergem la Stratford. Poate i-ar plăcea să vină împreună cu un prieten. Când va veni Walter, trebuie să…

– Poate ar fi mai bine dacă nu ar veni. Situația îl incomoda în mod evident pe Charles.

– Dacă nu ar veni?!... Ideea fusese bulversantă pentru Esther.

– Ar putea să plece în străinătate cu familia Mainwarings și să vină mai târziu, când lucrurile se vor mai liniști.

Nici așa Esther nu pricepuse.

– Dar, Charles, asta este casa lui. Sunt convinsă că ar prefera Highfold-ul unei călătorii în străinătate. Să nu fim egoiști! Nu trebuie să se simtă neglijat. Tu și Walter ați însemnat întotdeauna totul unul pentru celălalt, nu?

– Da, tocmai asta e problema.

Esther refuzase chiar și atunci să vadă adevărul.

Își realizase însă greșeala la mai puțin de o zi de la sosirea lui Walter. O prietenie între ei era imposibilă; el era hotărât să nu o accepte și cu cât ea încerca mai tare să-i facă pe plac, cu atât el se înverșuna mai mult să nu iasă din carapace.

Din păcate, pe atunci era foarte tânără și lipsită de experiență. În loc să-l lase în pace, își înzecise eforturile de a-l aduce pe calea reconcilierii. Îl sufocase cu întrebări despre ce îi place să facă, să mănânce și ce nu, despre prietenii lui de la Harrow… Walter răspunsese întotdeauna monosilabic. Era mereu foarte serios și „corect“, politicos până la limita impertinenței.

Ieșiseră într-o zi la un picnic împreună. Esther încercase să întrețină conversația, dar eforturile ei fuseseră zadarnice. Când Charles se uitase la ceas și sugerase că ar trebui să pornească spre casă, Walter fusese imediat în picioare. La întrebarea lui Esther dacă vrea să stea în față, cu tatăl său, răspunsul fusese un rece „nu, mulțumesc!“ Parcurseseră drumul spre casă într-o tăcere absolută. Trecuseră apoi câteva zile fără ca lucrurile să se îmbunătățească în vreun fel. Walter nu vorbea decât dacă cineva i se adresa în mod direct. Stătea la masă fără să scoată un cuvânt. Esther și Charles încercau să discute ei, dar o conversație firească era imposibilă în condițiile date. Erau uniți prin convenție, dar separați de un zid de gheață.

Probabil Charles suferea cel mai mult, pentru că își iubea profund tânăra soție. O vedea străduindu-se din răsputeri să fie prietenoasă și drăguță. Vedea cum este respinsă cu răceală. O vedea scufundându-se în tăcere, rănită și deznădăjduită.

Când realizase că nimic din ceea ce ar fi făcut ea nu ar fi putut îndrepta lucrurile, Esther încercase să găsească o scuză pentru a pleca mai devreme de la masă și a-l lăsa pe Charles să restabilească o legătură cu fiul său.

– E ca un bloc de gheață, îi mărturisise Charles când urcase în dormitor. Atâtea resentimente... E mai supărat pe mine decât pe tine. De-ar fi fost cu câțiva ani mai tânăr, să-i pot da o bătaie zdravănă! Asta i-ar trebui!

– Oh, Charles, nu!... Bietul Walter!... Trebuie să avem răbdare.

– Răbdare?! Nu am avut suficientă răbdare?!

– Ba da, dar e gelos. Și suferă. Te rog, ai răbdare, Charles! Poate mâine va fi mai bine.

Plângea. El o luase în brațe iar ea se agățase de el și continuase printre sughițuri:

– E numai vina mea. Am fost așa de proastă... Nu am înțeles... Nu trebuia să te căsătorești cu o asemenea nepricepută...

Esther tot sperase că „mâine va fi mai bine“, dar era din ce în ce mai rău. Esther își sfătuise soțul să aibă răbdare, dar Charles ajunsese la capătul răbdărilor. Într-o seară după cină, inevitabilul se produsese.

Esther nu aflase niciodată ce se spusese între ei, pentru că urcase devreme la culcare. Când urcase Charles, era deja pe jumătate adormită.

– Și cu asta basta! Deși în aparență era calm, Charles era livid la față și în ochii lui ardea o furie greu de controlat.

– Poftim?...

– I-am spus... I-am spus că nu mai am de gând să tolerez acest comportament. Am tot răbdat, pentru că m-ai rugat tu, dar e deja insuportabil. Se plimba de colo colo prin cameră, ca un leu în cușcă. Nu mai suport, repetase. I-am spus că trăim cu toții un coșmar din cauza lui. I-am spus că ori își cere scuze față de tine, ori pleacă.

– Oh, Charles, nu trebuia... Eu nu vreau să-și ceară scuze. Vreau doar...

– Știu. Tu ai făcut tot ce ți-a stat în putință, nimeni nu ar fi putut face mai mult de atât, dar e zadarnic. Și eu mi-am dat toată silința. Nu mai pot!

– Charles, vino încoace.

Îi luase mâinile într-ale ei. El se mai calmase.

– Mi-am pierdut cumpătul. Am spus mai multe decât aș fi vrut... dar stătea acolo și se uita la mine, cu zâmbetul ăla pe față...

Esther știa „zâmbetul ăla".

– Știu, dragul meu. Ai avut foarte multă răbdare. Oh, Charles, îmi pare așa de rău pentru tot. Ce să facem?!

– Poate lucrurile o să evolueze spre bine. Câteodată e bine să dai glas tensiunilor. Oricum, mai rău de atât nu se poate, nu-i așa?

– Nu.

– Cu timpul, o să se dea pe brazdă.

– Da, bineînțeles.

– E doar o chestiune de timp. Când o să înceapă cursurile la Cambridge, lucrurile o să intre pe un făgaș firesc și o să

devină și el mai receptiv la schimbare. Între timp, cel mai bine ar fi să plece. Poate să ia avionul până la Nisa și să se întâlnească acolo cu familia Mainwarings. O să lămurim lucrurile mâine dimineață.

Dimineața următoare însă nu se mai putuse lămuri nimic. Walter își împachetase în grabă câteva lucruri și plecase. Nu spre Nisa. Găsiseră pe masă câteva rânduri înșirate pe o coală de hârtie. Charles citise biletul și-l aruncase pe foc.

– Tânăr și nesăbuit! exclamase.

– Ce spune? întrebase Esther cu voce tremurândă.

– Spune că renunță la Cambridge.

– Că renunță la Cambridge?!...

– Da. Nu vrea să mai fie legat financiar de mine. De azi înainte va sta doar pe propriile lui picioare.

– Oh, Doamne, e îngrozitor! Toată munca lui... pentru nimic.

– Da, aruncă totul într-o clipă.

– Unde s-a dus? Unde poate să fie?

– Nu știu și nici nu mă interesează.

– Dar... dar are vreun ban?

– Nu știu.

– E numai vina mea, se lamentase Esther. Am insistat prea mult. I-am distrus viața lui Walter, i-am distrus-o de tot... și ți-am alungat fiul! Doamne, Charles, ce ne facem? Ce putem să facem?

– Nu putem face nimic, decât să așteptăm. Nu-ți face griji, se întoarce el. O să-și dea seama că nu e așa ușor să „stea pe propriile lui picioare“ cum crede el. N-are ce să-i strice că dă

piept cu greutățile, chiar dacă pentru puțin timp. O să se sature repede și o să-și bage mințile în cap. Vom primi vești de la el cât de curând, o să vezi!

– Chiar crezi?

– Sunt sigur!

Dar Charles se înșelase amarnic. Săptămânile trecuseră și ei nu primiseră vești de la Walter. Părea să fi dispărut de pe fața pământului. În tot acest timp, Charles nu-i menționase numele nici măcar o dată. Asta nu însemna însă că gândul la fiul său nu îl chinuia în permanență. Esther încercase de câteva ori să aducă problema în discuție, sugerând că ceva ar trebui făcut.

– Ce anume? întrebase Charles pe un ton de gheață.

– Ar trebui să încercăm să-l găsim.

– Cum?

– N-am putea... apela la poliție?...

– Nu! Nu o să facem nimic. Walter știe unde ne găsește și dacă vrea să ia legătura cu noi, nu-l împiedică absolut nimic. E evident că nu vrea să aibă de-a face cu noi, așa că ce rost are să-l găsim?

Era foarte adevărat. Subiectul îl supăra foarte tare pe soțul ei, așa că Esther încetă să-l mai aducă în discuție.

***

Trecuseră luni, apoi ani. Cu timpul, Esther începuse să uite. Treptat, viața ei se împlinise, se născuseră propriii ei copii, era fericită. Din când în când vreo remarcă a cuiva aducea aminte de Walter, dar asta se întâmplase din ce în ce mai rar. De fapt, nu se mai gândise la fiul ei vitreg de ani de zile.

Dar acum, stând pe marginea patului lui Charles, își amintise de Walter. Poate Charles dorea să-și vadă fiul. Exista oare posibilitatea de a-l găsi pe Walter, de a-i povesti cât de grav bolnav era tatăl său și de a-l convinge să vină? Vedea adesea mesaje SOS pe diverse posturi de televiziune; fusese unul chiar în acea dimineață: „John Smith, care a fost văzut ultima dată în Battersea acum zece ani, este rugat să vină de urgență în Birmingham, unde tatăl său, James Smith e foarte bolnav.“ . Zece ani. De Walter nu se mai știa nimic de douăzeci și cinci de ani. Cu cât se gândea mai bine, Esther realiza că ea nu ar putea apela la această metodă. Ar fi trebuit să-i spună lui Charles, iar pe el numai ideea l-ar fi mâniat cumplit.

Esther oftă.

– Tot îngrijorată? întrebă Charles. Tot la Meg te gândești? Îți faci prea multe griji, draga mea. Trebuie să stai deoparte și să lași lucrurile să-și urmeze cursul firesc. Dacă ea vrea să se mărite cu Bernard Warren, nu avem cum să ne împotrivim.

Esther ezită. Gândurile ei zburaseră foarte departe și îi trebuiră câteva secunde să revină în prezent.

– Presupun că ai dreptate. Nu ar avea nici un rost să spunem noi ceva.

– Absolut nici unul.

– Doar să nu fi fost Meg atât de tânără! E mult prea tânără...

– Ai mai spus asta, dar să știi că nu e prea tânără pentru a se căsători. Are douăzeci de ani. Tu aveai nouăsprezece.

– Da, dar tu... erai tu... Lacrimi mari îi inundară obrajii.

– Nu plânge, draga mea. Și nu mai încerca să nu-mi spui diverse lucruri. E mai bine să înfruntăm totul împreună, nu?

Mai existase un secret pe care încercase să-l păstreze față de el și nu reușise nici atunci. Charles se ghidase întotdeauna după principiul să nu te amesteci, să stai deoparte și să lași lucrurile să decurgă normal. Acum deschidea el discuția, pentru că nu mai avea mult timp…

Esther încă se străduia din răsputeri să-și învingă lacrimile când ușa se deschise și Margaret intră cu tava în mână.

– Am adus ceaiul, li se adresă ea pe un ton vesel. Și pentru tine, mami. Aprinse lumina și se apucă să aranjeze măsuța de ceai.

– Ești tare drăguță azi, Meg, o complimentă Charles în timp ce ea îi aranja pernele. Rochia e nouă, nu?

– Da, recunoscu Meg. E nouă. Am ales-o pentru astă-seară. Bernard m-a invitat la cină, mama lui e în vizită la el... Mă aduce Bernard acasă. Nu întârzii prea mult. Nu-i nici o problemă, mami, nu-i așa?

– Vezi! exclamă Esther când ușa se închise în urma lui Meg.

Charles încuviință din cap.

– Dar să privim partea bună a lucrurilor. Bernard Warren stă aproape. E partener la firma tatălui său, la Ernleigh, așa că nu o să plece cu Meg nicăieri. Dacă fata noastră se căsătorea cu un soldat și pleca în Cipru? Nu ți-ar fi picat prea bine, nu?

– Nu, dar...

– Cei din familia Warren sunt oameni de treabă, continuă Charles. Toată lumea din district îl simpatiza pe bătrânul Warren. Un om cu capul pe umeri, te puteai baza oricând pe el, integru. Avocat de succes.

– Da, într-adevăr. Dar Bernard nu seamănă deloc cu tatăl lui.

– Ba eu cred că da. Nu la înfățișare, poate, dar are aceeași perspectivă asupra vieții, aceeași integritate. Nu l-ar fi acceptat la firmă dacă nu ar fi fost un om de reală valoare. Chiar cu tatăl său acolo, Baynes nu ar fi căzut de acord ca Bernard să devină partener dacă nu ar fi meritat acest lucru. „Warren, Baynes și Warren“ sunt recunoscuți în tot districtul.

Esther știa toate astea, mai erau și toate asigurările lui Charles, dar ea tot mai ezita.

– Bine, dacă zici tu...

– Zic, declară Charles. Oricum, dacă ei se hotărăsc să se căsătorească, noi nu avem cum să-i împiedicăm, nu?

– Nu, presupun că nu.

– Și nici nu o să-i lăsăm să aștepte. Noi nu credem în logodne lungi, nu-i așa?

Esther rămase tăcută. Se gândea că vor fi nevoiți să mai aștepte. Măcar până împlinește Meg douăzeci și unu de ani!

– Noi nu credem în logodne lungi, repetă Charles. Noi am fost logodiți șase săptămâni și parcă au fost șase ani.

– Știu, dar era altceva.

– Întotdeauna e altceva... și de fapt, lucrurile stau întotdeauna la fel. În cazul de față, ar fi mai bine pentru toată lumea să se căsătorească cât mai repede posibil. Pentru noi, pentru ei și mai ales pentru Delia. Ești de acord cu mine, nu?

– Da. Da, ai dreptate.

Charles obosise, vorbise prea mult, așa că îl lăsă să se odihnească. Știa câtă suferință o aștepta, dar acum, în ciuda durerii, era mai împăcată, mai încrezătoare în propria capacitate de a suporta.

Capitolul 2

Cât de mult te poți schimba în trei ani! Pare puțin timp, dar pentru Esther Musgrave acești trei ani fuseseră mai lungi decât întreaga ei viață de până atunci. Se schimbase radical, sau cel puțin așa se simțea. Când se privea în oglindă și vedea aceleași trăsături dintotdeauna, nu-i venea a crede că nu arată mai bătrână. Nici urmă de riduri sau fire de păr alb.

Esther nu crezuse că va mai putea fi vreodată fericită, fără Charles. Se menținuse pe linia de plutire și după un timp observase că începe din nou să se bucure de un răsărit de soare, de o floare sau chiar de o mâncare anume, de o haină frumoasă.

Cel mai mult însă îi făcea plăcere să se ocupe de casa ei cea nouă. De fiecare dată când se întorcea de la cumpărături sau de la o vizită la prieteni, se oprea un moment în poartă și o admira. Era de fapt o căsuță, genul de locuință care poate fi administrată cu multă ușurință, foarte diferită de Highfold. De o parte și de alta a ușii de la intrare se deschideau două

ferestre înalte, arcuite. Pereții erau din piatră de Cotswold, iar deasupra ușii de la intrare era sculptat un căpăstru de cal care dădea casei personalitate. Esther nu reușise să afle rostul semnului sculptat, dar probabil pentru un proprietar anterior avusese o semnificație, întrucât locuința era cunoscută sub numele de Bridle House – „Casa Căpăstrului".

Acum că Margaret era căsătorită, iar Rose plecată la școală, Esther stătea cu Delia. Din păcate, Deliei nu-i plăcea Bridle House. Ofta după parcul imens de la Highfold și după toate comoditățile cu care fusese obișnuită. Câteodată, și Esther avea îndoieli; trezindu-se noaptea în cămăruța ei mică și confortabilă, se întreba ce părere ar fi avut Charles despre faptul că se mutaseră. Dacă Charles ar mai fi trăit, poate ar fi existat posibilitatea să locuiască în continuare la Highfold. După moartea lui însă, conacul acela mare și vechi devenise o corvoadă: acoperișul se stricase și ploua în casă, tencuiala de pe tavanul uneia din băile de sus căzuse, peretele din spatele bibliotecii prinsese igrasie. Chiar și așa, Esther nu s-ar fi gândit să părăsească Highford-ul dacă Bernard nu ar fi sugerat acest lucru.. El fusese numit executor testamentar al proprietăților lui Charles Musgrave.

– De ce nu te muți? întrebase Bernard. Cumperi o căsuță în Shepherdsford. Ar fi mult mai confortabil pentru tine.

– Să mă mut? Inițial, Esther fusese bulversată de idee.

Bernard încuviințase din cap.

– Ai putea să vinzi Highfold. Faci cum vrei, dar mă tem că va trebui să investești până la ultimul peni din venituri ca să poți locui la Highfold și să menții casa în bune condiții. Gândește-te! sugerase Bernard după o scurtă pauză. O căsuță

frumoasă în Shepherdsford a fost scoasă de curând la vânzare. Aparține unuia dintre clienții noștri. M-am gândit la tine când am văzut-o. Bineînțeles, poate nu vrei să te muți, dar cred că ai fi mult mai fericită într-o casă mică, ușor de întreținut și mai puțin izolată. Meg e de aceeași părere.

– Nu știu. Esther privise această perspectivă cu îndoială. Vedea avantajele, bineînțeles, dar Highford fusese căminul ei atâția ani de zile și îi era greu să se imagineze locuind oriunde în altă parte.

– Nu te grăbi să iei o hotărâre, o sfătuise Bernard. Vino să vezi casa. Sunt sigur c-o să-ți placă.

Așa că Esther mersese cu el să vadă casa și îi plăcuse atât de mult încât se hotărâse pe loc.

Contrar așteptărilor ei, nu le fusese deloc greu să se mute. Bernard se ocupase de toate. Bernard era o binecuvântare și Esther îi mulțumea în fiecare seară lui Dumnezeu pentru el. Curios cum nu-i plăcuse de el la început, de fapt îi displăcuse total. Charles avusese dreptate. Acum își dădea seama de acest lucru.

Astăzi, întorcându-se de la cumpărături, se oprise ca de obicei în poartă și își admira căsuța. Era a ei și numai a ei, într-un fel în care Highfold nu fusese niciodată. Era fericită aici. Satul era un loc foarte prietenos. Avea vecini de treabă; se implicase în mai multe activități comunitare. Se ocupa de casă, cu ajutorul unei menajere, muncea în grădină, nu avea timp să lâncezească. Sunt norocoasă, se gândi Esther și brusc, dintr-un motiv necunoscut, ochii i se umplură de lacrimi.

– Bună! se auzi o voce veselă. O mașină oprise în spatele ei și Bernard se dăduse jos. Ce faci!? Tonul i se schimbă brusc când întrezări fața lui Esther.

– E în ordine, declară Esther stăpânindu-și lacrimile. Dintr-o prostie... Nu mă băga în seamă.

– Regreți Highfold?

– Niciodată, îl asigură ea.

Bernard îi luă coșul din mână și deschise poarta.

– Meg vine la ceai, spuse el. Am stabilit să ne întâlnim aici. S-a dus la cumpărături. Putem să stăm de vorbă câteva minute, Esther?

Era o după-amiază caldă și însorită, care anunța o vară pe măsură.

– Cum ai transformat grădina! A fost nevoie de multă muncă, nu-i așa?

– Da, vezi tu, acum e a mea, îi răspunse zâmbind. Nu am simțit niciodată că grădina de la Highfold mi-ar aparține. Parcă tot a bătrânilor Denvers era și mie doar îmi era permis să mă plimb prin ea.

Bernard zâmbi la rândul lui.

– Acum îți place de mine, nu-i așa, Esther?

– Da, Bernard. Mi-ești tare drag. Ai fost foarte bun cu mine și ai făcut-o pe Meg fericită.

– Am încercat... Atitudinea lui gravă ascundea o notă de ezitare, de parcă ar mai fi fost ceva de spus. Continuă apoi, pe alt ton: Vroiam să discutăm afaceri, Esther. După cum bine știi, am scos Highfold pe piață spre vânzare sau închiriere, dar deocamdată fără succes. Nu am primit nici o ofertă demnă de a fi luată în considerare. Am mai cheltuit și o groază de bani reparând una și alta. Iar acum, acoperișul...

Esther știa foarte bine de acoperiș.

– Mă tem că asta va fi o investiție cam mare, declară Bernard. Nu te alarma, trebuie doar să cântărim lucrurile cu prudență.

– Prudență? Adică vrei să spui că ne-am angajat în niște cheltuieli prea mari?

– Poate puțin cam mari, dar nu-ți face griji. Vindem noi Highfold cât de curând și totul o să fie bine.

De fapt, astfel de lucruri nu o preocupau pe Esther. Își făcea griji când ai ei erau nefericiți sau bolnavi sau când se simțea depășită de anumite situații, dar niciodată pentru bani sau proprietăți.

– Îmi pare rău, Esther, poate nu ar fi trebuit să te sfătuiesc să te muți. Poate ar fi trebuit să așteptăm până vindeam Highfold.

– Nu. Esther era categorică. Nu aș mai fi suportat. Locul ăla mă deprima cumplit. Fără Charles, casa era atât de pustie și fără viață. Iar dacă nu am fi cumpărat noi Bridle House, ar fi încăput pe mâna altcuiva. A bărbatului ăluia cu dinți galbeni și păr vâlvoi.

Bernard zâmbi. Soacra lui avea acest dar de a-l amuza.

– Păi să știi că așa e, Bernard! îi răspunse Esther la zâmbet. La cât de dornic era s-o cumpere, dacă nu i-aș fi luat-o înainte făcând o ofertă pe loc, a doua zi nu o mai găseam.

Era foarte adevărat. Bernard fusese cel care, cu multă abilitate, îi pusese bețe în roate bărbatului cu dinți galbeni și păr vâlvoi. Descrierea colorată făcută de Esther i-l readuse foarte clar în minte pe respectivul domn.

– Aș putea să fac economii. Dacă Delia m-ar ajuta un pic mai mult cu treburile casei, nu am mai avea nevoie de menajeră.

– Știi bine că Delia nu s-ar înhăma la așa ceva. Ar însemna să faci totul de una singură și asta ar fi mult prea mult. M-am gândit la altceva.

– La ce anume?

– S-ar putea să nu-ți prea placă. Unii dintre copacii din parcul de la Highfold sunt foarte bătrâni. Am discutat cu un expert forestier și el spune că ar trebui tăiați.

– Oh, Bernard!

– Mi-era teamă că n-o să-ți placă, dar cred că ar trebui să urmăm sfatul omului.

– Dar și asta ar costa o groază de bani, nu?

– Nu, n-ar costa. Vezi tu, am putea vinde o parte din cherestea și folosi restul pentru refacerea acoperișului. Așa, dacă mai așteptăm mult, lemnul putrezește, copacii tot vor trebui tăiați și noi nu ne alegem cu nimic de pe urma lor. Eu chiar cred că ar fi o treabă bună, Esther.

– Păi, dacă zici tu. Nu-mi surâde deloc ideea, dar pare singurul lucru logic de făcut.

– Așa este, oftă Bernard ușurat. În mod evident, crezuse că soacra lui va fi mult mai greu de convins.

– Am încredere în tine, explică ea. Și mai știu și eu câte ceva despre copaci, Charles m-a învățat. Copacii îmbătrânesc, se deteriorează și oricât de rău ți-ar părea că trebuie să-i tai, nu trebuie să te lași dus de sentimentalisme când vine vorba să iei decizia corectă.

– Ar fi bine să nu mai treci pe acolo până nu se termină cu toate, sugeră Bernard.

– Așa o să fac.

Acest subiect fiind lămurit, Bernard trecu la următorul:

– Am primit o scrisoare de le Walter.

– Walter! exclamă Esther, uimită.

– Da, Walter Musgrave. Scrisoarea e adresată tatălui său și a ajuns în mâinile mele în calitate de executor testamentar al averii.

– De necrezut!

– Într-adevăr, e de necrezut.

– După atâta timp... l-am crezut mort.

– Și eu am crezut la fel. Soțul tău mi-a spus toată povestea înainte de a mă căsători cu Meg. Eram sigur că Walter a murit.

Numele lui Walter trezise în mintea lui Esther atâtea amintiri dureroase încât pentru câteva secunde nu mai putu să articuleze nici un cuvânt. Nu se mai gândise la el de ani de zile. Acum însă, parcă îl vedea din nou în fața ochilor pe băiatul acela înalt, slab și palid. Își reaminti cât se străduise să se împrietenească și cum eșuase lamentabil. Își reaminti durerea lui Charles când își pierduse fiul, durere cu atât mai sfâșietoare cu cât refuzase până în ultima clipă să vorbească despre ea.

Bernard urmărise cum Esther se schimbase la față.

– Îmi pare rău, vestea asta te-a supărat teribil.

– Da, replică ea, ai dreptate. Pare o prostie să mă mai afecteze după atâția ani, dar aceea a fost cea mai grea perioadă din viața mea. Până și moartea micului Philip parcă a fost mai puțin înfricoșătoare. Măcar l-am avut pe Charles alături în permanență. Dar nu trebuie să ne facem viața amară cu lucruri neplăcute, de mult trecute, nu-i așa, Bernard? De ce a scris Walter? Are nevoie de bani?

– Se pare că nu, răspunse Bernard. E o scrisoare scurtă, spune doar că a colindat mult timp de colo colo, dar că acum și-a găsit un post bun lângă Cape Town. Că îi pare rău că nu a mai scris până acum...

– Îi pare rău!? Ar trebui să-i pară!

– Cere vești despre familie.

– Nu cred că pot să-i scriu. Vreau să spun că nu aș ști ce să-i spun, sau cum să-i spun. Încă mă înfurie gândul la durerea pe care i-a provocat-o lui Charles. Și nu cred că ar fi de bun augur să-i scriu în aceste condiții.

– Da, aprobă Bernard. E normal să te afecteze în felul ăsta, dar el rămâne totuși un membru al familiei. Cineva tot ar trebui să-i răspundă. Poate vrei să mă ocup eu. Aș putea redacta o scrisoare semioficială în care să-l pun la curent cu toate. E bine așa?

Esther acceptă recunoscătoare ideea

***

Margaret se apropia cu o mulțime de sacoșe în mâini. Era o plăcere s-o privești și cei doi oameni care o iubeau nu-și puteau lua ochii de la ea. Nu era nici pe departe o femeie frumoasă în sensul strict al cuvântului, cu nasul ei prea mic și gura prea mare, dar avea un farmec aparte datorită expresiei calde și seninătății ce se citea în ochii ei albaștri și pe întreaga-i față.

– Bună ziua, oameni buni! Ia uite-i cum stau degeaba și pălăvrăgesc! Presupun că nu s-a ocupat nimeni să facă ceai.

– Acum mă duceam, dădu Esther să se scuze.

– Stai liniștită. Îl fac eu, dar în loc să dea curs ultimelor ei cuvinte și să pornească spre casă, se oprise și ea lângă ei și îi privea zâmbind. Îmi place să vă văd vorbind. Bârfind ca două băbuțe care nu s-au mai văzut de mult.

– Discutam afaceri, încercă Bernard să o lămurească. Vorbeam despre acoperișuri, copaci și alte lucruri de genul ăsta.

– Bârfeați, bârfeați, lasă că știu eu!

– Mă duc să fac ceaiul, se porni Esther.

– Nu, stai liniștită. Mă ocup eu. Dar mai întâi să vă spun noutățile: se mută cineva la Fairways. Ce ziceți de asta?

– Minunat! exclamă Esther.

– Au bani mulți și bun-gust. Doamnei Winter îi plac muzica și partidele de bridge.

– Doamna Winter?

– Așa se numesc.

– Cine ți-a spus? întrebă Bernard.

– Nimeni. Margaret îl privea printre gene, cu o inocență dezarmantă. Eu nu plec urechea la bârfe, am văzut doar camionul cu mobilă, atâta tot.

– Sigur că da! zâmbi Bernard.

Urmă apoi o descriere amănunțită a fiecărei piese de mobilier ce avea să intre pe ușa familiei Winter, descriere care se încheie cu un dezinvolt:

– Șoferul camionului a avut nevoie de indicații pentru a ieși la strada principală. Cu ocazia asta, am văzut câte ceva din mobila pe care o transporta, că doar nu sunt oarbă, nu?

– Evident că nu. Și presupun că ai văzut și eticheta cu numele Winter pe undeva...

– Nu. Pur și simplu l-am auzit, fără să vreau, pe unul dintre muncitori cum că doamna Winter a dat indicații precise în ceea ce privește transportul pianului. Așa că am tras și eu concluziile.

Discuția se încheie în hohote de râs.

– Mă întreb cum sunt, spuse Esther umplând ibricul cu apă. Interesul ei în ceea ce-i privea pe noii ei vecini nu era simplă curiozitate, căci într-un orășel mic precum Sheperdsford a avea vecini amabili era de o importanță vitală.

– Ea e o femeie frumoasă, declară Margaret fără ezitare. Aceasta era concluzia firească a șifonierului cu oglinzi pe toate cele trei uși pe care îl „zărise“ întâmplător. Oh, am uitat! Are un băiat, de vreo nouă ani.

– Nu-mi spune! exclamă Bernard. O bicicletă, bineînțeles.

– Bineînțeles. Nouă și roșie.

În curând, cei doi Warren încetară a se mai limita la a interpreta faptele, o înzestrau pe doamna Winter cu o ținută elegantă, o garderobă impresionantă și un trecut misterios.

– E palidă și diafană, își imagina Margaret. E genul de femeie care stă pe canapea și privește în gol cu o expresie melancolică pe față. Bărbații se îndrăgostesc de ea fără scăpare.

– Poartă pantaloni, declară Bernard.

– Oh, nu! se scandalizâ Margaret. Nu pantaloni, Bunny. Poartă rochii vaporoase.

– Pantaloni. Bernard se menținu ferm pe poziții. Are picioare lungi și frumoase.

Ei se jucau, dar în mintea lui Esther se crease fără ca ea să-și dea seama o imagine foarte clară a noii ei vecine. Băiatul Winter prinsese și el viață. Pornind de la o simplă bicicletă, Margaret și Bernard deciseră că e singurul copil, foarte răsfățat de mama lui rămasă văduvă de timpuriu. Bernard era convins că cel mic are voce îngerească. Margaret nu putu să nu fie de acord cu așa ceva.

– Dar domnul Winter? întrebă Esther.

– Nu există nici un domn Winter, replică Margaret. Intuiția mea feminină garantează pentru asta.

Bernard o susținu cu intuiția lui masculină.

– Nu există așa ceva! obiectă Margaret.

– De ce nu? se necăji Bernard. De ce bărbaților să le fie refuzat dreptul la un al șaselea simț?

Esther nu participase în nici un fel la fantezia lor copilărească. Era prea multă exuberanță pentru ea. Avusese și ea micile ei glume cu Charles, dar niciodată așa. Își aminti deodată că îl considerase pe Bernard „prea serios“ pentru Meg. Doar simplul fapt că glumeau pe un ton atât de serios conferea situației și mai mult umor. Meg nu se putu abține să nu zâmbească din când în când, dar Bernard nu se dezminți pe tot parcursul discuției.

Ciudat era faptul că Esther nu-i mai auzise niciodată prostindu-se așa. Poate pentru că nu se întâmplase de multe ori să fie doar ei trei singuri. De obicei era și Delia acolo și, dintr-un motiv sau altul, nimeni nu se prostea cu Delia de față...

– Unde-i Delia? întrebă Margaret parcă citind gândul mamei sale.

– S-a dus la o întâlnire a Clubului Dramatic. Aleg o piesă, așa că o să întârzie mult.

– Să sperăm că o să primească un rol important, interveni Bernard. Problema cu Delia este că nu are suficiente lucruri de făcut.

– Ba are destule, se simți Esther obligată să intervină pentru fiica ei absentă. E în comitetul de la Institutul Femeilor, plus că participă la toate acele strângeri de fonduri.

– Ar trebui să-și caute o slujbă, spuse Bernard.

– Ce fel de slujbă? întrebă Margaret. Eu nu o văd pe Delia lucrând.

– Poate ar fi trebuit să se specializeze și ea în ceva, zise Esther mai mult pentru sine. S-a vorbit despre asta când a părăsit școala, dar pe ea nu o interesa nimic în mod deosebit. Am crezut c-o să se mărite.

– Nu poți conta pe asta. Toate fetele ar trebui să aibă pregătire în ceva... Apropo, Rose ce vrea să facă? Renunță la școală, nu?

Esther confirmă din cap.

– Eu vreau să mai urmeze un an, dar ea nu. Îmi pare rău că trebuie să recunosc, dar Rose nu e genul studios.

– Le are ea pe ale ei, adăugă Margaret repede. E o scumpă și așa de frumoasă. Sigur o să se mărite. Între timp, ai putea-o aduce acasă să învețe să gătească și să întrețină o gospodărie, nu-i așa, mami?

Bernard nu spuse nimic. Nu era o idee rea atâta timp cât situația nu se prelungea mai mult de un an. După aceea, Rose trebuia neapărat să se pregătească pentru ceva util și

profitabil. El nu avea de gând să stea cu mâinile în sân și să asiste la transformarea tinerei într-o a doua Delia.

***

Era târziu când se întoarse Delia de la Clubul Dramatic. Esther pregătea cina.

– Cum a fost?

– Bine, îi răspunse fiica ei. Am ales o piesă de epocă, „Diligența de Mulberry", de Jane Harcourt.

– Da, știu cartea, incitantă: cu un duel și doi tineri care fug de acasă să se căsătorească, diligența jefuită la drumul mare...

– Da. Bineînțeles, diferă puțin de carte, de exemplu au schimbat numele eroinei principale din Agnes în Angela, dar firul dramatic a rămas cam același.

– De ce v-a luat atât de mult s-o alegeți?

– Fiecare avea altceva în cap. Până la urmă s-a decis și toată lumea a fost mulțumită, mai puțin Freddie.

– Ar trebui să iasă o piesă foarte bună, acțiunea și costumele promit.

– La asta m-am gândit și eu.

Delia părea într-adevăr foarte mulțumită de hotărârea luată.

– Sper că ai primit un rol bun.

– M-au convins s-o joc pe Angela.

– Oh, minunat!

– Nu-i chiar așa de minunat! Eu nu am vrut, dar dacă aș fi refuzat i s-ar fi propus lui Helen și s-ar fi ales praful de toată piesa.

Esther își făcea de lucru preparând sosul, așa că nu răspunse. Câteodată, și-ar fi dorit ca temperamentul Deliei să nu fie atât de transparent. De ce nu putea fata asta să fie și ea naturală? De ce trebuia să se prefacă, spunând că nu-i face plăcere că a primit rolul principal?

– Mark o să-l joace pe Ralph, eroul principal, continuă Delia, iar Helen a luat rolul doicii. Nu s-a decis încă cine va fi Giles, personajul negativ. E un rol dificil și nu avem pe nimeni căruia să i se potrivească, dar găsim noi.

– Dar bătrânul tată?

– Tom Blake. Sylvia Newbigging o să fie fiica hangiului.

– Ah, da. Îmi amintesc. Ea e îndrăgostită de Giles, nu? Cel puțin așa e în carte. Îl adăpostește când e rănit în duel.

– Da, a rămas așa și în piesă. Freddie Stafford produce, ca de obicei. S-a lăsat greu convins. El voia o piesă modernă. O ținea întruna că sunt prea multe personaje și noi nu avem suficienți membri în Club, că ar trebui să avem și dubluri pentru personajele principale, dacă se îmbolnăvește cineva de apendicită... Cine să vrea să fie dublură? Cine să accepte să se chinuiască atâta cu un rol pentru ca până la urmă să nu aibă ocazia să-l joace pe scenă?

– Știu, dar totuși...

– Apoi, Freddie a spus că o să ne coste mult o piesă de epocă, vom avea nevoie de costume și decoruri, iar Clubul nu-și permite. Asta-i o prostie, pentru că o să ne recuperăm banii, și o să mai și rămână, din vânzarea biletelor.

– Dacă vă faceți reclamă în presa locală.

– Da, așa am spus și eu și toată lumea a fost de acord. Oamenii s-au săturat de comedii contemporane, dar se vor îngrămădi să vadă o piesă ca „Diligența de Mulberry“.

Nu se întâmpla prea des ca Delia să aibă chef de vorbă. Esther se bucura de schimbare; se întreba de ce oare fiica ei pendula între două extreme. De ce dacă putea să fie veselă și comunicativă, nu era așa mai des? Cât de bine i-ar fi ei înseși!

Poate Bernard avea dreptate, poate Delia ar trebui să-și găsească ceva util de făcut. Ar fi trebuit ca ea, Esther, să insiste ca fiica ei să se specializeze în ceva.

Delia continuă să vorbească pe tot parcursul cinei. Abia spre sfârșit apucă și Esther să strecoare câteva vorbe:

– Se mută cineva la Fairways.

– Interesant! exclamă Delia. Cum sunt?

Esther ezită. Era zăpăcită complet asupra a ceea ce știa de fapt despre familia Winter și ceea ce fusese simplă fantezie... Și ar fi fost de prisos să încerce să-i explice Deliei gluma, pentru că ea nu ar fi înțeles. Ar fi considerat totul o copilărie prostească. Era într-adevăr o copilărie, dar astfel de lucruri au farmecul lor. Lui Esther îi părea rău că fiica ei nu se poate amuza cu astfel de copilării prostești.

– Cum sunt? repetă Delia.

Esther nu răspunse. Din fericire, Delia deduse din tăcerea ei că nu știa.

– Mă întreb cum sunt. Mă întreb dacă joacă golf. Poate vor intra ca membri în Clubul nostru Dramatic. Avem nevoie de bărbați.

– Dar nu există... începu Esther, dar se opri.

– Ce nu există?

– Nu știm dacă există un domn Winter.

– Winter? Așa îi cheamă?

– Da, așa cred, ezită Esther.

– Cine ți-a spus? dori Delia să știe.

Esther nu dorea să răspundă nici la această întrebare, așa că se ridică și începu să strângă masa. De fapt, încerca să povestească Deliei cât mai puține lucruri despre Meg și Bernard, reciproca fiind de asemenea valabilă. Nu prea se aveau bine unii cu alții și situația era mereu tensionată. Esther știa că un singur cuvânt de ar mai fi scos și Delia nu ar mai fi lăsat-o până nu ar fi dat de cap întregii probleme. Charles obișnuia să spună că fiica lor cea mare ar fi făcut avere în Barou.

– Ce știi despre familia Winter? întrebă Delia urmându-și mama în bucătărie.

– Mai nimic, răspunse Esther. Era perfect adevărat. Ce știa ea de fapt despre noii ei vecini?

– Asta înseamnă că știi ceva. Ai zis că nu există un domn Winter. De unde știi asta?

Pe Esther începuseră deja să o agaseze atâtea întrebări:

– Nu am spus așa ceva. Am spus că nu știm dacă există un domn Winter. Nu are nici un rost să mă mai întrebi. Ți-am spus că nu știu. Dacă nu ai nimic altceva de făcut, poți să mă ajuți să spăl vasele.

– Bine, nu contează. Nu trebuie să-mi spui mai multe, dacă nu vrei. Aflu eu cumva. Merg mâine la Fairways și întreb dacă nu doresc să contribuie cu ceva pentru Asociația Conservatoare, sau poate pentru RSPCA ar fi mai sigur.

– Mult mai sigur, căzu Esther de acord, încercând să-și ascundă un zâmbet. Liberali, socialiști, comuniști sau ce-or fi, dar iubitori de animale trebuie să fie în mod sigur, sau măcar să se prefacă a fi.

– Nu știu ce vrei să spui cu asta, declară Delia privindu-și cu reproș mama. Nimeni nu poate suferi cruzimea la adresa bietelor animale.

***

Delia aștepta în pragul ușii la Fairways ca cineva să răspundă la sonerie. Era pe punctul de a suna din nou, nu se lăsa ea cu una cu două, când ușa se deschise și o doamnă blondă, tânără și elegantă apăru în cadrul ei. Purta pantaloni vișinii și un pulovăr subțire, bleu, combinație surprinzătoare, dar care o prindea foarte bine.

– Doamna Winter? întrebă Delia, care se asigurase de corectitudinea numelui întrebându-l pe lăptar.

– Da.

– Bună ziua! Îmi cer scuze că vă deranjez, acum când de-abia v-ați mutat... am venit să vă întreb dacă nu ați dori să contribuiți cu ceva pentru RSPCA.

– Oh... ba da... bineînțeles, ezitarea era evidentă în vocea femeii. Apoi îi aruncă o privire Deliei și adăugă pe un ton mai cald. Poftiți înăuntru, vă rog!

Casa fusese renovată, așa că era normal ca orice vizitator să exclame surprins:

– Oh, ce diferență! Casa e de nerecunoscut. Nu am mai trecut pe aici de când proprietatea aparținea bătrânului colonel Rutherford. Era de-a dreptul deprimant, întunecat și mohorât, cu capete de cerbi pe pereți.

– Era într-adevăr îngrozitoare, fu de acord doamna Winter. Nu aș fi cumpărat un astfel de loc, dar colonelul a fost unchiul

soțului meu și i-a lăsat lui George casa prin testament. Inițial am vrut să o vindem, dar nimeni nu a vrut să o cumpere. A stat goală ani de zile. După ce a murit George, am venit să văd ce ar fi de făcut și am decis că aș putea să-i dau o nouă față.

– Și într-adevăr ați reușit!

– Da! A fost mult de muncă, de la băi până la redecorarea completă a tuturor camerelor...

Vorbind, doamna Winter o condusese pe Delia în ceea ce odată fusese sufrageria colonelului, o cameră mare, goală și întunecată, cu tablouri reprezentând bătălii sângeroase pe pereți.

– Oh, Doamne! exclamă Delia din pragul ușii. Asta nu poate fi aceeași cameră!

Era într-adevăr altceva: pereți albi, parchetul acoperit de covoare persane, un divan cu multe perne, câteva scaune confortabile și un pian imens.

– Aceasta e camera mea de muzică, explică doamna Winter.

– Minunat!

– Încă nu este gata, îi lipsesc perdelele noi...

– E perfectă. Tare mă bucur că sunteți o persoană „muzicală".

– Nu chiar. Mă amuz câteodată cu câteva acorduri.

Această remarcă modestă nu făcu decât să sporească încântarea Deliei.

– Trebuie neapărat să te alături Clubului nostru Dramatic. Nu-i așa? Nu e mare lucru și noi suntem doar niște amatori, dar ne distrăm de minune. Apropo, eu sunt Delia Musgrave, noi locuim la Bridle House, chiar peste drum.

– Ce drăguț! S-ar putea să dau curs ofertei tale. Eu am mai făcut actorie.

Doamna Winter o invită pe Delia să ia loc. Evident, uitase de RSPCA, iar Delia nu avea de gând să-i amintească, cel puțin pentru moment. Animalele își făcuseră datoria în a o introduce în casa noilor veniți și era prima vizitatoare! se gândi ea triumfătoare. Toată lumea o să vrea să o audă povestind despre cine locuiește acum la Fairways.

Până acum, Delia nu aflase mare lucru despre doamna Winter. Era esențial ca întrevederea să continue.

– Ai mai făcut actorie? întrebă Delia.

– Din când în când. Dar nu știu dacă voi putea aduce o contribuție prea însemnată la Clubul Dramatic. Nu o să pot ieși după-amiezile, în timpul vacanței.

– Aveți copii?

– Oh, Doamne, nu! Am un nepoțel care vine să stea cu mine și nu-l pot lăsa singur. Să-ți spun sincer, nu prea aștept cu nerăbdare sosirea lui, nu mă prea pricep la copii, dar nu am putut să refuz. Vezi dumneata, sora mea a suferit o operație, iar cumnatul meu e plecat mai tot timpul cu afaceri. Nu puteau să lase un copil mic singur în apartamentul lor din Londra. Așa că va trebui să am eu grijă de el până când mama lui se va face bine. Oftă și adăugă: Cristopher e un copil dificil.

Așezată picior peste picior și cu un portțigaret suspendat elegant între două degete la nivelul buclelor blonde, doamna Winter deborda de gingășie.

– Tare mă bucur că ai venit, spuse. Sunt atâtea de făcut încât am muncit ca un sclav zilele astea. Vizita dumitale este o

scuză minunată pentru a-mi mai trage sufletul. Povestește-mi câte ceva despre Sheperdsford, domnișoară Musgrave. Să-mi placă sau nu?

– Nu sunt prea multe de spus. Mă tem că e un orășel cam plictisitor, dar există câțiva oameni interesanți. Încercăm să-l animăm pe cât posibil. Există un teren de golf și un club de bridge, dar acesta funcționează numai iarna, plus că se mai organizează câte un cocteil din când în când. Nu avem cinema, pentru a vedea un film trebuie să mergi cu mașina cam șase mile până la Ernleigh. Și mai e Clubul Dramatic, de care ți-am spus.

– O să vreau să mă alătur și eu, dacă mă primesc.

– Toată lumea va fi încântată!

– Pentru că sunt nou-venită, presupun, zâmbi doamna Winter.

– Nu numai de-asta, declară Delia ridicându-se. Era încântată că păsise cu dreptul în relația cu noua ei vecină. Ar fi fost o greșeală să stea prea mult.

– Oh, nu pleca. Ești primul meu musafir. Trebuie să bem un pahar de sherry împreună și să-mi urezi noroc.

Capitolul 3

Când Delia se întoarse cu atâtea lucruri de povestit, fu dezamăgită să nu găsească pe nimeni acasă... apoi își aminti că Esther plecase să ia ceaiul cu lady Steyne. Așa că scoase manuscrisul de la „Diligența de Mulberry“ și se puse pe studiat. Știuse dinainte că va avea mult de învățat, dar realitatea se dovedi încă și mai solicitantă decât își închipuise. Angela era o tânără vorbăreață, apărea în aproape toate scenele și sporovăia încontinuu. Delia se îngrozi când realiză la ce se înhămase. Avu chiar impulsul de a-l suna pe Freddie să-l anunțe că nu face față. Îi va lua ore întregi, zile, săptămâni... Și totuși, ce satisfacție va avea atunci când totul va fi dus la bun sfârșit! Nu mai jucase niciodată un rol principal. Se imagină îmbrăcată în costumele atrăgătoare de epocă, jucând cel mai important personaj al piesei, făcând reverențe în fața publicului care aplauda la scenă deschisă... Angela era genul de personaj căruia i se potriveau reverențele. Delia făcu o încercare în fața oglinzii și decise că nu e rău deloc.

Între timp, Esther lua ceaiul cu lady Steine, în salonul acesteia. Acest ritual avea loc frecvent. Deși Esther era mult mai tânără decât distinsa doamnă, erau foarte bune prietene. Atmosfera de la Underwoods era caldă și primitoare, iar domnișoara Penney, doamna de companie a ladyei Steyne, era și ea pe placul lui Esther.

Discutară despre vreme, apoi Esther aduse vorba de fiica ei cea mică.

– Draga de Rose! exclamă lady Steyne. Cu greu îmi vine a crede cât a crescut. Copiii sunt atât de emancipați în zilele noastre, dar Rose își păstrase acel aer inocent...

– Și încă îl mai are, se mândri mama ei. La șaptesprezece ani, Delia era foarte matură, la fel și Meg, dar Rose e încă un copil. Eu cred că ar trebui să mai rămână un an la școală, dar ea nu vrea. Toate prietenele ei se întorc acasă la sfârșitul trimestrului.

– Va fi minunat s-o ai lângă tine.

– Da, într-adevăr.

– Ei ce îi place să facă? întrebă domnișoara Penney.

Lui Esther îi fu puțin cam greu să răspundă la această întrebare.

– Îi plac jocurile, actoria... S-a descurcat foarte bine în rolul Rosalindei... Desenează și pictează. Nimic din toate astea nu-i va ajuta prea mult în viață, îmi pare rău că trebuie să recunosc. Dar cu toate astea, nu aș schimba nici măcar un fir de păr din capul ei.

– Nu, bineînțeles că nu, căzu lady Steyne de acord. Am trăi într-o lume foarte mohorâtă dacă toată lumea ar fi la fel. Trebuie neapărat să o aduci la ceai, într-o zi. Asta bineînțeles, dacă nu ar fi prea plictisitor pentru ea.

– În nici un caz. Rose a mea nu se plictisește niciodată. Ei îi place să facă absolut orice.

Discuția stagnă câteva momente, apoi schimbară subiectul.

– O să-i faci o vizită doamnei Winter, presupun, spuse lady Steyne.

– Presupun că trebuie, aprobă Esther. Delia vrea să mă duc. Eu aș mai aștepta puțin până mai aflăm ce fel de om este. Știți cumva ceva despre ea?

– Doar că soțul ei, George, a fost nepotul colonelului Rutherford și fiind singura rudă, lui i-a lăsat bătrânul proprietatea când a murit.

– Vă pot spune eu câte ceva despre doamna Winter, interveni domnișoara Penney.

– Serios? exclamă lady Steyne. Penney știe tot. Ce m-aș face fără ea!

Esther știa foarte bine acest lucru. Domnișoara Penney nu era o frumusețe, dar pentru cea care o angajase valora greutatea ei în aur. Era absolut indispensabilă.

– Spune-ne, draga mea! Unde ai cunoscut-o pe doamna Winter?

– S-a întâmplat acum câțiva ani, pe vremea când lucram pentru doamna MacBrayne. Bineînțeles, ea nu a purtat niciodată o discuție directă cu mine, dar am aflat destule lucruri de la alte persoane.

– Continuă, Penney. Lady Steyne știa că domnișoara Penney trebuia mânată de la spate ca să vorbească. Familia la care lucrase înainte avusese de la ea pretenția să se facă utilă și să nu vorbească prea mult.

– Sora doamnei Winter, doamna Poulton, era prietenă cu doamna MacBrayne. Ea și soțul ei jucau bridge, dar nu puteau ieși din casă după-amiaza decât dacă găseau pe cineva să stea cu cel mic.

– Așa că te ocupai tu de această problemă.

– Cristopher era o dulceață de copil. Nu mi-a dat niciodată bătăi de cap. Aș putea spune chiar că îmi făcea plăcere să petrec timp în apartamentul familiei Poulton.

Pe Esther o interesa însă noua ei vecină:

– Spune-ne despre doamna Winter.

– Păi să vedem: e înaltă și slabă, blondă, o cheamă Eulalie...

– Este o persoană plăcută? întrebă Esther cu oarecare îngrijorare.

Lady Steyne izbucni în râs.

– Dar este important. Locuim foarte aproape una de cealaltă.

– N-aș spune că este genul tău de persoană, răspunse domnișoara Penney cu prudență. Dar nu văd nici un motiv să nu fii amabilă cu ea. Probabil viața în orășelul nostru i se va părea plictisitoare. A călătorit mult. A moștenit o avere de la o mătușă bătrână. L-a întâlnit pe domnul Winter în California, unde acesta era plecat într-o cură de sănătate. Se spune că acolo clima e foarte blândă. După ce s-au căsătorit, s-au întors în țară, lucru nu foarte înțelept.

– Și el a murit?

– Da. Era bătrân, mult mai în vârstă decât soția lui și mereu bolnav. În familia MacBrayne se vorbea adesea despre asta și nu cu prea multă amabilitate.

– Presupun că o considerau pe ea vinovată de moartea soțului.

– Păi, da... Doamna MacBrayne avea darul de a exagera.

Esther consideră că la acest nivel al discuției poate strecura o întrebare despre Edward, fiul vitreg al ladyei Steyne. Era un subiect mai delicat, având în vedere că el fusese logodit cu

Barbie France, o nepoată de-a lor, și logodna fusese ruptă. Se pare însă că Barbie fusese cea care se purtase urât. Așa susțineau unii, dar Esther nu știa.

– Edward a renunțat la postul de la Londra, sună răspunsul. Acum stă cu noi până își găsește altceva.

Atât și nimic mai mult. Esther nu insistă. Se ridică să plece.

– Ai putea să mă duci și pe mine? îndrăzni domnișoara Penney. Am câteva comisioane de făcut în Sheperdsford. Dacă nu deranjez...

– Nici un deranj.

– Trebuie să recunosc că am apelat la un mic tertip, mărturisi domnișoara Penney urcându-se în mașină. Am într-adevăr de dus un pachet în Sheperdsford, dar nimic urgent, care să nu sufere amânare până mâine. Am vrut de fapt să discut ceva cu tine, doamnă Musgrave.

– Sigur că da. Spune.

Domnișoara Penney își luă inima în dinți și începu:

– Mi-aș dori ca domnul Edward să-și găsească ceva de făcut. A avut un post foarte bun la Londra, dar nu i-a plăcut, apoi i s-a oferit unul în Kenya și l-a refuzat. Din păcate, domnul Edward are din ce trăi. Știu că sună ciudat, dar dumneata știi ce vreau să spun.

– Așa este, aprobă Esther.

– Are un apartament foarte confortabil în Chelsea și locuiește acolo mai tot timpul, dar acum este cald la Londra, așa că preferă să stea la Underwoods și să piardă vremea. Acest lucru o îngrijorează pe lady Steyne foarte mult. Nu-i prea plac discuțiile despre Edward.

– Am realizat acest lucru. Poate nu ar fi trebuit să-i menționez numele, dar mi s-ar fi părut impropriu să nu o fac.

– A fost un lucru firesc să întrebi și sunt convinsă că lady Steyne nu a fost în nici un fel deranjată de subiect. Doar că nu-i place să vorbească despre asta. Presupun că știi că el și Barbie au fost logodiți. S-a vorbit mult, nu? Oricum, după numai câteva zile de la logodnă, Barbie și-a dat seama de greșeala pe care ar fi comis-o. Nu se putea căsători cu el. Nu pot să-ți spun motivul, e mai complicat. Unii ar spune că a fost un lucru minor, dar eu am înțeles, la fel și lady Steyne. Vezi dumneata, e o chestiune de principiu.

– Înțeleg, spuse Esther cu jumătate de gură. Nu înțelegea, cum ar fi putut să înțeleagă.

– Nu ți-aș fi spus asta, continuă domnișoara Penney, doar că oamenii vorbesc cum că ar fi fost vina fetei și că ea s-ar fi purtat urât... și mie nu-mi place lucrul ăsta. Până la urmă, oricine trebuie să fie de acord că logodită fiind cu cineva și realizând greșeala pe care ai comite-o, cel mai corect ar fi să fii sinceră cu respectivul și să rupi relația într-un mod civilizat.

– Da, bineînțeles.

– Probabil ai auzit că Barbie s-a căsătorit cu căpitanul Buckland.

– Da, am citit în ziare.

– Dar nu acesta a fost motivul despărțirii, explică domnișoara Penney. Adică Barbie l-a cunoscut pe căpitan la sora acestuia în Scoția, la ceva timp după ce a rupt logodna cu domnul Edward.

– Înțeleg! spuse Esther. De data asta, chiar înțelegea. Mă bucur că mi-ai spus. Dacă mai aud vreo discuție pe această temă, pot să lămuresc situația. Presupun că asta dorești să fac.

– Da, într-adevăr, declară domnișoara Penney cu un oftat de ușurare. Dumneata poți lămuri totul foarte repede, în

câteva cuvinte. Pentru noi, nu este atât de simplu. Ai putea spune că motivul rupturii a fost „incompatibilitate de caracter“, nu?

Esther fu de acord.

Cum rezultatul discuției era mai mult decât satisfăcător, domnișoara Penney schimbă subiectul:

– Povestește-mi despre Margaret. Fiica dumitale este una dintre cele mai încântătoare ființe pe care le cunosc.

Ce mamă ar fi rezistat unui astfel de compliment? Esther în nici un caz. Subiectul Margaret și casa ei cea nouă le ocupă tot drumul până la Sheperdsford.

***

Margaret Warren își iubea căsuța cea nouă. Ea și Bernard o ridicaseră din temelii. O văzuseră cum prinde contur sub ochii lor: pereții, acoperișul, veranda. Era exact așa cum și-o doriseră. În sfârșit era gata, dotată cu tot ceea ce și-ar fi putut dori o femeie. Avuseseră noroc cu mobila, căci ajunseseră la acest stadiu tocmai în perioada în care Esther se muta de la Highfold la Bridle House și se găsiseră o grămadă de „mărunțișuri“ pentru căsuța lor. Astfel, puțin câte puțin, se adunaseră toate lucrurile necesare.

Margaret era una dintre cele mai norocoase tinere soții din Richmond Terrace. Soțul ei nu trebuia să prindă trenul de dimineață către oraș. El își avea biroul în Ernleigh, la doar șase mile distanță. Câteodată, dacă nu avea mult de lucru, chiar se întorcea acasă pentru masa de prânz. Dar acest lucru nu se întâmpla prea des. „Warren, Baynes & Warren“ era o firmă

binecunoscută în tot districtul, ale cărei temelii fuseseră puse de tatăl lui Bernard. După moartea lui, rămăsese pe mâna celorlalți doi parteneri.

Unele voci considerau că Bernard se irosește într-un orășel ca Ernleigh și ar fi putut cu mult succes să se stabilească în Londra, dar el nu era de acord. Îi plăcea la țară, cunoștea pe toată lumea pe o arie de mile întregi și se interesa de fiecare în parte. Foarte probabil ar fi câștigat mai bine la Londra, dar banii nu erau totul. Margaret era în totalitate de acord cu el. Și ei îi plăcea mult în Sheperdsford și bineînțeles faptul că era aproape de mama ei era un mare avantaj.

Margaret terminase de pregătit masa și freca de zor plita mașinii de gătit când se auzi soneria. Cine ar putea să fie? Evident, nici Sylvia, nici Joan. Ele ar fi intrat fără să mai sune. Poate era vreun comis-voiajor.

Era un bărbat, dar în mod evident nu unul cu lucruri de vânzare. Margaret deveni brusc conștientă de ținuta neglijentă și plină de funingine pe care o afișa.

– Oh, exclamă deznădăjduită, curățam plita... Credeam că e cineva cu ceva de vânzare...

Nu-i stătea în fire lui Margaret să se piardă așa, dar fusese luată prin surprindere.

– Nu mă cunoști, spuse bărbatul zâmbind.

– Nu, răspunse Margaret. Cel mult... poate... te-am mai văzut vreodată... undeva...

– Nu, dar ai cunoscut pe cineva cu care semăn. Tatăl meu... și al tău. Sunt fratele tău vitreg, Walter Musgrave, explică el citind uimirea pe fața ei.

– Walter!

– Da, Walter! Soțul tău mi-a scris.

De obicei, Margaret se descurca cu succes în orice situație, dar de această dată era prea mult, nu știa ce să facă. Nu se îndoia de spusele lui, căci asemănarea era evidentă, dar cum ar trebui să primești un frate vitreg pe care nu l-ai mai văzut niciodată?

– Pot să intru? întrebă el.

– Oh, Doamne, bineînțeles. Unde mi-o fi capul?! Sunt doar surprinsă. Intră!

Își scoase șorțul și mănușile murdare și-l conduse în sufragerie.

– Ce cameră minunată! Și ce priveliște superbă!

– Noi am construit-o! Casa, vreau să spun, nu priveliștea.

El se întoarse spre ea și zâmbi. Avea un zâmbet frumos.

– Semeni mult cu tati! exclamă Margaret fără să-și dea seama.

– Mă bucură că spui asta. Se așeză pe scaunul ce-i fusese indicat și continuă: mă întrebam cum ești.

Margaret ar fi vrut să știe dacă era sau nu dezamăgit, dar rezistă impulsului de a întreba. Era plăcut surprinsă de persoana lui, era drăguț. Impresia ei despre el înainte de a-l cunoaște fusese una diametral opusă. Numai „drăguț“ nu se comportase, să dispară așa și să nu dea nici un semn de viață atâția ani.

– Știu la ce te gândești. A fost foarte urât din partea mea, dar sper că voi toți mă veți ierta.

– Nu ai dat nici un semn. De ce nu ai scris?

– Oh, e o poveste lungă. Foarte greu de explicat. Nu știu dacă te-aș putea face să înțelegi.

– Ai putea încerca, nu?

Povestea lui Walter suna cam așa:

– Totul a început când am aflat că tata s-a logodit. Mi-a scris. Eram la Harrow. Până atunci, însemnasem totul unul pentru celălalt, îmi fusese mai mult un frate mai mare decât un tată. Îmi înțelegea toate problemele și râdeam împreună la poante de-ale mele de la școală. Așteptam cu nerăbdare vacanțele, mergeam la vânătoare și la pescuit... ce mai: făceam de toate împreună. Eu îl idolatrizam și știam că nu are nici un alt interes în afară de mine. Așa că vestea logodnei lui cu o fată nu mult mai mare decât mine a căzut ca o bombă. De la bun început am fost pornit să nu o plac cu nici un chip, iar când am venit la Highfold și i-am văzut împreună a fost mai mult decât aș fi putut suporta. Știu că sună foarte urât, dar dacă nu ar fi arătat atât de fericiți împreună poate nu m-ar fi deranjat atât de mult. Sau dacă ea n-ar fi fost atât de tânără și de atrăgătoare. Pentru mine era un chin să-l văd pe tata îndrăgostit până peste cap. Walter făcu o scurtă pauză, apoi continuă: Ea se purta încântător cu mine, dar eu eram atât de gelos și de plin de resentimente încât îi răspundeam cum nu se putea mai urât. Nu te mai plictisesc cu detalii. Într-o seară, ne-am certat rău de tot și am decis să plec. Am decis ca din acel moment să devin independent, să stau pe propriile mele picioare, să nu mai iau un peni de la tata, așa că în loc să merg la Cambridge ca să studiez medicina, mi-am făcut bagajele și am plecat. Știam că acest lucru o să-l facă pe tata să sufere îngrozitor, dar vroiam să fie răzbunarea mea, pentru că mă rănise atât de tare. Nu e o poveste prea plăcută, nu?

– Nu, răspunse Margaret grav. A fost foarte urât din partea ta, dar cred că aș putea înțelege.

– Eram convins că mă pot descurca de unul singur fără prea mari probleme. Eram tânăr și în putere, nu mă deranja

ideea de a munci din greu. Am ajuns în Cape Town fără un ban în buzunar și m-am angajat la docuri. Muncă grea, mult peste ce m-aș fi așteptat. Locuiam într-o baracă sordidă, asta era tot ce-mi permiteam. Apoi am reușit să-mi găsesc o slujbă într-un garaj, cu doi tipi care-și deschiseseră o afacere proprie. Lucrurile mergeau spre bine, când unul dintre ei a fugit cu banii și ne-a lăsat cu ochii în soare. După aceea am încercat tot felul de slujbe, dar norocul mă ocolea cu încăpățânare. Am reușit la un moment dat să strâng niște bani și să cumpăr împreună cu încă un tip o livadă de portocali. La început a mers bine, dar după un an prost, totul s-a dus de râpă. A trebuit s-o iau din nou de la zero. Nu vreau să te plictisesc, vreau doar să înțelegi că nu mi-a fost deloc ușor. Ideea mea era să-mi găsesc o slujbă decentă, să-i scriu tatei, să-i demonstrez că pot să stau pe propriile mele picioare. În nici un caz nu i-aș fi scris să-i spun că sunt falit. De aceea nu a primit nici un semn de viață de la mine.

– Da, înțeleg. Totuși, e păcat...

– Bineînțeles că e păcat, dar eu tot furios și plin de resentimente eram. E foarte greu să treci prin viață purtând o mare greutate pe umeri. Nu aveam nici un prieten. M-am angajat din nou la docuri, acolo îți poți găsi oricând de lucru dacă ești dispus să pui osul la muncă. Acolo, în barăcile alea, locuia și un zdrahon de om, fără prea multă carte, pe care nu-l puteam suferi. Într-o zi mi-am pierdut cumpătul și m-am luat în gură cu el. Proastă idee, având în vedere că era de trei ori cât mine. Am ajuns în spital. Am stat internat mai bine de o lună.

– Oh, bietul de tine! exclamă Margaret.

– A fost cel mai bun lucru care mi s-ar fi putut întâmpla, zâmbi Walter. În toți acei ani fusesem atât de preocupat să

supraviețuiesc, încât nu îmi oferisem răgazul de a cântări cum trebuie lucrurile. În spital, am avut tot timpul din lume. Mi-am dat seama cât de prost fusesem. În patul de lângă mine era un tânăr, Hallsey. Vorbeam mult, i-am povestit câte ceva despre mine. Mi-a oferit o slujbă. Nu mi-a venit să-mi cred urechilor. El și cu fratele lui aveau o mică fermă, cu livezi și grădini de zarzavat. Făceau conserve de fructe și legume și le exportau. Era o afacere înfloritoare. Mi se schimbase brusc norocul. Bineînțeles, a trebuit să învăț totul de la zero, dar asta era cea mai mică problemă. M-am pus pe treabă. Frații Hallsey s-au purtat foarte frumos cu mine...

– Hallsey!? exclamă Margaret, surprinsă. Cumpăr produsele lor ori de câte ori am ocazia.

– Așa și trebuie, zâmbi Walter. Hallsey sunt cei mai buni. O să-ți trimit un pachet cu de toate când ajung acasă.

– Acasă? Dar... casa ta nu e aici?

– Nici vorbă. M-am stabilit acolo definitiv. Am o slujbă excelentă la Hallsey, sunt administrator, am căsuța mea pe proprietate.

– Te-ai „aranjat“, recunoscu Margaret. Urmară câteva secunde de tăcere, apoi adăugă: Oh, Walter, de i-ai fi scris tatei! A vrut să te vadă când era bolnav!

– N-am știut de boala lui. Am vrut să-i scriu când îmi făcusem un rost la Hallsey, dar nu era o scrisoare ușor de compus și am tot amânat-o. Știu că e o scuză jalnică, dar reușeam cu ușurință să-mi ocup timpul cu treburi. Abia când mi s-a oferit postul de administrator, m-am așezat la birou și am scris. Când soțul tău mi-a răspuns și am aflat că tata a murit, nu-ți poți închipui șocul pe care l-am trăit. La așa ceva

nu m-aș fi așteptat. Mă vedeam întorcându-mă la Highfold, mândru că m-am realizat singur. Îmi dau seama acum că am greșit.

Margaret nu-l putea contrazice.

– Soțul tău mi-a trimis o scrisoare foarte amabilă, Margaret, mult mai amabilă decât aș fi meritat.

Margaret văzuse scrisoarea, de fapt ajutase la compunerea ei, dar nu-i destăinui lui acest lucru.

– Foarte amabilă, repetă Walter. Tocmai din acest motiv am hotărât să vin întâi la voi, la tine și la soțul tău, pentru a afla cum stau lucrurile și abia apoi să merg să-i întâlnesc pe ceilalți. Eu mă descurc binișor acum, aș putea chiar să o ajut pe mama ta, dacă vrea să se întoarcă la Highfold.

– Nu vrea. E foarte fericită la Briddle House și cred că se descurcă bine cu banii, Bernard știe mai multe despre asta.

– Crezi că mama ta mă va ierta?

– Mami nu ar face greșeala să nu te ierte, declară Margaret fără ezitare.

– Adică, mă va ierta dacă îi explic și-i povestesc prin ce-am trecut?

– Nu.

– Nu înțeleg.

– E foarte simplu. Nu suntem noi în măsură să judecăm ce e bine și ce e rău. Dacă omului îi pare rău și arată acest lucru, trebuie iertat.

Walter digeră aceste cuvinte în liniște. Căpătau cu atât mai mare importanță venind din partea unei ființe dulci și calde precum această încântătoare soră mai mică pe care îi era dat să o descopere. Se purtase foarte urât, dar îi părea rău și exprima acest lucru, așa că va fi iertat.

– Rămâi la masă, nu, Walter?

– Dacă nu deranjez...

– Nici un deranj. Trebuie să apară și Bernard, o să ai ocazia să-l cunoști.

– Mi-ar face mare plăcere.

Masa fu într-adevăr o plăcere: mâncăruri gustoase și servite impecabil, atmosferă degajată și discuție prietenească. La sfârșit, Margaret îi lăsă pe cei doi bărbați singuri. Walter povesti din nou totul și repetă oferta de ajutor financiar.

– Foarte frumos din partea ta, aprecie Bernard. Ne descurcăm deocamdată, dar s-ar putea să vină momentul în care să ne bucurăm și să primim cu recunoștință o astfel de ofertă. Highfold înghite o groază de bani. Sper că o vom vinde curând, dar până atunci trebuie întreținută.

Discuția continuă. Erau mai multe probleme de lămurit. Walter nu se întorsese în Anglia doar pentru a-și întâlni familia, avea și afaceri de rezolvat, contracte de încheiat cu supermarketuri importante din Bristol, Birmingham, Liverpool, Glasgow. În calitatea sa de administrator la Hallsey, Walter avea autoritatea necesară să negocieze de pe picior de egalitate cu orice eventual partener de afaceri al firmei. Bernard îl asculta cu interes. Ca și Margaret pornise de la a-l privi pe cumnatul său cu oarecare suspiciune, dar ajunsese să-l placă. Walter vorbea cu pasiune despre ceea ce făcea, lucru care câștigă respectul lui Bernard.

– Sper să ai timp de petrecut la Sheperdsford. Să te întâlnești cu familia și să cunoști câte puțin pe fiecare în parte.

Walter abrobă din cap.

– Da, neapărat! Stau două zile acum, dar o să mă întorc pentru alte câteva zile după ce trec pe acasă cu contractele încheiate. Stau la hanul de pe malul râului, „Owl“. Mă puteți contacta oricând acolo.

– Când propui să mergem la Esther? O să-i anunț eu sosirea ta.

– Da, te rog. Aș putea merge mâine la ceai, dacă e OK și cu ea. Poate îi explici tu puțin de ce nu am scris și-i spui că-mi pare rău că m-am purtat prostește.

– O să-i spun câte ceva, replică Bernard cu prudență, dar cel mai bine ar fi să audă de la tine toată povestea. Nu-ți va fi greu să vorbești în fața ei. E o ființă foarte caldă, ca Meg a mea.

***

Bernard promisese să anunțe sosirea lui Walter la Briddle House. Și dacă Bernard promisese, era ca și rezolvat. Discutase și cu Margaret și deciseseră împreună că o vizită ar fi o idee mult mai bună decât un simplu telefon.

– Sigur că da, Bunny, îl aprobase Margaret. Fata din centrală ar asculta fiecare cuvințel și s-ar duce vestea în tot satul cât ai zice pește. Trec eu pe la Bridle House și-i spun mamei.

Inițial, Esther păru realmente îngrozită. Walter venise! Walter vroia s-o vadă! Simpla idee era de-a dreptul de nesuportat. Avea cele mai urâte amintiri în ceea ce-l privea pe Walter: se purtase sub orice critică, îl făcuse pe iubitul ei Charles să sufere teribil. Cum să-l întâlnească?! Ce să-i spună?! Era foarte ușor pentru Meg să vorbească de iertare, ea nu exista nici măcar în stadiul de proiect pe vremea când Walter venise la Highfold Park, ea nu avea cum să-și imagineze măcar cât de oribil se purtase el atunci.

– Știu, mami, trebuie să fi fost de-a dreptul înfiorător!

– Nici nu-ți poți închipui! Nu ai cum să înțelegi ce simt eu în legătură cu lucrurile astea.

– Ba înțeleg, declară Margaret cu convingere. Înțeleg, pentru că și eu iubesc. Dacă cineva l-ar răni pe Bunny așa, mi-ar fi aproape imposibil să iert acea persoană.

– Cred sincer că aș prefera să nu vină.

Dar Margaret era o ambasadoare desăvârșită, prezentă peripețiile bietului Walter în culori atât de sumbre, povesti câte pătimise și cât de sincer regreta cele întâmplate, încât inima lui Esther se înmuie.

– Dacă într-adevăr regretă... începu ea pe un ton nesigur.

– Regretă sincer... pe cuvânt. Îi e rușine de cum s-a purtat și caută să ne fie prieten.

– Oh, Doamne! Atunci trebuie! Să vină la ceai.

Întâlnirea cu Walter nu fu atât de rea pe cât se temuse Esther. El sosi cu câteva minute înainte de ora stabilită. Ea ducea tava cu ceaiul pregătit în grădină.

– Dă-mi voie! Ca un adevărat gentleman, Walter îi luă tava din mâini și o depuse cu grijă pe masă, apoi spuse: Știi de ce am venit. Vreau să-mi cer iertare pentru toată suferința pe care am provocat-o. Vreau să fim prieteni, dacă îmi vei permite. Aș putea spune mult mai multe, dar cred că ai prefera să n-o fac.

– Într-adevăr, încuviință Esther cu gravitate. Și ea ar fi putut să spună mult mai multe, dar nu avea nici un rost să dezgroape trecutul. Singura modalitate în care s-ar putea lega o prietenie între Walter și familia tatălui său era ca trecutul să rămână îngropat și să se înceapă de la zero.

– Delia trebuie să vină. Rose la fel. Amândouă vor să te cunoască, dar nu e nevoie să le așteptăm. Ia loc!

Mâna îi tremura ușor în timp ce turna ceaiul și-i oferea oaspetelui un sandviș cald.

– Aveți o grădină minunată, exclamă el. Ce flori frumoase!

– Suferă din cauza secetei. Le îngrijim și noi cum putem mai bine.

Vorbiră despre vreme, despre secetă. Erau subiecte neutre, sigure.

Esther îl găsea incredibil de ușor de abordat. Extrem de diferit de Walter pe care și-l amintea ea. Nici măcar fizionomia nu mai era aceeași: de la băiețelul palid și slab, acum stătea în fața ei un bărbat bine făcut, bronzat, o prezență agreabilă, prietenoasă, foarte sociabilă. Era aproape de necrezut că era vorba de aceeași persoană.

Margaret spusese despre el că e „ca tati" și în mod sigur dorise cu aceste vorbe să aducă o bilă albă în favoarea lui, dar Esther nu o luase deloc așa. Ideea unei posibile comparații cu Charles îi fusese de nesuferit. Acum însă, asemănarea se dovedi de netăgăduit, avea ceva atât de familiar în felul în care i se rida fața, mai ales la colțurile ochilor, atunci când râdea!

Ajunseseră să discute despre planurile de afaceri ale lui Walter și despre speranța lui că totul va merge bine și-și va putea permite un weekend prelungit în Sheperdsford înainte de a părăsi țara. Mai adăugă că vorbise cu proprietarul hanului și aranjase un picnic în familie pentru duminică. Nu era nimic stabilit definitiv, bineînțeles, dar spera că vor veni cu toții.

– Da, sigur. Ar fi frumos. Duminica e zi de lucru pentru mine. Fata mea în casă, Flo, nu vine duminica și eu trebuie să mă trezesc devreme și să pregătesc totul pentru prânz înainte

de a pleca la biserică. E minunat când ieșim undeva și nu mă mai ocup eu de toate. Plus că va fi o plăcere să ne întâlnim din nou, adăugă cu un zâmbet încântător.

Walter știu în acest moment că fusese iertat.

– Foarte amabil din partea dumneavoastră, doamnă Musgrave.

– Mai bine mi-ai spune Esther. Dacă vrei, desigur. Bernard s-a obișnuit deja.

– Mulțumesc, foarte amabil din partea ta, Esther!

Când se întoarseră fetele, lucrurile continuară să evolueze spre bine. Rose era încântată la culme de fratele ei vitreg și pălăvrăgea cu el de parcă îl cunoștea de o viață. Până și Delia ieși din carapace și-i povesti despre Clubul Dramatic și depre rolul ei în viitoarea piesă.

Walter le arătă poze cu proprietatea Hallsey și căsuța lui cu verandă. Erau locuri într-adevăr frumoase, senine, însorite, cu oameni zâmbitori și flori minunate. Veni apoi rândul fetelor să scoată pozele de familie. Esther încercă să evite acest lucru, spunând că nu dorea să-l plictisească, dar Walter se uita cu interes la fiecare poză în parte. Era albumul lui Charles. Esther hotărâse să-l ierte pe fiul ei vitreg, dar nu putea suporta să-i vadă pe cei trei râzând și discutând vrute și nevrute, cu albumul între ei. Era mult prea mult și mult prea repede pentru ea. Știa că e un sentiment „greșit“, că atunci când ierți trebuie să ierți complet și fără rezerve, dar nu se putea stăpâni. Delia și Rose nu știau ce chin îndurase tatăl lor din pricina lui Walter. Nimeni care nu fusese de față nu putea înțelege. Da, era greșit și lipsit de logică, dar le-ar fi smuls albumul din mâini și l-ar fi ascuns cu grijă. Dorința de a „salva“ prețiosul obiect era peste puterea ei de a se controla, așa că găsi o scuză și urcă la ea în cameră pentru a se lupta în tihnă cu acești demoni.

Capitolul 4

Clubul Dramatic înrola cu plăcere un nou membru, mai ales dacă era vorba de cineva cu experiență actoricească și talent muzical, așa că Delia o duse pe doamna Winter la prima repetiție pentru „Diligența de Mulberry“ și o prezentă tuturor. Rolurile fuseseră deja stabilite și un nou membru nu avea ce juca deocamdată. Bineînțeles că toată lumea fusese de acord cu participarea viitoare a Eulaliei Winter, iar Delia rămăsese încântată de succesul protejatei sale.

La repetiție, noua membră fu invitată să stea pe canapea, alături de Freddie Stafford.

– Ai mai văzut asemenea harababură? se plânse acesta.

– Cam haotic, într-adevăr, îi dădu dreptate doamna Winter. Multe controverse, nu? Și nimeni nu-și știe replicile. Tu de ce nu joci?

– Eu ar trebui să fiu producătorul. Mai sunt și regizor, actor prim, scenarist, agent publicitar și încă alte câteva lucruri.

– Păreți să cam duceți lipsă de bărbați, îndrăzni doamna Winter să dea glas unei constatări.

– Da. Prea puțini bărbați și mult prea multe femei, asta-i problema Clubului ăsta. Am bătut tot districtul încercând să conving bărbați să ni se alăture, dar marea majoritate urăsc ideea de a se costuma și a se „maimuțări" pe scenă, așa că n-am avut nici o șansă.

– Păcat că nu sunt bărbat!

– În nici un caz păcat! declară Freddie, privind-o admirativ din profil. Ar fi o impertinență din partea mea să vă întreb de unde aveți acest colier minunat? Nu am mai văzut niciodată așa ceva.

Era un colier neobișnuit, o combinație de chihlimbar, lignit și cristal.

– E frumos, nu-i așa? George mi-a cumpărat-o din Florența, în luna noastră de miere. George avea bun-gust!

– Într-adevăr!

– Mă refer în alegerea lucrurilor...

– Eu nu, replică Freddie.

– Ar trebui să-ți vezi de treabă, în loc să pierzi vremea aici cu mine.

– Dar nu-mi pierd deloc vremea. Și oricum, ce să produc, atâta timp cât nimeni nu știe o replică, iar camera asta nu e deloc potrivită pentru ce-am vrea noi să facem.

– Mă întrebam, spuse Eulalie. Am o cameră de muzică la Fairways. E destul de mare și nu există prea multă mobilă în ea, așa că v-ați putea desfășura în voie. V-o ofer cu plăcere pentru repetiții.

– Edna Blake ar lua-o drept o insultă personală.

– Deci nu putem...

– Ba cum să nu. Puțin îmi pasă ce zice Edna Blake.

– Dacă vă părăsește sau...

– N-avem noi norocul ăsta, declară Freddie. Ne-am descurca de zeci de ori mai bine fără ea și toanele ei. Dacă vorbiți serios, în legătură cu camera, accept aici și acum!

– Veniți s-o vedeți.

– Când aș putea să vin?

– Când dorești. Mâine?

– Târziu, după cină. Lucrez în timpul zilei.

– Duminica?

– Duminica e cea mai ocupată zi a săptămânii.

– Freddie! îl interpelă Delia apărând brusc la doi pași de ei. Freddie, ce naiba faci? E o harababură totală.

– Văd!

– Păi, de ce nu vii să pui lucrurile la punct? Ar trebui să produci piesa asta, nu?

– Da. Freddie se sprijini de spătarul canapelei, picior peste picior. Eu produc piesa asta și am metoda mea. Întâi observ ce face toată lumea, observ cu mare atenție, notez toate greșelile și abia apoi, nu mai devreme, mă ridic și țip. Dacă nu-ți place metoda mea, cheamă pe altcineva.

– Știi foarte bine că nu există altcineva.

– În acest caz, va trebui să mă suporți pe mine, cu tot cu metoda mea, nu?

Delia fierbea deja. Ce putea să facă? Freddie era leneș și aiurit, dar când se apuca în sfârșit de treabă, o făcea ca lumea.

– Tare mi-aș dori să existe altcineva!

– Oricum, nu-ți dorești mai mult decât mine! o asigură Freddie. Haide, gesticulă el. E scena de la han. Fugi cu Ralph. Nu înțeleg de ce fugi cu Ralph, probabil nu ești în firea ta, dar dacă așa scrie în carte!... Zise, scoase un manuscris și citi: „Intră Angela și Ralph, fugind de acasă".

– Știu, dar nu prea înțeleg... cum ar trebui să...

– Vă descurcați voi cumva. Vă sugerez să intrați frumușel mână în mână, să măsurați camera din priviri ca niște iepuri speriați și să vă îmbrățișați cu ardoare.

– Trebuie să plec, spuse Mark Henderson, cel care deținea rolul lui Ralph. Îmi pare nespus de rău, dar am promis că nu întârzii.

– E devreme încă.

– Știu, dar Joan mă așteaptă.

– Uite cum se pierde un bărbat de treabă, îi spuse Freddie doamnei Winter. Greu de crezut, dar Mark era „falnic ca bradul" înainte să se însoare.

Plecarea lui Mark declanșă o reacție în lanț. Toată lumea se uita la ceas, își lua la revedere și-și căuta hainele.

– S-a terminat? exclamă surprinsă doamna Winter.

– S-a terminat. Să fugim, vrei? Te duc cu mașina.

Delia plecă printre ultimii și fu surprinsă să constate că protejata ei dispăruse. Era dezamăgită, pentru că așteptase cu interes drumul de întoarcere spre casă alături de Eulalie. Să discute și ele câte ceva despre repetiție, despre oamenii de acolo și să o avertizeze în legătură cu Freddie, care era drăguț când vroia, dar toată lumea îl știa de fustangiu notoriu.

Fusese tare încântată când noua ei prietenă avusese succesul scontat, dar acum, mergând singură spre casă, nu se

simțea prea grozav. Toată lumea uitase că ea o adusese pe Eulalie, toată lumea, inclusiv Eulalie.

Între timp, „fugarii“ stăteau confortabil în camera de muzică de la Fairways, cu câte o băutură caldă în mână.

– Da, e haotic la început, spunea Freddie, așa e întotdeauna, dar nu-mi fac griji. O să fii surprinsă cum se vor prezenta lucrurile în seara premierei.

Eulalie nu-l prea credea.

– Bineînțeles, nu e treaba mea, dar am impresia că rolurile nu sunt prea bine distribuite.

– Oh, dar așa este! Delia este irecuperabilă în rolul Angelei, dar este rândul ei să joace un rol principal. Astea-s regulile în Clubul nostru. Iar ea devine extrem de dezagreabilă când are impresia că nu-i sunt respectate drepturile. Mark era destul de bun înainte de a se căsători.

– Acum, nu mai este deloc!

– Oh, știu, știu. Nu mai întoarce și tu cuțitul în rană! Delia îl îngrozește... dar cine alcineva să joace? I-ai văzut pe toți astă seară, ai vreo sugestie?

– De ce nu ai luat tu rolul?

– Răspunsul la întrebarea asta este că Delia nu mă atrage deloc. Tăcu o secundă, apoi reluă gânditor: Oare Edward ar veni?

– Cine?

– Edward Steyne. E în oraș, stă la Underwoods cu mama lui vitregă. Oare el ne-ar fi de folos?

– Nu poate fi mai rău decât Mark.

– Asta s-ar putea să fie soluția, Eulalie.

– Apropo, că m-am tot gândit și am încercat să ghicesc cu ce te ocupi de ai duminicile atât de pline. Nu ești preot, nu?

– Nu.

– Altceva nu-mi trece prin cap, declară Eulalie gânditoare.

– Mai încearcă. Ești foarte atrăgătoare când stai pe gânduri.

– Tragi clopotele la biserică?

– Greșit din nou. Mai ai voie o dată.

– Porți cutia milei...

– Doamne ferește! Nu ar avea nimeni încredere în mine cu așa ceva. Ai greșit de trei ori, nu mai primești premiul.

– Se face târziu și mâine e ziua ta cea mai ocupată.

Freddie se ridică imediat. Se opri la ușă și privi înapoi:

– Apropo, sunt secretar al Clubului de Golf. Nu se prea ridică la înălțimea misterului, nu?

În timp ce făcea puțină ordine, Eulalie zâmbea. Sheperdsford nu va fi plictisitor cum se temuse ea. Un flirt ocazional cu Freddie va face să treacă timpul într-un mod foarte agreabil.

***

Duminică promitea să fie o zi minunată, senină și cu mult soare. Esther se trezi devreme și coborî să prepare micul dejun. Cânta, era fericită. Pe lângă vremea care o mulțuma, mai era și Rose. Fetița ei era acasă. Bineînțeles, Esther își iubea toate cele trei fiice la fel de mult, dar Rose avea ceva deosebit.

Duminica, Esther se gospodărea singură la Bridle House. În restul zilelor o avea de ajutor pe Flo Bloggs, care venea pentru câteva ore zilnic. Lui Esther îi plăcea Flo: era o fată simplă, dar curată și harnică, prietenoasă și cu picioarele pe pământ. Mai pălăvrăgea ea vrute și nevrute, despre unul, despre altul, dar erau lucruri lesne de iertat. Nu-și dădea

seama că anumite vorbe nu prea sunt permise. Esther râdea de idee în momentul în care Delia intră în bucătărie.

– De ce râzi? o apostrofă fiica ei.

– E o prostie, recunoscu Esther. Încercam să mi-o imaginez pe Flo cu șorț și bonețică, serioasă și tăcând din gură. Și nu prea pot.

– Și ce e amuzant în asta? Mie nu mi se pare nimic amuzant.

– Nu știu, pur și simplu ideea m-a făcut să zâmbesc. Ce-ați făcut la repetiție?

– A fost un fiasco total. Freddie a fost într-una din fazele lui de lene totală.

– Doamna Winter s-a simțit bine?

– Așa se pare.

Rose intră pe ușă și se așezară să ia micul dejun: cereale, fructe și cafea.

Esther îi promisese ladyei Steyne să treacă pe la doamna Winter, dar spre surpriza ei, Delia era împotriva acestui lucru.

– Nu ți-ar plăcea de ea, spuse Delia. Nu e deloc genul tău de persoană.

– Dar trebuie să fac ceva în legătură cu ea. Am putea-o invita la ceai.

– Nu-i place ceaiul.

Esther rămase fără replică. Nu mai pomenise om să nu-i placă ceaiul.

După micul dejun, rezolvară repede cu treburile casei, apoi se retraseră în grădină. Esther citea, Rose le scria colegelor de școală. Stăteau de vorbă. Aveau o groază de lucruri să-și spună. Rose îi semăna mamei sale în multe privințe: aveau aceeași drăgălășenie, aceeași iubire de oameni.

Rose crescuse mult în aceste ultime luni, se mișca mai grațios, fața ei plinuță de copil se sculptase frumos la nivelul pomeților. Și mai presus de toate, căpătase o atitudine demnă, extrem de încântătoare. În ciuda tuturor acestor semne de maturitate, adevărata Rose era încă un copil, inocentă și de o veselie debordantă. Ceilalți, la șaptesprezece ani, păreau mai maturi decât ea acum. Să fie oare din cauza faptului că era mezina familiei sau exista ceva în natura ei care nu avea să îmbătrânească niciodată?

Acum că Rose se întorsese acasă definitiv, Delia nu mai vedea de ce ar trebui să mai facă ea vreo treabă prin casă. Rose nu mai era un copil, trebuia să învețe să se gospodărească, așa că putea foarte bine să preia cele câteva îndatoriri care îi reveniseră până atunci ei, Deliei.

– Rose poate să spele vasele după micul dejun, îi spuse ea mamei ei. Poate să facă paturile și să se ocupe de flori, nu? Vezi tu, eu trebuie să învăț rolul și asta o să-mi umple tot timpul.

Esther căzu de acord. Poate nu era drept față de Rose, dar știa că aceasta nu se va supăra și este oricând de preferat ca cineva să te ajute de bunăvoie decât să întâmpini mereu proteste și încruntături.

Scuza Deliei fusese că are de învățat rolul, ceea ce era foarte adevărat. Se închidea în fiecare dimineață în camera ei și se lupta cu Angela, care se încăpățâna să rămână o enigmă în ciuda tuturor eforturilor ei, dar Delia nu-și putea toca nervii toată ziua, așa că după-amiaza mergea la Eulalie Winter. Cele două femei nu prea aveau multe în comun, dar prietenia lor înflorea repede, pentru că Delia o găsea pe Eulalie captivantă, iar Eulalie pe Delia folositoare.

Erau multe lucruri de făcut la Fairways. Deși mereu reticentă când venea vorba de treabă prin casă, Delia își ajuta încântată noua prietenă: lustruia mobilă, atârna perdele și tablouri, lucra în grădină. Dar nu munceau mereu, câteodată mergeau să se plimbe cu mașina Eulaliei. Delia se dovedi foarte utilă și în acest domeniu, căci știa districtul ca-n palmă. Pe Eulalie n-o interesau atât casele, cât oamenii care locuiau în ele.

– Aici este Underwoods, proprietatea ladyei Steyne. Mama o cunoaște foarte bine. E bătrână și nu prea iese din casă.

– Adică n-o să treacă pe la mine, completă Eulalie.

Într-adevăr, exact asta încercase Delia să sugereze. Descoperise foarte repede că noua ei prietenă e foarte perspicace și că era foarte greu să-i ascunzi ceva. Era de-a dreptul alarmant câteodată, Eulalie părea a-i putea citi gândurile. Din fericire, exista o multitudine de subiecte de discuție pe care le putea aborda fără grijă. Un lucru trebuia însă menționat, Delia considera că e de datoria ei să o facă:

– Freddie este o persoană amuzantă, nu-i așa? Multă lume are această impresie, dar nu poți crede tot ce spune.

– Asta e valabil pentru oricine, declară solemn Eulalie.

– Da, sigur că da. Vreau doar să spun că se împrietenește foarte repede și apoi se răcesc relațiile la fel de repede. El și Helen Carruthers au fost foarte apropiați o vreme, și înaintea ei au mai fost și alte fete... Așa e Freddie.

Era greu să nu râzi la asemenea avertisment, dar cumva, Eulalie reuși. Mai reuși să și răspundă cu seriozitate că se va păzi cu strășnicie de mrejele domnului Stafford.

Într-o după-amiază, Delia o găsi pe Eulalie întinsă într-un hamac în grădină. Se așeză și ea pe un covoraș pe iarbă. Discutară despre călătoriile Eulaliei. Deliei i-ar fi plăcut să

plece din Sheperdsford, era una din marile ei frustrări. Ca o pasăre în colivie se simțise și Eulalie, până când mătușa ei murise și o lăsase moștenitoare. Atunci putuse să plece în lume. Delia pusese întrebarea în legătură cu mătușa, dar i se răspunsese monosilabic. O vreme tăcură amândouă, apoi Eulalie schimbă subiectul:

– Trebuie să te apuci să-ți înveți rolul!

– Rolul?

– Da, ceilalți își știu replicile aproape perfect. Sincer, Delia, trebuie să te apuci serios de treabă. Te avertizez pentru binele tău. Freddie începe să se sature...

– Freddie e îngrozitor! se plânse Delia. Când sare la mine mă pierd de tot, uit chiar și ce știam foarte bine. E foarte greu de învățat, am tot încercat. Nu cred că o să pot! Măcar de-ar fi rimat! E mai ușor să înveți ceva care rimează.

Eulalie își stăpâni cu greu zâmbetul. Îi părea rău de Delia.

– Poate aș putea să te ajut eu.

– Oh, Eulalie, dacă ai putea!... Sunt aproape disperată, nu mai știu ce să fac...

Câteva momente, Eulalie nu răspunse. Deja regreta pe jumătate oferta pe care o făcuse, dar, deși Delia era obositoare câteodată și aproape lipsită de simțul umorului, îi fusese extrem de utilă... plus că era plăcut să fii admirat, idolatrizat. Mai exista un motiv pentru care își oferise ajutorul, unul mai complicat și mai puțin lăudabil: Eulalie o displăcea total pe Helen Carruthers. La început, aceasta fusese prietenoasă și agreabilă, dar de curând avusese loc o schimbare de atitudine. Eulalie știa foarte bine motivul, dar impolitețea o irita oricum. Dacă Delia nu ar fi reușit să învețe rolul, alternativa era Helen, care de-abia aștepta să i se ofere ocazia.

– Dacă ai putea să mă asculți tu!... Și să mă corectezi când greșesc...

– Adu cartea! Am o copie undeva în camera de muzică. O să încercăm.

Repetară o oră și făcură puțin progres. Eulalie aruncă deoparte cartea.

– Gata pentru azi. Mai încercăm mâine.

– Nu știu de ce sunt atât de proastă, să văită Delia. Desigur, ar fi mai ușor dacă ar avea vreun sens.

***

Bicicleta lui Cristopher, care urma să fie cadou de ziua lui din partea părinților, bloca un dulap din bucătăria de vară a Eulaliei. Respectiva jucărie o enerva la culme, nu numai pentru că stătea în drum, ci și pentru că îi amintea continuu de sosirea copilului, moment la care se gândea cu nici o plăcere.

– De ce ai fost de acord să-l iei? o întrebă Delia într-o zi.

– M-a rugat Connie.

– Știu, dar de ce nu ai refuzat?

Era o întrebare perfect normală, mai ales că Delia știa că Eulalie nu se oferea pentru oricine. După câteva momente de tăcere, Eulalie spuse:

– Connie m-a obligat să accept.

Majoritatea oamenilor ar fi lăsat lucrurile așa, dar Delia mirosi un posibil mister și continuă:

– De ce să-l iei tu? O să fie o mare bătaie de cap, nu? N-o să avem pace atâta timp cât va fi aici. Și dacă ia varicelă?

– Varicelă? De unde să ia varicelă?

– N-ai auzit? Ne-a spus Flo. E epidemie de varicelă în sat.

– Varicelă! Oh, Delia, ăsta e răspunsul!

– Răspunsul la ce?

– La rugăciunile mele. E o boală rea, dezagreabilă, și poate avea multe complicații, nu?

– Nu știu, răspunse Delia cu îndoială. Eu am avut-o în școală și parcă n-a fost așa rău.

– Ai avut noroc, o asigură Eulalie.Varicela e un lucru rău de tot. Cum să-l expunem pe bietul Christopher unui asemenea risc? Tare mă bucur că mi-ai spus. Îi scriu lui Connie de îndată.

– Adică n-o să-l mai trimită?

– Mă tem că nu. E o mare dezamăgire, dar vizita micului Cristopher va trebui amânată, sau anulată. Se așează degrabă la birou. Nu pleca, Delia. Îmi pui și mie scrisoarea la poștă în drum spre casă.

Delia aștepta. Cutia poștală nu era nicidecum în drumul ei spre casă și Eulalie știa foarte bine. Delia însă nu protestă în nici un fel. Era un obicei al Eulaliei să considere că nu va fi refuzată, ceea ce era foarte adevărat. Dar iată că cineva își impusese punctul de vedere. Cum Dumnezeu o obligase Connie să accepte?

***

Repetițiile Clubului Dramatic se țineau acum în camera de muzică de la Fairways. Fuseseră ceva divergențe, dar până și Edna Blake fu nevoită să accepte faptul că era un loc mult mai potrivit scopului.

Pe lângă o gazdă excelentă, Eulalie era și sufleor. Acum, majoritatea actorilor își cunoșteau replicile, până și Delia făcea progrese. Freddie își intrase pe deplin în rol și Eulalie îl admira sincer pentru felul în care coordona mersul lucrurilor cu o mână de fier.

Mai erau doar două săptămâni până la premieră. Piesa urma să se joace de două ori, la Consiliul Local din Sheperdsford și la Primăria din Ernleigh. Lui Freddie nu-i picase prea bine ideea, dar fusese depășit numeric.

– Cum vreți voi! Dar publicul din Ernleigh va fi mult mai critic. Sheperdsford-ul ne cunoaște, ne-au mai văzut jucând, ceilalți ne vor judeca la adevărata valoare. Și acum, sincer, nu dăm prea bine pe scenă. Voi vreți ca lumea să mai dea și bani să ne vadă.

– Eu îmi știu rolul, sări Tom Blake.

– Nu cu tine îmi fac eu griji, ci cu Delia.

– Cu mine! Am de zece ori mai multe replici decât oricine altcineva și le-am învățat aproape la perfecție.

– Da? Curios, n-am observat.

– Adică, ce vrei să insinuezi?!

– Nimic, nimic. Hai să reluăm scena asta. Dialogul cu doica. Tare și clar. Și, pentru Dumnezeu, nu te mai întoarce cu spatele la public.

Repetaseră deja scena de două ori și toată lumea se plictisise. Helen mai era pe deasupra și nervoasă. Nu numai că nu căpătase rolul principal, dar se mai și pricopsise cu afurisita asta de doică.

– Delia, ai sărit jumătate de pagină de dialog! țipă Freddie.

– Helen m-a indus în eroare.

– Nu-i adevărat! protestă incriminata.

– Ba da. Ai spus: „ O să-i frângeți inima tatălui dumneavoastră, domnișoară Angela“ și atunci eu trebuia să izbucnesc în lacrimi.

– Păcat că nu pui atâta patos și în ceea ce joci, murmură Freddie.

Comentariul fu auzit de aproape toată lumea și iscă hohote de râs. Delia fierbea.

– Mai greșește omul, când e obosit. Poate ar trebui să mergem cu toții la culcare, sugeră Eulalie.

– Ai dreptate. Strângem!

– O să iasă destul de bine, spuse Eulalie. Ea și Freddie rămăseseră ultimii să strângă. Lucrurile încep să prindă formă. N-am crezut! E uimitor!

– Așa e întotdeauna. Ți-am spus. Prinde viață pur și simplu. De asta merită. Comentarii?

– Păi, da. Duelul este complet neconvingător. E greu de pus în scenă, e adevărat și destul de periculos.

– Știu, dar ce să facem?

– Mimează-l cumva în afara scenei. Strigăte și zgomot de metal pe metal în culise și apoi Giles intră plin de sânge și se prăbușește.

Freddie o privi surprins:

– Să știi că ai dreptate. Eu de ce nu m-oi fi gândit?

– E mai ușor când privești din afară.

Nu era prima sugestie pe care o făcuse Eulalie și toate fuseseră bune.

– Mai ai și alte idei din astea?

– Nu. Dar cred că ești cam dur cu Delia.

– Poate. A făcut progrese, nu zic nu, dar adevărul este că fata asta mă enervează la culme.

– Se vede.

– E foarte monotonă. Tu te vezi mult cu ea. Cum reziști?

– Îmi place Delia. N-ai zice, dar există ceva care o face să merite. Se aprinde repede, Freddie, și dacă o mai provoci mult...

– Nici gând. Delia vrea foarte mult să joace Angela. O să înghită orice.

Capitolul 5

Rose decisese să facă o plimbare în acea după-amiază, să urce dealul spre Abbey Woods. Drumul nu era ușor, destul de abrupt și pietros, bătea și soarele, dar acum dacă plecase cu gândul de a ajunge la ruinele abației din vârful dealului, nu avea să se întoarcă. Când era mică, îi era frică de această zonă, de pădure și de „călugării negri" de la mănăstire. Ruinele începeau să se zărească. Se opri puțin să-și tragă sufletul și căzu pe gânduri. Într-un fel, îi părea rău că nu se mai întoarce la școală, fuseseră ani frumoși la St. Elizabeth, își făcuse prieteni. Unii plecau la colegiu, alții își găsiseră de lucru. Viitorul fiecăruia fusese hotărât într-un fel sau altul, numai al ei rămânea deocamdată nedeterminat.

Un zgomot venind de undeva de deasupra o trezi din visare. Nu era un călugăr negru, ci un tânăr ce se spijinea de ceea ce fusese cândva zidul capelei. Cu câteva secunde înainte nu era acolo. El nu o văzuse, așa că Rose îl putea privi în voie. Se bucura de existența unui alt suflet în această pustietate. În

acel moment, el întoarse privirea spre ea și schiță un gest de salut. Rose îi făcu la rândul ei cu mâna. Tânărul dispăru și, ca prin minune, apăru la câțiva pași de ea. Nu era atât de înalt cum și-l închipuise privindu-l de jos, dar era bine făcut și afișa un zâmbet prietenos.

– Frumos din partea ta să-mi faci cu mâna, spuse el.

– N-ar fi fost frumos să nu răspund la salut. Chiar dacă nu te cunosc, nu?

– În mod sigur. Faptul că nu ne cunoaștem se poate remedia imediat. Să presupunem că ne-a făcut deja cunoștință călugărul negru.

– Chiar există o fantomă?

– Bineînțeles. Există oameni care l-au văzut. Nu eu personal, dar poate că nu am privit cu ochii care trebuie.

Rose nu-și putea lua ochii din ochii lui. Poate nu era cel mai înțelept lucru să stea de vorbă cu un bărbat necunoscut într-un loc pustiu, dar nu știa cum să încheie politicos discuția.

– Trebuie să ajung acasă la ceai.

– Mai stai puțin. Dacă nu crezi în călugărul negru, mă prezint singur. Sunt Edward Steyne.

– Oh, mami o cunoaște pe lady Steyne! răsuflă Rose ușurată. O cunosc și eu, deși nu am mai văzut-o de ani buni. Eu sunt Rose Musgrave. Noi locuiam înainte la Highfold Park.

– Bineînțeles. Ar fi trebuit să ghicesc. Am văzut-o destul de des pe mama ta în ultima vreme și am auzit multe despre tine și sora ta. S-a căsătorit cu Bernard Warren, nu? Mama a fost la nuntă. Așa că e în regulă. Poți să stai de vorbă cu mine.

Rose ezită.

– Totuși, n-ar fi trebuit să-ți fac cu mâna.

– Ba da. Ar fi fost urât din partea ta să n-o faci. Probabil ai ghicit că nu sunt într-o stare de spirit prea grozavă, de aceea ai făcut cu mâna.

Lui Rose nu i se păruse nefericit.

– Foarte nefericit! Vezi tu, eram logodit cu o fată, trebuia să ne căsătorim, dar ea s-a răzgândit brusc și s-a căsătorit cu altcineva.

– Îngrozitor! exclamă Rose.

– Da, îngrozitor. Se așeză pe iarbă. Eram fericiți, apoi a apărut tipul ăsta și gata. Presupun că s-a mai întâmplat și altora. O să-mi revin cu timpul.

– Bineînțeles c-o să-ți revii. Ea nu era o persoană prea drăguță, dacă a făcut așa ceva.

– O iubeam.

– Da, bine, dar sincer, dacă a făcut așa ceva...

– A trecut ceva timp de atunci. Mai trecusem peste, dar acum m-am întors la Underwoods și sunt din nou nefericit. Chiar aici, în locul ăsta, am cerut-o de soție și ea a acceptat.

– N-ar fi trebuit să te întorci.

Urmă o perioadă de tăcere. Rose se așeză pe o piatră. Uitase ce spusese, cum că trebuie să ajungă acasă la ceai. Inițial, crezuse că bărbatul e tânăr, cam de vârsta ei, dar acum realiza că era o diferență considerabilă între ei. Se simțea importantă. Era minunat că un bărbat matur îi vorbea despre problemele lui.

– Ești foarte drăguță cu mine. Nimeni nu m-a mai ascultat așa până acum. Nici măcar Amie.

– Amie?

– Așa îi spun eu mamei mele vitrege. Era foarte înțelegătoare altădată, dar a îmbătrânit. Tu mă înțelegi, nu-i așa?

– Da, sigur. Aș vrea să te pot ajuta.

– Dar mă ajuți enorm. Doar pentru că stai aici cu mine și mă asculți. Nu mai există nimeni cu care să pot vorbi așa. Făcu o pauză și continuă în șoaptă: tot mă gândesc la ea.

– Trebuie să încerci s-o uiți.

– Știu că trebuie, dar e greu.

– Da, foarte greu, dar trebuie. Îl privea cu compasiune.

– Te-am întristat, iartă-mă. Nu-i frumos din partea mea să te împovărez cu problemele mele. Eram singur, atâta tot.

Rose se gândi că noului ei prieten i-ar prinde bine o distracție și-l invită la prânz la Bridle House.

– Lui mami i-ar face mare plăcere. Putem stabili o zi.

– E nemaipomenit de drăguț din partea ta, dar n-aș putea. Poate mai târziu. Acum, n-aș putea face față mai multor persoane deodată. Înțelegi, nu?

– Sigur că da.

– Dacă ne-am putea întâlni aici câteodată, continuă el. Să stăm de vorbă. Nu numai despre mine. Dar poate ai alte treburi...

– Nu sunt ocupată decât dimineața, o ajut pe mami prin casă. Era cât pe ce să-i spună că de-abia a terminat școala, dar se opri la timp. Nu vroia s-o creadă prea mică. Îi vorbise ca unui adult, nimeni nu mai făcuse acest lucru până atunci.

– Spune-mi despre tine, zâmbi Edward.

– Despre mine? Oh, nu sunt așa de interesantă.

– Ba eu cred că ești. Chiar foarte interesantă.

Rose ezită. Nu știa ce să spună. Nu găsea nimic pe măsura confidenței lui. Nu l-ar fi interesat că îi place hocheiul de câmp, sau că a jucat-o pe Rosalinda în piesa de la școală. Din fericire, Edward nu așteptă un răspuns.

– Nu știu ce să fac. Poate îmi dai un sfat. Am avut o slujbă care nu mi se potrivea și am renunțat la ea. Nu-ți poți închipui cât de plictisitor e să stai toată ziua la un birou. Am stat un an întreg doar ca să-i fac lui Amie pe plac, dar n-am mai rezistat. Mi s-a oferit o slujbă bună în Kenya, în industria tutunului, dar Amie e bătrână și bolnavă și nu mai are pe nimeni altcineva în afară de mine.

– Nu i-ar face deloc bine să te știe atât de departe.

– Tocmai asta e!

– Nu te duce, spuse Rose pe un ton hotărât. Ar fi foarte urât din partea ta s-o lași așa.

– Crezi?

– Da, sincer. Trebuie să-ți găsești o slujbă undeva aproape.

– Presupun că ai dreptate. Nu știu ce aș putea face, dar poate o să apară ceva.

Rose îl asigură că o să apară ceva.

– Mi-ar plăcea să mă ocup de o fermă. Ar fi o viață frumoasă: să te trezești de dimineață, să mergi să supraveghezi mulsul vacilor, să ai pământul tău, recolte, să stai toată ziua la aer.

Pe Rose nu o entuziasma o astfel de idee. Chiar pentru ochii ei neexperimentați, prietenul ei nu avea față de fermier. Rose își imagina că un fermier trebuie să fie mare și dur.

Mai flecăriră despre ce meserii i s-ar potrivi. Când se uită Rose la ceas, era șase și jumătate.

– Oh, Doamne, trebuie să fug.

– Chiar trebuie?

– Da, mami o să creadă că m-am rătăcit.

– Dar nu am hotărât... te întorci mâine, nu-i așa? E important.

– Da, căzu Rose de acord, grăbită să plece. Da, sigur, dacă chiar crezi că-ți sunt de folos...

Rose intenționase să-i spună mamei despre Edward Steyne, dar nu apucă, Delia se întorsese. Margaret și Bernard veneau la cină, așa că nu găsi momentul.

– Du-te repede sus și schimbă-te, o trimise Esther. Ești leoarcă.

Bineînțeles că era leoarcă. Alergase tot drumul până acasă.

***

Esther nu se putea bucura pe deplin când se reunea toată familia. Trebuia să coordoneze cu foarte mare abilitate conversația. Era de-a dreptul stresant. În acea seară însă, lucrurile decurseseră destul de bine: Delia era neobișnuit de vorbăreață, Margaret neobișnuit de tăcută, iar Rose visătoare. Necazurile începură să apară după cină, când se mutară în grădină.

Esther nu știa ce se întâmplase. Când se întoarse cu cafeaua, atmosfera era alta.

Delia era de vină, bineînțeles. Vorbea despre Highfold Park și-l compara cu lipsurile de la Bridle House.

– Am fi putut să stăm acum pe terasă, spunea ea. Mult mai confortabil decât grădinița asta penibilă. De pe terasă aveam o priveliște atât de frumoasă. A fost o idee ridicolă să ne mutăm. Trebuia doar să strângem cureaua un pic. Să mai închidem unele camere...

– Dar, Delia, costa prea mult! exclamă Esther. Era frig iarna, dacă nu făceam focul în toate camerele și nu ne mai puteam permite să întreținem grădina.

– Eu cred că mama ta a avut toată dreptatea să se mute, interveni Bernard.

– Bineînțeles, doar tu ai sfătuit-o!

– Amândoi am considerat că ar fi mai fericită așa, declară Margaret.

– Este mai fericită, și eu la fel, sări și Rose. E o căsuță minunată și mult mai ușor de întreținut. Ne e mult mai bine aici.

– Hai să nu mai vorbim despre asta.

Delia o privi rece:

– Foarte ușor de spus, dar Highfold va fi în curând o ruină. Să mergeți să vedeți. Am fost cu Eulalie duminică.

– Dar Delia, nu avem bani s-o gospodărim.

– Prostii! Eulalie spune că trebuie făcute reparații ca lumea, dacă vrem să găsim cumpărător. Cine o să cumpere o ruină? Trebuie tencuită toată, cad țigle de pe acoperiș, iar unele geamuri sunt sparte. Și se taie copacii din parc! Mi s-a făcut rău când am văzut!

– Nu te mai duce să te uiți, atunci! o apostrofă Rose.

– Da, să stau cu capul în nisip, precum struțul!

Margaret nu participase la discuție. Nu-i plăceau astfel de scene și prefera să bată în retragere. Bernard însă nu era așa. Bernard se aprindea dacă era provocat. Nu se înfuriase niciodată pe ea, în cei trei ani de căsătorie, dar îl văzuse furios. Se întâmpla rar, dar atunci când se întâmpla, era greu de stăvilit. Margaret începuse să observe semne de iritare maximă, așa că se alarmă:

– Bunny, hai să mergem acasă.

– Imediat. Trebuie să lămuresc lucrurile cu Delia. Pare să aibă o impresie eronată în ceea ce privește starea financiară a mamei tale.

– Eronată? Nu am nici un fel de impresie. Habar n-am. Mie nu-mi spune nimeni nimic. Tu și mama ne țineți pe toți în întuneric.

– Mai taci, Delia! interveni Rose.

– Tu nu te amesteca! Copiii nu au ce căuta la discuții de oameni mari!

– Nu mai eram un copil când ai vrut să fac eu paturile și s-o ajut pe mama prin casă, nu-i așa?

– Îți stau la dispoziție cu tot ce vrei să știi, reluă Bernard.

– Vreau doar să știu de ce Highfold a fost lăsat să cadă în paragină.

– Nu cade în nici o paragină. Acoperișul este în reparații, s-au început deja lucrările la fațadă, poate nu ai observat când ai fost duminică acolo.

– Și presupun că tot tu ai dispus să se taie copacii din parc.

– Delia, ascultă! se ridică Esther. Copacii au...

– Da, eu! răspunse Bernard ridicând vocea și acoperindu-le pe amândouă. Eu am dispus să-i taie și să le scoată rădăcinile din pământ. Aveam bănuielile mele în ceea ce privește copacii și am chemat un expert care mi le-a confirmat. Erau copaci bătrâni care începuseră deja să se deterioreze, dar am putut totuși vinde lemnul la un preț bun. Cu banii, acoperim din cheltuielile pentru reparații.

– Bernard a găsit cea mai bună soluție, spuse Esther.

– Nouă de ce nu ni s-a spus nimic?

– Nu ți-ai manifestat niciodată interesul, replică Bernard. Poți să treci oricând pe la mine pe la birou să vezi planurile de reparații și bilanțul de venituri și cheltuieli. Te asigur că sunt toate în perfectă ordine.

– Nu vreau să le văd!

– Vei veni mâine dimineață, Delia. Insist. Ai făcut anumite acuzații peste care nu voi trece cu vederea.

– Sunt ocupată, încercă Delia să se eschiveze.

– Ocupată!? Cu ce? Să-i ții trena doamnei Winter?

– Trena?! Ce tupeu, Bernard!

– Da, trena! Ar fi mult mai bine să-ți găsești o slujbă și să câștigi și tu un ban. Mai bine pentru tine și pentru familie.

– Ce să fac?

– Ești o femeie tânără și sănătoasă. De ce să fii de neangajat?

– Nu-i nimic, îl întrerupse împăciuitor Esther. Delia nu a fost niciodată suficient de puternică...

– Are suficientă putere să joace golf toată dimineața și să stea toată noaptea trează să-și repete replicile...

– Dar asta e cu totul altceva! protestă Delia. Eulalie spune...

– Eulalie! pufni Bernard. Eulalie în sus, Eulalie în jos! Nu vezi că te faci de râs, Delia?! Întreab-o de ce își spune pe numele ăsta ridicol.

– Oh, Bunny, nu! îl rugă Margaret. Nu-i spune!

– Ce să nu-mi spună?

– Întreabă-ți prietena de ce-și spune pe numele ăsta ridicol. Ultima dată când am văzut-o eu o chema Aggie. A trecut ceva timp de atunci și s-a schimbat mult...

– Ai înnebunit!

– Întreab-o, dacă nu mă crezi! Am fost vecini de cabină într-o călătorie spre New York, pe un vas numit Cassandra.

– Era altcineva.

– Ba e aceeași femeie. Pe vremea aceea era o creatură de nivel foarte redus, amărâtă și neîngrijită, deloc atrăgătoare. Era companioana unei femei bătrâne și bogate, doamna Frome, o figură nu prea agreabilă. Biata Aggie, ce chinuită era! Căra de colo colo pături și perne, citea cu voce tare, stătea la dispoziție sau se făcea nevăzută ori de câte ori era nevoie. Mi-a fost milă de sărmana Aggie, dar n-ar fi trebuit să-mi irosesc compasiunea. Toate aveau un scop, Aggie nu era proastă deloc.

Urmă un minut de tăcere mormântală, pe care o rupse Esther:

– Bernard, ești sigur de ce spui? Și nu e ilegal să-ți schimbi numele.

– Oh, Doamne, nu! Nici nu am spus că ar fi! Oricine își poate schimba numele sau vopsi părul. Nu există lege nici măcar împotriva manipulării unei bătrâne în a-și schimba testamentul. Doar că uneori rudele bătrânei fac valuri.

– Nu cred nici un cuvânt! țipă Delia.

– N-ai decât. Nu mă interesează. S-a schimbat atât de mult încât nici eu n-am recunoscut-o. Când am văzut colierul mi-am dat seama.

– Colierul?

– Da, o combinație neobișnuită de chihlimbar, lignit și cristal. Doamna Winter îl purta când ne-am întâlnit seara trecută la familia Newbigging. Era colierul doamnei Frome...

– Te înșeli! îl întrerupse Delia. Soțul Eulaliei i l-a cumpărat de la Florența, în luna lor de miere.

– Mă îndoiesc. Înclin să cred că doamna Frome i l-a lăsat prin testament, alături de multe alte lucruri de valoare. Se ridică. Hai, Meg, să mergem acasă.

Margaret se ridică imediat. Ea nu era șocată ca restul lumii, pentru că știa toate astea dinainte. Fusese pusă la curent cu bănuiala, apoi cu certitudinea colierului. Între ei doi fusese subiect de glumă, dar acum nu mai părea deloc amuzant. Se grăbi să ajungă la mașină, nici nu-și mai aducea aminte dacă și-a luat rămas-bun.

– Bunny, n-ar fi trebuit să-i spui!

– Ce să fac, dacă mă scoate din sărite?! Delia reușește de fiecare dată.

– Oh, Bunny, a fost îngrozitor!

– Știu. Îmi pare rău, Meg. Mama ta e un înger de o suportă pe Delia.

– Da, mami e un înger!

– Rose a început să se facă auzită! Ai auzit-o zicându-i Deliei să tacă din gură? Chicoti și adăugă: O să iasă cu scântei, să vezi!

Ieșise deja, se gândea Margaret, dar nu mai spuse cu voce tare. Mai bine schimbau subiectul.

– Rose părea diferită astăzi. Parcă nu era ea.

– A crescut.

– Mă întreb dacă ăsta-i singurul motiv.

***

Margaret nu era singura pe care scânteile care ieșiseră o supăraseră profund. Esther nu putea să doarmă, stătea la fereastră, gândindu-se la cele petrecute.

Pe ea nu o interesa persoana Eulaliei Winter, ci era îngrijorată pentru fetele ei. Crescuseră toate trei în același mediu, cu aceeași educație, dar erau atât de diferite! Deliei nu-i convenea niciodată nimic, Meg era întotdeauna dulce și foarte naturală, iar Rose fericită, cu zâmbetul pe buze.

Fusese o zi plină de griji pentru Esther. Întâi, Rose întârziase și sosise fără suflare, lac de apă, dar incredibil de frumoasă. Oare unde fusese? Era sigură că i-ar fi spus dacă nu ar fi intrat Delia. În ultimele două săptămâni, fiica ei cea mare fusese mai dificilă decât de obicei, plus că se crampona cu încăpățânare de această Eulalie Winter. Ceea ce spusese Bernard fusese o adevărată lovitură pentru ea. Se încuiase în cameră imediat ce Meg și Bernard plecaseră. Esther știa că e mai bine s-o lase singură. Pentru Meg nu-și făcea niciodată griji, dar de ceva vreme observase că perioadele în care era veselă și vorbăreață, alternau cu unele de melancolie, tristețe. Avea un soț devotat și o căsuță frumoasă, ce motiv ar fi putut avea să cadă așa pe gânduri? Mai era un lucru, pe care la momentul când se întâmplase nu-l luase în seamă, dar acum parcă îl privea cu alți ochi. Se întâmplase într-o zi, în grădină; stătea de vorbă cu Bernard și-i mulțumea pentru tot ce făcuse pentru familia ei, inclusiv pentru că „a făcut-o pe Meg fericită“, iar răspunsul lui fusese:“am încercat“ și apoi schimbase subiectul. Acum nu-și mai putea scoate acest lucru din minte. Și nu avea cum să întrebe, bineînțeles. Putea doar să aștepte să i se spună, dacă i se va spune. În astfel de momente de cumpănă, simțea cel mai mult lipsa lui Charles. Dacă ar fi fost

lângă ea, nu ar fi trebuit să poarte povara întregii familii de una singură.

Stătea deja în dreptul ferestrei de mult timp când auzi un zgomot în grădină. Era Delia.

– Delia, am crezut că ești în pat!

– Oh, bine că ești trează! Tocmai mă întrebam cum să intru. Mami, coboară tu, te rog, toate ușile sunt închise.

– Imediat!

Grăbindu-se pe scări în jos, Esther nu-și putea înfrâna surpriza, nu atât pentru că Delia nu era în casă, cât pentru că vocea ei sunase vesel și amabil.

– Îmi pare rău! își primi ea fiica. Nu am știut... eram sigură că ești în pat...

– Am mers la Eulalie, începu Delia cu un ușor aer sfidător în voce. Știu că tu probabil consideri acest lucru prostesc, dar pur și simplu nu am putut aștepta până dimineața. Eram foarte supărată.

– Bineînțeles că erai!

– Vezi tu, Eulalie e prietena mea.

– Da, știu...

– E prietena mea. Așa că a trebuit să merg imediat și să discut cu ea despre asta. Dacă despre mine s-ar spune lucruri de asemenea natură, aș dori ca prietenii mei să vină să discute întâi cu mine.

Esther era de acord. Era într-adevăr cel mai corect lucru pe care l-ar fi putut face, dar ea personal nu ar fi avut curajul ăsta.

– Așa că m-am dus.

– Era foarte târziu...

– Da, dar știu că ea se culcă târziu.

– Și ai întrebat-o?

– Am întrebat-o doar dacă știe pe cineva cu numele de Aggie. A zâmbit și a zis:"Biata Aggie! De unde ai auzit de ea? E o verișoară de-a mea. Unii spun că ar semăna cu mine. Nu prea sunt flatată de comparație."

– Oh, Delia, bine că ai întrebat-o.

– Da, nu-i așa? S-a lămurit totul din câteva cuvinte.

– Îmi pare bine, eram foarte îngrijorată pentru tine!

– De fapt, nu mi-am făcut prea multe griji, declară Delia. Am fost supărată, bineînțeles, dar eram aproape sigură că Bernard nu are dreptate. Bine că s-a lămurit clar situația. Apoi am întrebat-o de colier și mi-a spus că există două la fel. Unul care a aparținut bătrânei de care ne-a spus Bernard și care a fost moștenit de Aggie și altul care i-a fost cumpărat ei de la Florența de către soțul ei. Bineînțeles, al Eulaliei e mai prețios, dar pentru un neavizat arată la fel.

– Și doamna Winter nu a fost deranjată de întrebări?

– Deloc, a fost chiar încântată. A spus că a fost o reală dovadă de prietenie din partea mea să merg să-i spun, că ar fi bine ca toată lumea să vorbească deschis, pe față! Și m-a pus să promit că dacă se mai întâmplă vreodată să mai aud vreo astfel de grozăvie despre ea, să merg de îndată să-i spun. Am promis amândouă că vom proceda așa.

– A fost drăguț din partea ei să reacționeze așa. Pare o persoană cu picioarele pe pământ.

– Dar este, și e drăguță, amabilă, deșteaptă și foarte haioasă. Știu că voi credeți că am o obsesie cu Eulalie, dar dacă ai cunoaște-o mai bine, ai plăcea-o și tu.

– Sunt sigură de asta.

Această discuție cu fiica ei cea mare o mai liniști pe Esther, mai ales că se purtase pe un ton cald și plăcut.

Capitolul 6

Scânteile care săriseră în familie o afectaseră cel mai puțin pe Rose. Ea avea alte lucruri la care să se gândească. Intenționase să-i povestească mamei sale despre Edward Steyne, dar nu avusese ocazia, iar acum se răzgândise. Trebuia să meargă să se întâlnească cu Edward, era important, spusese el, dar nu avea cum s-o convingă și pe mama ei de acest lucru. Trebuia să inventeze ceva. Își luă cu ea hârtie și acuarele și porni, la ora stabilită, spre locul de întâlnire. Schițase deja o parte din zid pe hârtie când sosi el. Apariția o sperie, absorbită cum era de ceea ce făcea.

– Te privesc de ceva timp. Ești așa frumoasă, stând acolo, în rochița ta roz, ca un trandafir printre ruine. Există un trandafir în grădină la Underwoods, se numește Madame Raverie.

– Are și mami unul. Îi place pentru că miroase frumos.

– Fără miros, care ar mai fi farmecul? Făcu o pauză apoi spuse: M-am temut că nu o să vii.

– Dar am promis.

– Unii oameni nu-și țin promisiunile.

Rose uitase de „fata aceea“, acum nu știa ce să spună.

– Uite, Rose. Îi arăta o jumătate de monedă de un peni. A fost un jurământ. Am rupt-o și am luat fiecare câte o jumătate. Presupun că ea a aruncat-o pe a ei. Eu nu știu ce să fac cu a mea.

– Ar trebui s-o arunci.

El se conformă de îndată. Moneda dispăru undeva printre pietre.

– Oh, Doamne! Nu am vrut să spun acum, așa, deodată, fără să te gândești! N-o mai găsim!

– Nu vreau s-o mai găsesc.

– Poate o să-ți pară rău.

– N-o să-mi pară.

Se întâlniseră să discute planuri de viitor pentru Edward, dar erau atâtea alte lucruri de spus încât nu mai apucară. Edward călătorise mult și-i povestea cu plăcere despre aventurile lui. Rose asculta captivată; în afară de St. Elizabeth ea nu fusese nicăieri. Se făcu ora de plecare.

– Dar ne vedem diseară, spuse Edward.

– Diseară?

– Da, m-am înscris în Clubul Dramatic. Nu prea am vrut, dar m-a convins Freddie Stafford și când am auzit c-o să fii tu acolo...

– Dar eu nu fac parte din Club.

– A spus domnișoara Musgrave.

– Adică, Delia, sora mea.

– Dar sora ta e căsătorită...

– Da, dar am două surori.

– Oh, Doamne! Dacă știam, nu mă înscriam! declară Edward. Acum nu cred că mai scap... dar o să vii mâine aici, nu? Ne vedem atunci.

– Nu știu...

– Dar trebuie să vii! Nu am stabilit nimic... și trebuie să termini și desenul.

– Nu contează desenul.

– Nici eu nu contez? întrebă Edward privind-o trist. Oh, Rose, nici nu-ți poți închipui ce mult înseamnă pentru mine să vorbesc cu cineva care mă înțelege. Am atâta nevoie de un prieten adevărat.

Rose ezită.

– Nu ar fi nici o problemă dacă i-aș spune mamei...

– Dar mama ta o cunoaște pe Amie. Știe totul despre mine. Ar fi cu totul altceva dacă aș fi un străin.

Era foarte adevărat!

Rose nu mai fugi spre casă în acea seară. Avea multe lucruri la care să se gândească, de aceea cobora agale. Nu știa dacă să-i spună sau nu mamei sale. Și dacă nu înțelege! Ar fi îngrozitor să pună capăt vizitelor ei la ruine! Bietul Edward era nefericit și avea nevoie de prietenia ei, așa că nu era nimic rău în faptul că încerca așa cum putea să-l mai înveselească. Plus că era minunat să aibă un prieten ca Edward. Unele dintre fetele de la St. Elizabeth vorbeau despre „prietenii“ lor, dar Rose era sigură că nici unul dintre ei nu era ca Edward.

***

Rose și Edward se întâlneau la ruine în fiecare după-amiază. Devenise un lucru firesc. Rose făcuse și câteva schițe

ale fostei mănăstiri și le arătă mamei ei. Esther fusese încântată că orele de desen pentru care plătise destul de mult dăduseră roade.

– O să le înrămăm, spusese.

– Oh, nu! Nu sunt nici pe departe atât de bune. Eu doar mă amuz cu ele.

– Eu cred că sunt minunate!

Edward nu credea același lucru, râdea de ele, dar râdea într-un asemenea fel încât Rose nu se putea supăra. Era și ea foarte dispusă să râdă împreună cu el. Într-o zi, încercă chiar să schițeze un portret al lui Edward, dar încercarea se soldă cu eșec total.

– M-ai făcut sașiu, râse el din toată inima. Te iert de data asta. E rândul meu să încerc.

Luă creionul, dar nici el nu era mai talentat, așa că nici schița lui nu fu mult mai reușită.

– Le colorăm, sugeră Edward. O să arate mult mai bine colorate.

Se distrară colorându-le, rezultatul final însă nu fu mult mai artistic.

– Rochia mea a ieșit foarte bine. Ai nimerit la fix nuanța de roz și nasturii, și tot.

– Poate ar trebui să mă orientez spre design vestimentar. Se fac bani buni din asta. Oare aș putea. Tare mi-ar plăcea să găsesc ceva de făcut. Ceva care să merite efortul. Din păcate, sunt un caz pierdut.

– Nu-i adevărat! exclamă Rose.

– Ba da, insistă Edward. Pierdut. Pentru că nu am găsit o slujbă care să mi se potrivească. Nu vreau decât să găsesc slujba potrivită, femeia potrivită și să mă așez la casa mea.

– Ai fi fost la casa ta, dacă fata aia...

– Da, dar nu ea era femeia potrivită. Mi-e foarte clar acest lucru, acum.

– Vrei să spui că începi să treci peste? Că nu mai ești așa nefericit?

– Nu mai sunt deloc nefericit.

Rose îl privea. Era ceva în ochii lui care-i făcea inima să palpite.

– Trebuie să plec acasă, se precipită ea.

– Dar e devreme, de ce să pleci așa repede?

– Trebuie! declară ea. Și... nu cred... că o să pot să mai vin... de acum încolo...

Rose se ridicase, dar nu putea pleca pentru că Edward o ținea de mână. Îi spunea:

– Trebuie să vii. Te rog, micuța mea Madame Raverie, promite-mi că vii! Ești singura mea prietenă pe lumea asta!

– Da... bine... o să văd... Rose nu se putea exprima prea coerent. Depinde...

– Eu vin! îi spuse el. Și voi fi teribil de nefericit dacă nu vii.

Nu era nimeni acasă când se întoarse Rose. Era prea târziu pentru ceai și prea devreme pentru cină. Se așeză în balansoarul mamei ei. Era puțin speriată, inima îi bătea încă mai tare decât de obicei. De ce să fie speriată?! Ce prostie! Nu avea de ce. Edward era singur și avea nevoie de un prieten, atâta tot. Și ce minunat era să fie prietena lui! Singura lui prietenă pe lumea asta! Era o prostie să-i fie frică și ar fi o prostie să nu meargă a doua zi. Plus că ar fi tare urât din partea ei. El o să fie acolo, o s-o aștepte și o să fie foarte nefericit dacă nu vine. Și-l imagina rătăcind de unul singur printre ruine.

Rose descoperi că atunci când închidea ochii îl vedea pe Edward. Oare de ce? Poate pentru că încercase să-l deseneze. Dacă încerci să desenezi pe cineva, trebuie să-l privești într-un fel cu totul și cu totul special. Indiferent care ar fi fost motivul, îl vedea foarte clar. Era ciudat că schița fusese un asemenea eșec. Își scoase blocul de desen și-l desenă din nou. În câteva minute, schița era gata și chiar foarte bună. Îl desenase din profil, ca să nu-l mai facă sașiu. Da, era chiar bine, o să i-o ducă a doua zi să i-o arate și să-i ceară părerea.

***

Era un obicei bine împământenit ca familia Warren să ia cina la familia Newbigging în fiecare sâmbătă. În această sâmbătă însă, fetele ieșiseră să ia masa în oraș, iar cei doi bărbați se așezaseră la un joc de șah. În numai jumătate de oră, Bernard fusese făcut mat de două ori.

– Ce-i cu tine, Bernard? întrebă colonelul Newbigging. Sigur mi-ai văzut regele?

– Îmi cer scuze, domnule! Nu pot să mă concentrez.

– Te preocupă ceva?

– Da, recunoscu Bernard. Ezită un moment, apoi continuă: Dumneavoastră vi-l mai amintiți pe Walter Musgrave?

– Walter Musgrave? Adică băiatul lui Charles? Da, bineînțeles că mi-l amintesc. Îl cunoșteam destul de bine. Era mai tânăr decât mine, dar făceam amândoi parte din clubul local de crichet. Se pregătea să plece la Cambridge când a dispărut fără urmă și nimeni nu a mai auzit nimic despre el. Nu ai cum să-ți amintești, erai prea tânăr, dar a fost mare vâlvă în tot districtul, pe tema asta.

– Nu-mi amintesc decât că socrul meu mi-a povestit totul când m-am căsătorit cu Meg.

– În acest caz, înseamnă că știi mai multe decât mine. Au circulat multe zvonuri la vremea respectivă, dar nimeni nu știa dedesubturile poveștii. Charles nu vorbea niciodată despre asta și nimeni nu ar fi îndrăznit să-l întrebe.

– Au suferit mult din cauza asta, și el și Esther. Walter a fost invidios și s-a purtat foarte urât. S-a iscat o scenă teribilă, după care Walter a dispărut în toiul nopții.

Urmară câteva momente de tăcere, apoi colonelul întrebă:

– De ce m-ai întrebat dacă-mi mai amintesc de Walter?

– Mă întrebam dacă l-ați recunoaște în cazul în care l-ați revedea.

– Dacă l-aș recunoaște? Vrei să spui că mai trăiește?!

– Da, a apărut.

– Doamne, Dumnezeule! Incredibil! Sunt mai bine de douăzeci și cinci de ani de atunci! Ce naiba a făcut atâta timp?

– Bună întrebare! zâmbi Bernard. Povestea lui pare desprinsă dintr-un roman de Joseph Conrad.

– Nu mai spune! Oare l-aș mai recunoaște? Depinde... Vreau să spun: era un puștan pe atunci, acum e un bărbat de vârstă mijlocie. Nu, nu cred că l-aș mai recunoaște!

– Unii oameni nu se schimbă atât de mult!

– Ce vrei să spui, Bernard? Te îndoiești de identitatea lui? Crezi că ar putea fi un impostor? Vrea bani sau ceva?

– Nu, nicidecum. Nu am astfel de dileme majore, dar, vedeți dumneavoastră, eu răspund pentru familie. Nu au pe nimeni altcineva, sunt executorul testamentar al lui Esther.

– Esther îl acceptă ca Walter?

– Da, îl acceptă. Spune că e foarte diferit, dar nu pare să aibă îndoieli în ceea ce privește identitatea lui.

– Păi atunci?

– Nu știu nici eu. Doar că mă simt responsabil. Situația în sine mă îngrijorează. Vă spun pentru că un sfat din partea dumneavoastră ar fi binevenit și știu că pot avea încredere deplină. Întreaga poveste sună atât de bizar, încât nu știu ce ar trebui să fac.

– Ca să-ți pot da un sfat, va trebui să-mi povestești totul de la cap la coadă.

– Da, sigur. Sunt multe de spus și dacă mă ascultați...

– Sigur că da, spune! Colonelul își aprinse pipa, pregătit să asculte.

Bernard își începu bucuros relatarea. Îi părea bine că poate să discute cu cineva această problemă, mai ales când acel cineva era colonelul Newbigging, un om înțelept și umblat prin toată lumea, cu multă experiență de viață.

– Ce poveste extraordinară! exclamă colonelul la sfârșit. Aproape incredibilă, nu? Totuși, înclin să cred fiecare cuvințel. Dacă ar fi vorba de bani, aș avea îndoieli, dar spui că nu e cazul.

– Dimpotrivă, s-a oferit să ajute cu reparațiile la Highfold Park.

– Oare de ce?

– Eu cred că încearcă să-și răscumpere greșelile din trecut.

– Da, ai dreptate. Bineînțeles că asta nu compensează tot chinul prin care au trecut Charles și Esther, dar măcar vădește un interes real. Și îi accepți oferta?

– Acum nu, deocamdată nu avem nevoie, dar acest lucru s-ar putea schimba ceva mai încolo.

– Esther are vreo poză cu Walter de când era tânăr?

– Nu, nici una. Socrul meu a fost atât de furios pe Walter încât a ars toate pozele.

– Ia stai puțin. Cred că te pot ajuta. Am eu o poză cu membrii clubului de crichet.

Se întoarse cu o poză mare în care erau aliniați unsprezece tineri, îmbrăcați toți în alb.

– Poftim! se mândri colonelul. Ia vezi, îl recunoști pe tânărul Walter?

Bernard îl recunoscu fără nici o problemă.

– Ei, vezi! Omul tău nu este un impostor. Bine că am lămurit un lucru!

– Nici nu l-am considerat așa. Dar asta nu este o dovadă că și povestea lui este adevărată. Eu asta aș vrea să verific.

– Ai putea foarte bine să scrii la o firmă de avocatură din Cape. Așa ai verifica dacă Walter Musgrave lucrează într-adevăr la Hallsey.

– Da, așa o să fac. Vă mulțumesc mult, domnule! Bernard se ridică. E o mare ușurare pentru mine că am putut discuta despre asta. Cred că e timpul să plecăm acasă, dacă fetele au terminat de flecărit, bineînțeles.

– N-o să termine niciodată! Se întâlnesc practic în fiecare zi. Ce-or vorbi atâta, nu știu. Dar dacă asta le face fericite, foarte bine!

***

Margaret și Sylvia se întorseseră din oraș și petrecuseră restul serii în grădină. Vorbiseră despre vreme și despre bietele flori care sufereau din cauza secetei.

– Ce bine ar fi dacă ai intra și tu în Clubul Dramatic! spuse Sylvia. Îți place să joci, nu? Îți mai aduci aminte de piesele de la școală. N-o să uit niciodată ce minunată ai fost în rolul Portia din „Negustorul din Veneția“. Hai, Meg, zău, de ce nu

vii?! Tare mi-ar plăcea! Nu-mi spune că nu-l poți lăsa pe Bernard. Poate să vină să joace șah cu tati în serile în care avem repetiții.

– Nu asta-i problema.

– Dar atunci, care?

– Delia.

– Delia?

– Da, nu ar fi deloc indicat ca două surori care nu se înțeleg să se întâlnească într-un astfel de cadru. Niciodată nu am reușit să mă împac bine cu Delia. Ăsta-i adevărul.

– Nimeni nu prea reușește. Vreau să spun că e o fire dificilă, greu de împăcat.

– Da. Iată motivul. Vezi tu, nu contează așa mult dacă nu ești rudă cu ea, eu în schimb...

– Dar, Meg...

– Numai presupunând că aș fi aleasă pentru un rol pe care ar dori Delia să-l joace! Închipuiește-ți cât de furioasă ar fi.

– Și ar conta?

– Bineînțeles. Mami nu poate să sufere disputele în familie și nici eu. Plus că e lucrul Deliei. Pentru ea înseamnă foarte mult, pe când pentru mine nu prea. Eu am multe alte lucruri mult mai importante de făcut. Îl am pe Bunny și casa și mulți prieteni. Delia nu are nimic altceva. Câteodată mi-e milă de ea, poate de aceea o și suport.

– Înțeleg! acceptă Sylvia. Da, poate ai dreptate.

– Mă bucur că înțelegi. Bunny nu înțelege de ce îi accept „moșturile". Este singurul lucru asupra căruia nu avem aceeași părere. El nu o suportă pe Delia și nu face nici un fel de rabat. Ea îl enervează, el e nepoliticos și uite așa...

– Bernard, nepoliticos? Nu pot să cred!

– Să fi fost la Bridle House zilele trecute, declară Margaret zâmbind necăjită. De fapt, mai bine că nu ai fost acolo. A fost înfricoșător! Bunny și Delia mai că au sărit unul la celălalt, apoi a intervenit Rose și i-a spus Deliei să tacă.

– Serios?!

– Da. Rose pare să-și fi dezvoltat personalitatea și nu-i place deloc când Delia se poartă urât cu mami.

– Urât?

– Păi, da. Dar mami o lasă în pace. Cred că ăsta e cel mai bun mod de a-i face față.

– Ba eu nu cred. După părerea mea, oamenii ca Delia ar trebui puși la punct. Doar nu o să te lași de fiecare dată călcat în picioare!

După câteva momente de tăcere, Margaret spuse:

– Mi-aș dori așa mult ca Delia să se căsătorească!

– Cine s-o ia pe Delia? Îmi pare rău că trebuie să spun așa ceva despre sora ta, dar ăsta e adevărul. E mult, mult prea autoritară, dacă înțelegi ce vreau să spun. Bărbații nu agreează un astfel de tratament. Unii chiar se tem de ea, ca Mark, alții se înfurie, ca Freddie.

– Freddie se înfurie pe ea?

– Da, e teribil! Sincer, Meg, nu știu cum suportă Delia așa ceva! Îi vorbește pe un asemenea ton și face ironii usturătoare la adresa ei în fața tuturor!

– Sylvia, ce îngrozitor!

– E îngrozitor pentru toată lumea. E jenant. Nu știi ce să faci, unde să te uiți. Adică, nu știi dacă să te prefaci c-a fost o glumă sau că n-ai auzit. Strică toată distracția și creează o atmosferă tensionată.

– Biata Delia! oftă Meg.

Continuară să vorbească despre Delia și „Diligența de Mulberry“. Rolul Sylviei era micuț, dar interesant și avea o scenă captivantă cu Giles.

– Cine e Giles? întrebă Margaret.

– Un tânăr, Ernest Lake. Nimeni nu-l cunoaște.

– Eu îl știu! Adică l-am cunoscut, un tânăr îngrozitor de timid și cu mâini foarte mari. Doamne, Sylvia, nu cred să fie prea grozav în rol negativ!

– Te înșeli, chicoti Sylvia. Odată pornit, Ernest se transpune în pielea personajului ca nimeni altul. Devine Giles. Încă mai am vânătăi de miercuri seară.

– Sylvia!

– Vorbesc serios! Giles crede că l-am trădat, ceea ce nu e adevărat, bineînțeles, așa că mă urmărește să mă pună la punct. Am repetat noi scena de mai multe ori, dar n-a ieșit bine. Atunci Freddie i-a spus să pună mai mult suflet. Și a pus! M-a zgâlțâit de mi-au clănțănit dinții-n gură.

– Oh, Sylvia!

– Râzi tu, râzi. Dar dacă face așa la o repetiție oarecare, nici măcar una cu costume, în seara premierei ce-o să mai facă?

Râdeau amândouă când Bernard și colonelul ieșiră pe terasă.

– Care-i poanta? întrebă colonelul.

– N-ați înțelege voi! spuse Sylvia, ștergându-se la ochi. Râsese cu lacrimi.

– De-ale doamnelor, presupun! interveni Bernard. Dacă ați terminat de vorbit, mergem acasă.

– Oh, Doamne, cât e ceasul! exclamă Margaret.

Porniră toți patru spre poartă.

– O să veniți la premieră, nu? întrebă Sylvia. Trebuie să veniți cu toții și să ne aplaudați frenetic.

– Bineînțeles. Nu aș rata evenimentul pentru nimic în lume. Bunny la fel.

Capitolul 7

Joi seara era din nou repetiție pentru „Diligența de Mulberry". Ultima care urma să mai aibă loc în sala de muzică de la Fairways. Venea apoi săptămâna cea mare: repetiția generală, cu costume miercuri și apoi premiera, joi, ambele la Consiliul Local din Sheperdsford; sâmbătă urma să aibă loc al doilea spectacol, la Primăria din Ernleigh. Se făcuse deja reclamă piesei în ziarele locale și biletele erau pe terminate, așa că finanțele Clubului erau asigurate.

Repetiția se desfășură în bune condiții. Până și Freddie era optimist.

Edward Steyne căzuse de acord să-și încerce puterile cu „Ralph", iar Mark renunțase ușurat la rol. Deși încă nu își cunoștea pe de rost replicile, timpul fusese foarte scurt, Edward era ajutat cu mare plăcere de colegi, așa că această lipsă trecea neobservată. Recunoscător, îi promise lui Freddie că va face în așa fel încât în seara premierei totul să meargă strună.

– Ce părere ai? o întrebă Freddie pe Eulalie când rămaseră singuri și conform obiceiului el o ajuta să strângă.

– Este infinit mai bine! răspunse ea fără ezitare. Ce diferență a făcut sosirea lui Edward! Noroc cu tine că te-ai gândit la el! Nici nu se compară cu Mark.

– O „iubește“ pe Delia mult mai realist, râse Freddie. Mai multă experiență în domeniu!

– Și Ernest Lake e minunat!

– Patos, nu glumă! N-ai zice, uitându-te la el, nu-i așa? Mi-a spus că vrea să transforme actoria într-o viitoare carieră. Nu știu ce să zic, parcă nu-l văd totuși câștigându-și existența astfel. Dar talent are și până la urmă, cineva tot trebuie s-o facă și pe asta, de ce nu Ernest al nostru?!

– Dar părinții lui ce-o să zică?

– El crede că vor fi de acord. Se pare că nu-i pot refuza nimic. Bună treabă să ai astfel de părinți!

– Foarte bună! Eu nu am avut părinți. Adică nu mi-i amintesc.

Freddie așteptă, dar Eulalie nu mai continuă ideea.

– Ei bine, reluă el discuția. Suntem gata! Nu are ce să nu meargă bine cu „Diligența de Mulberry“ decât dacă, Doamne ferește, face cineva apendicită.

Seara se încheia ca de obicei, făceau ordine, schimbau impresii, doar că discuția părea câteodată să lâncezească, existau momente scurte de stânjeneală.

– Ne-am simțit bine împreună, nu, Eulalie? A început ca o distracție, dar acum nu mai este.

– Așa că ne luăm rămas-bun...

– N-am vrut să spun așa ceva! Dimpotrivă. Vreau să spun că pentru mine lucrurile au devenit serioase.

– Serioase? Nu înțeleg.

– Ba eu cred că înțelegi, o contrazise el pe un ton grav. Dacă vrei să continuu, spune-mi.

Ea ezită un moment, apoi răspunse:

– Da, continuă.

– Bine. Cum am spus, totul a început ca o distracție, cunoșteam amândoi foarte bine limitele și nu exista nici un pericol ca vreunul dintre noi să aibă de suferit. Dar acum nu mai este nici o distracție și eu am depășit fără să-mi dau seama cea mai importantă limită. Poți să râzi!

– Nu e nimic de râs.

– Nu e? întrebă el nevenindu-i să-și creadă urechilor și ochilor, căci vedea cum ochii ei se umplu de lacrimi. Eulalie, vrei să spui...

– Da, Freddie, vreau să spun că lucrurile au devenit serioase și pentru mine.

O mai sărutase și altă dată, dar acest sărut era cu totul altceva.

– Sunt îndrăgostit de tine până peste cap. Vreau să mă căsătoresc cu tine. Am avut zeci de femei și credeam că mie nu mi se poate întâmpla, dar acum e... altceva... cu totul și cu totul altceva...

– Freddie, dragul meu, da... Și pentru mine e altceva, dar...

– Dar, ce? se alarmă el.

– Dar va trebui să-ți spun... lucruri...

– Ce fel de lucruri? Doar nu vrei să spui că există vreun impediment?...

– Nu există nici un alt soț pe undeva, dacă asta ai vrut să spui, dar sunt anumite lucruri despre mine pe care ar trebui să le știi. Nu vreau să-ți spun...

– Atunci nu-mi spune.

– Ba trebuie.

– Dar, draga mea, de ce trebuie? Nici eu n-am fost ușă de biserică și o poveste a vieții mele nu ar suna prea frumos.

– N-o să-ți placă deloc ce am de spus!

– Atunci să lăsăm trecutul acolo unde-i e locul, în trecut!

Ea ezită câteva clipe, apoi spuse:

– Nu, n-aș putea face așa ceva. Nu m-aș putea căsători cu tine fără să-ți spun. Dacă ai auzi de la altcineva diverse lucruri despre mine?

– Nu-mi pasă ce ai făcut! o asigură Freddie pătimaș.

– Acum, poate nu...

– Niciodată.

– Nu pot să risc. Aș fi încercat, dar există cineva în Sheperdsford puțin prea interesat de povestea mea.

– Eulalie, ce Dumnezeu vrei să spui?

– O să vezi! O să încep cu începutul. E o poveste foarte lungă și va trebui să ai multă răbdare, s-ar putea să te plictisească.

– Să mă plictisească?

– Ba nu, recunoscu ea. Am spus asta fără să mă gândesc. N-o să te plictisească.

– Mă sperii îngrozitor.

– Eu sunt îngrozitoare. Poate după ce o să mă asculți n-o să mai vrei să auzi de mine. După un moment de tăcere, Eulalie își luă inima în dinți și începu: Mi-ai spus odată că sunt o „actriță înnăscută". Nici nu știi câtă dreptate aveai. Toată viața mea am jucat un rol, întotdeauna am pretins că sunt altcineva.

– Toți facem chestia asta.

– Probabil, majoritatea. Dar eu am făcut-o atât de mult timp încât nici eu nu mă mai regăsesc pe mine însămi.

– Tu ești Eulalie, asta e tot ce contează.

– Ba nu sunt, replică ea pe un ton foarte grav. Nu mă numesc Eulalie, ci Agatha.

– E un nume foarte frumos!

– Dar mi se spunea Aggie, vezi tu! Nu mai e așa frumos, nu?

– Păi...

– Aggie era o biată mizerabilă cu părul roșcat și dinții stricați.

– Eulalie! exclamă Freddie, înmărmurit și indignat în același timp. Ce-i prostia asta? Nu înțeleg.

– Încerc să-ți explic, nu este deloc ușor, iar tu complici și mai mult lucrurile. Stai și ascultă, altfel nu voi mai putea să continuu. Ascultă, Freddie: Aggie era o ființă comună. Singurul ei atu ar fi fost o siluetă de invidiat, dar fără haine bune care să o pună în valoare, tot degeaba.

– Nu înțeleg ce vrei să spui!

– Îți povestesc despre Aggie. Lucra la început ca dactilografă, dar nu era bună deloc, așa că cei de la agenția de plasare s-au plictisit să-i tot găsească slujbe de la care să fie dată afară. I s-a sugerat să accepte un post de companioană a unei doamne în vârstă din Chester. Am descoperit ulterior că doamna Frome adusese la disperare alte cinci fete în ultimul an. Poate dacă aș fi știut, nu aș fi acceptat slujba, sau poate da, cine știe, nu prea aveam de ales. Exista în casa femeii o slujitoare, bucătăreasă și menajeră, care însă a plecat a doua zi după ce am venit eu. Când doamna a aflat că știu să gătesc, nu

s-a mai obosit să caute pe altcineva. Erau multe de făcut. Doamna Frome nu era într-o stare prea bună de sănătate și avea nevoie de îngrijiri; îi plăcea să i se citească, petreceam ore întregi în fiecare zi citind romane siropoase. Era o bătrână dificilă, cârcotașă, sâcâitoare și de cele mai multe ori rea. Mă plătea două lire pe săptămână.

– De ce Dumnezeu ai stat? interveni Freddie. În mod sigur, mai găseai altceva.

– Aveam un sentiment de siguranță. Masă și casă. Era mare lucru. Dar nu mă mai întrerupe, Freddie.

– Bine, continuă... dacă trebuie...

– Doamna avea un fiu, reluă Eulalie. Era căsătorit și avea afaceri în Liverpool. Mai veneau din când în când să o vadă. Ne lua pe amândouă la plimbare cu mașina. Avea un jeep și-i plăcea să se dea mare. Conducea cu viteză și când ne vedea că ne e frică, accelera și mai tare. Un astfel de om era. Familia lui Peter Frome venea câteodată în vizită la ceai, dar el nu se avea bine cu mama lui, așa că de fiecare dată se isca o ceartă. De obicei mă trimiteau din cameră, dar se întâmpla de multe ori să uite de existența mea. Vezi tu, Aggie era genul de femeie ștearsă la care nu te uiți a doua oară și de a cărei prezență uiți pur și simplu.

Tonul pe care rostise Eulalie aceste cuvinte îl deranjă pe Freddie.

– Oh, Eulalie, îți faci rău singură... și mie... Chiar e nevoie?

– Da, mă tem că da. Povestea devine mai interesantă, acum fac doar introducerea. Nu-ți poți închipui ce însemna să locuiești în casa aia anostă, cu bătrâna aia dificilă. Nici eu nu am crezut c-o să rezist. Mă simțeam ca la închisoare. Singurele

momente în care ieșeam din casă erau când mergeam la cumpărături sau când plimbam câinele. Așa că i-am spus că plec. N-am crezut că va avea ceva de obiectat. S-a supărat nevoie mare. Se obișnuise cu mine și, în felul ei, ținea la mine. Era singură. Singura vinovată de acest lucru era ea, bineînțeles. Dacă ar fi fost o persoană agreabilă ar fi avut și ea prieteni, dar nu era. Singura creatură care o iubea era câinele, Scottie. Când acesta a murit, doamna Frome a fost sfâșiată de durere. La puțin timp după asta, a venit fiul ei. În loc să fie înțelegător în legătură cu recenta tragedie, el a încercat s-o convingă că e mai bine așa și că o să-i ia alt câine. Mare greșeală...

– De ce-mi spui toate astea? întrebă Freddie. Ce legătură are cu noi?

– Are foarte mare legătură. După ce a murit Scottie, mi-a venit măreața idee. Îmi dorisem dintotdeauna să călătoresc, să văd lumea. Citeam cărți de călătorii și visam cu ochii deschiși la acele locuri minunate. Era mai mult decât o pasiune, mai degrabă o manie. Treceau anii și eu eram închisă în căsuța aia anostă. Când a murit Scottie, mi s-a ivit ocazia. Era o iarnă turbată și doamna suferea de o bronșită păcătoasă. Am început să fac aluzii la urechea ei despre coastele din sudul Franței, vremea frumoasă și soarele arzător de acolo. O cunoșteam deja foarte bine și știam cum s-o iau. Nu după mult timp, ajunsesem să o fac să creadă că o călătorie în străinătate era ideea ei. Bineînțeles, Peter și soția au fost șocați de veste. Când s-a purtat discuția, am fost trimisă afară din cameră.

– Presupun că au convins-o să nu plece...

– Au încercat, bineînțeles, dar cu cât se opuneau mai mult, cu atât îi întăreau hotărârea de a pleca. Nu-i înțelegeau deloc

felul de a fi. Degeaba încercai să o convingi să facă sau să nu facă un lucru, trebuia manipulată cu multă isteţime ca să aibă impresia că totul vine de la ea. Cearta din acea seară a fost de-a dreptul înspăimântătoare, am aflat ulterior amănuntele: „Nu vor să cheltuiesc banii, asta e. Îmi cheltuiesc banii cum vreau eu. Şi să nu-şi facă vreunul iluzii că o să vadă vreun sfanţ după moartea mea. O să-i las pe toţi unui adăpost pentru câini.“ M-am prefăcut că încerc s-o conving să se răzgândească. Asta nu a făcut decât să-i întărească hotărârea. Ştiam că aşa va fi. A fost foarte urât din partea mea, dar Peter Frome mă trata ca pe un nimic şi nici cu mama lui nu se purta mai frumos. Biata femeie s-ar fi bucurat dacă fiul ei i-ar fi acordat puţină atenţie. Aşa că era numai vina lui. Cel puţin asta era scuza pe care mi-o găseam.

– Din ce povesteşti, toţi era răutăcioşi, declară Freddie. Nu prea aveai de unde alege. Şi ai dus-o pe bătrână în sudul Franţei?

– Ne-am făcut planuri mult mai mari de-atât: să mergem în America, apoi în Oceanul Pacific. La agenţia de turism însă, doamna Frome s-a speriat de preţul biletelor şi a început să ezite. I-am sugerat să meargă fără mine, dar evident nu putea să plece singură. Am discutat problema în repetate rânduri şi până la urmă i-am spus că voi merge în calitate de „prietenă“. Trebuia să plătească ea biletul, nu aveam cum să acopăr asemenea cheltuială, dar fără să-mi mai plătească şi mie salariul. Era o idee de râsul lumii, pentru că cele două lire ale mele nu făceau mare diferenţă, dar oferta mea îi reîntări hotărârea. „Dar îţi permiţi?“m-a întrebat, surprinsă. I-am spus adevărul, nu-mi permiteam. Am răsucit problema pe toate părţile zile la rând, dar era atât de pornită „să-i arate ea lui Peter“ încât până la urmă am ajuns la un acord: merg cu ea pe

banii mei pentru cheltuieli personale peste bilet și ea îmi lasă ceva bani prin testament ca să se recompenseze. Făcea și o glumă pe tema asta, avea un simț al umorului cam sumbru: „Iarba rea se stârpește greu, Aggie. Știi ce înseamnă asta? Că s-ar putea să trăiesc mai mult ca tine, asta dacă nu îmi pui otravă în cafea."

Freddie se ridicase și făcea ture prin cameră, ca un leu în cușcă.

– Ar fi meritat!

– Nu i-am pus! îl liniști Eulalie. Vino și stai jos, Freddie. Îmi creezi o stare de neliniște.

Freddie o ascultă și luă loc.

– Și ați plecat?

– Da, dar înainte de a pleca și-a schimbat testamentul. Când s-a întors, m-a asigurat că n-o să-mi pară rău, că-mi primesc banii înapoi, poate și ceva în plus. Nu era o persoană ușor de suportat. Dar eu mă obișnuisem să alerg de colo colo la dispoziția ei, să primesc ordine și să se răstească la mine, așa că nu mai conta. Aș fi suportat chiar mai multe, dacă ar fi fost necesar. Vedeam lumea, în sfârșit! Doamna Frome era la fel de încântată ca mine, nu din aceleași motive, dar era. Nu o interesau lucrurile minunate pe care le vedeam, dar îi plăcea viața confortabilă și să discute cu ceilalți pasageri. A fost o călătorie minunată. Am fost plecate aproape șase luni. La întoarcere, a fost vizitată de Peter și familia. S-au împăcat. Nu am mai fost gonită din cameră. Doamna Frome depindea mai mult de mine acum, începuse să-și piardă memoria și avea nevoie de mine s-o ajut: „Povestește-le, Aggie, povestește-le despre Honolulu!", „Ne-am simțit bine, nu, Aggie?". Mă tot aducea în discuție. A fost ca un semnal de alarmă pentru ei.

Freddie începuse să se plictisească. Nu vedea rostul poveștii, dar aceste cuvinte îi retrezire interesul.

– O făcea intenționat? întrebă el. Vroia să-i sperie?

– Ah, da. Așa era ea. Îi plăcea să arunce mici răutăți, să înțepe pe câte cineva și apoi să observe reacția.

– Periculos, comentă Freddie.

– Da, într-adevăr, răutățile se pot întoarce foarte ușor împotriva celui care le aruncă. Începând cu ziua aceea, atitudinea familiei Peter Frome se schimbă radical. Veneau în vizită mai des, îi aduceau flori, nu se mai certau. Ea râdea și spunea că „Peter se dă bine pe lângă ea". Au invitat-o chiar să petreacă sărbătorile de iarnă împreună. „Nu fără Aggie," a spus. Nici nu ar fi putut să meargă fără mine, devenea din ce în ce mai dependentă de ajutor, dar Peter nu știa asta.

Eulalie tăcu. Momentul se prelungi, iar Freddie nu-l mai suportă:

– Și ce s-a întâmplat la petrecerea de Crăciun?

– Nu a fost nici o petrecere, ci un accident.

– Un accident?

– Da. Peter a venit să ne ia cu mașina. Era polei pe jos și ți-am spus că avea mania vitezei. S-a angajat într-o depășire și s-a întâmplat.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu prea știu nici eu, de fapt. Pot să-ți spun doar că mașina a derapat și s-a răsturnat în șanț. Am fost răniți cu toții: doamna Frome și-a fracturat femurul, Peter câteva coaste, eu am fost lovită la cap. Mi-am recăpătat cunoștința în spital, arătam în ultimul hal. La început mi-a fost atât de rău încât nici nu m-a interesat soarta celorlalți. Peter a scăpat ieftin, l-au bandajat și l-au trimis acasă cu calmante, dar doamna Frome a

făcut pneumonie. După câteva zile au venit să mă ducă la ea, întreba mereu de Aggie, dar era prea târziu.

– Murise?

– A murit în noaptea aceea și i-a lăsat banii lui Aggie.

– Pe toți?

– Tot ce avea.

– Doamne Dumnezeule! Peter trebuie să fi fost în pragul nebuniei.

– Erau furioși cu toții. M-au amenințat, au încercat să mă sperie. Dar n-au reușit. Bătrâna îmi lăsase mie averea, deci evident vrusese să-mi rămână mie. M-au acuzat că am manipulat-o, am îmbrobodit-o să-și modifice testamentul în favoarea mea. Într-un fel, era adevărat. Nu ar fi plecat în călătorie dacă n-aș fi influențat-o eu.

– Dar i-a făcut plăcere.

– E adevărat, dar eu nu din acest motiv am convins-o să meargă. Să fiu sinceră, n-aș fi suportat-o atâta timp dacă n-aș fi avut permanent speranța că-mi va lăsa și mie ceva prin testament. Nu mi-a trecut însă prin cap vreodată că-mi va lăsa tot ce avea!

– Ai crezut că-i lasă lui Peter?

– Nu, nicidecum. Spunea mereu c-o să lase totul unui adăpost pentru câini. În memoria lui Scottie, singura ființă care a iubit-o vreodată.

– S-a ajuns în instanță. Oh Freddie, ce coșmar! Mă așteptau reporteri pe unde mă duceam. Cazul a ținut prima pagină a ziarelor luni întregi. A fost oribil. Au adus martori, oameni pe care de-abia îi cunoșteam, să relateze cum m-am vârât cu viclenie în sufletul ei, cum am învârtit-o pe degete. Erau minciuni sfruntate, amestecate cu lucruri parțial adevărate. E

foarte greu să negi un lucru parțial adevărat sau răstălmăcit. Am avut noroc de un avocat bun, tânăr, dar deștept și dornic de afirmare. Pe la jumătatea procesului, totul părea să mă incrimineze. Ce mă făceam dacă pierdeam procesul? Nu aveam unde să mă duc. Eram îngropată în datorii, aproape o mie de lire. Eram disperată. Totul s-a schimbat însă când am depus mărturie. Nu a contat neapărat ce am spus – domnul Cunliffe mă învățase ce să spun – ci felul cum am spus-o și cum arătam, sărmană și speriată, purtând încă urmele accidentului pe față. Deși nu avea legătură cu cazul, accidentul și nesăbuirea vădită a lui Peter Frome au făcut diferența. Când s-a dat verdictul în favoarea mea, eram deja într-o stare avansată de epuizare, nici nu mai realizam ce se întâmplă. Familia Cunliffe a fost foarte drăguță cu mine. M-au luat la ei. Doamna Cunliffe era americancă, tânără și drăguță. După ce mi-am revenit puțin, mi-a făcut bagajele și m-a trimis direct în America, la o rudă de-a lor din Chicago, care avea o clinică particulară. O întreagă echipă s-a ocupat de mine: chirurg plastician, dermatolog, stomatolog, plus alte specialități. Am fost supusă câtorva operații, recuperarea a fost lungă și neplăcută. A costat o avere, dar din fericire banii nu mai erau un impediment și a meritat fiecare bănuț. Când am ieșit de acolo, eram cu totul altă persoană. Aggie dispăruse pentru totdeauna. Acum, oamenii întorceau capul după mine pe stradă cu admirație, nu cu milă.

– Erai Eulalie! interveni Freddie.

– Da.

– Cum l-ai cunoscut pe George Winter?

– Doamne, Freddie, nu ți-a ajuns? L-am întâlnit pe George în Santa Barbara. După ce am părăsit clinica, am mers acolo

pentru a-mi desăvârși terapia. George era mult mai în vârstă decât mine, iar starea lui de sănătate era foarte delicată. Ne-am împrietenit, vorbeam foarte mult. I-am spus o parte a poveștii mele. Într-o zi, m-a cerut de soție. Nu eram îndrăgostiți nebunește unul de celălalt, dar trecusem amândoi prin clipe grele. Ne înțelegeam foarte bine, George și cu mine. El știa că vreau să-mi schimb numele și să dau definitiv uitării viața mea de dinainte, iar eu știam că el are nevoie de cineva care să-i țină companie și să aibă grijă de el. Sună ca un târg rece, dar n-a fost așa. Am obținut amândoi ceea ce am vrut și nu mi-e deloc rușine. N-ar fi trebuit să venim acasă. Lui George nu-i pria climatul, și-ar fi prelungit viața cu câțiva ani dacă am fi rămas în Santa Barbara, dar nu și-a dorit nimic mai mult decât să se întoarcă acasă. O vreme i-a mers bine, am călătorit, m-a ajutat să-mi fac o garderobă nouă cu lucruri frumoase, care să mi se potrivească. George avea gusturi bune.

– Și colierul? îi aminti Freddie.

– Nu. Colierul a fost al doamnei Frome. Mint destul de des, recunoscu Eulalie.

– Și eu la fel. Nu m-aș putea căsători cu o femeie care nu știe să mintă.

Ea îl privea mirată.

– Freddie, asta înseamnă că nu te deranjează povestea cu Aggie?

– De ce să mă deranjeze?

– M-am gândit că Aggie s-ar putea să-ți taie elanul.

El ezită un moment, apoi răspunse:

– Îmi pare rău pentru Aggie. A avut o viață grea. N-aș fi condamnat-o nici dacă ar fi otrăvit-o pe bătrâna aia. Femeia aia îngrozitoare ar fi meritat-o din plin.

– Vorbești prostii, Freddie.

– Poate, recunoscu el. Dar să nu deviem de la subiect. Eu n-am cunoscut-o pe Aggie. Mi-ai spus povestea unei necunoscute.

– Vrei să spui că, deși știi despre Aggie, nu te-ai răzgândit?

– De ce să mă răzgândesc? Aggie nu are absolut nimic de-a face cu noi doi.

– Oh, Freddie, sigur? Chiar nu face în nici un fel vreo diferență?

– Diferență? De ce să facă? Tot te iubesc, tot vreau să mă căsătoresc cu tine. Draga mea, eu pe tine te iubesc, pe Eulalie. De ce plângi?

– Nu știu, suspină ea. Nu știu de ce plâng. Pare prea frumos ca să fie adevărat.

Era târziu când Freddie plecă acasă, aproape dimineață. Vorbiseră ore întregi, dar tot se opriră în prag pentru câteva cuvinte în plus.

Își făcuseră planurile. Nici unul dintre ei nu-și dorea o nuntă cu fast. Se vor căsători discret, la Londra. Apoi vor pleca o lună, timp în care lumea va avea timp să dea uitării subiectul. Până atunci, săptămâna următoare era piesa. Așteptau amândoi cu nerăbdare momentul.

– O să fie frumos, o asigură Freddie.

– Dar trebuie să fim atenți, îi aminti Eulalie, ducând sugestiv un deget la buze.

– Da, trebuie să fim foarte atenți. Îi sărută delicat degetul cu pricina.

După plecarea lui Freddie, Eulalie urcă la culcare. Era epuizată. Trecuse printr-un vârtej emoțional, dar acum era mai fericită decât fusese vreodată în viața ei.

Capitolul 8

Walter Musgrave își anunță sosirea în Sheperdsford pentru sâmbătă și confirmă invitația pentru toți membrii familiei la cina de duminică. Atât Esther cât și Delia, Margaret și Rose primiră câte o scrisoare de la el. Walter încerca să se poarte cât mai corect. În scrisoarea pentru Esther, el preciză că fusese reținut și urma să petreacă numai două nopți la hanul „Owl", că trebuia să se întoarcă luni la Londra pentru a definitiva niște afaceri înainte de a pleca acasă și cerea permisiunea să treacă pe la Bridle House sâmbătă seara pentru a discuta o problemă de interes pentru familie.

Bineînțeles, Esther era curioasă să afle care era problema. Îl întrebă pe Bernard, dar nici el nu știa. Ginerele ei se interesase în legătură cu Walter printr-o firmă de avocatură din Cape și povestea lui se confirmase. Avea o poziție foarte bună la Hallsey și totul se confirma. Esther nu se îndoise de cuvântul lui Walter, dar găsi înțeleaptă ideea lui Bernard de a întreba.

Când veni Walter, fetele erau plecate să joace tenis. Esther nu le spusese de vizita fratelui lor, pentru că Walter dăduse de înțeles că este o chestiune privată.

Era o seară caldă, așa că se așezară în grădină. După un scurt schimb de amabilitățI, Walter trecu la subiect:

– Crezi că Deliei i-ar plăcea să vină cu mine la Cape?

– Poftim??! exclamă Esther, buimăcită.

– Știam că te va surprinde întrebarea, zâmbi el. Nu i-am pomenit nimic Deliei, dacă nu-ți surâde ideea, o lăsăm baltă.

– Vrei s-o iei pe Delia cu tine... la Cape?

– Da.

– Dar... de ce?

Walter izbucni în râs:

– Asta-i o întrebare ușor de răspuns. Am nevoie de cineva care să se ocupe de casă, iar Deliei i-ar prinde bine o slujbă.

– Oh, Walter! Nu știu... Asta nu-i o decizie de luat în grabă...

– Ba mi-e teamă că este. Trebuie luată o decizie foarte repede. Ar fi mult mai bine ca Delia să vină o dată cu mine, să pot avea grijă de ea pe drum, decât să călătorească singură mai târziu.

– Dar trebuie să ne gândim întâi.

– Știu că pare o idee pripită, dar crede-mă, nu este. Delia are douăzeci și șase de ani, își irosește timpul în Sheperdsford, nu face nimic util. Are nevoie de o slujbă de femeie matură. Și i-ar face bine să vadă lumea. Aș avea grijă de ea, promit. Eu cred că ne-am înțelege bine, dar dacă nu-i place se poate întoarce acasă. Eu voi acoperi toate cheltuielile, bineînțeles. Va avea nevoie de haine, ați putea merge împreună câteva zile

la Londra. Și va beneficia de o rentă. În schimb, va administra casa și va conduce personalul interior.

– Dar... dar...

– Fără dar, exclamă Walter râzând. E foarte posibil ca Delia să nu dorească să vină. Eu doar îți cer permisiunea să o întreb.

– Nu pot să iau o decizie acum, declară Esther. Trebuie să aștepți până mâine. Se poate, nu?

Se putea.

Ideea lui Walter nu era tocmai nouă. De la ultima lui vizită la Sheperdsford, se tot gândise la sora lui vitregă și ajunsese la concluzia că și ea, asemenea lui odinioară, purta o povară pe umeri.

Walter avea ceva cunoștințe de psihologie și urmărindu-i cu atenție pe toți membrii familiei, își formase o părere. Albumul de fotografii îl ajutase considerabil în acest sens. Delia era cea mai mare. Ea fusese în centrul atenției, poate chiar puțin cam răsfățată până la venirea pe lume a lui Margaret. După aceea, toată dragostea și atenția de care inițial Delia se bucurase în întregime, se împărțise în mod egal. Deja în pozele de la cinci ani se citea pe chipul ei o umbră de resentiment. Începând de atunci devenise Delia „dificilă". Cu Margaret, în schimb, era „ușor". Ea avea șarm și o naturalețe de invidiat. Toată lumea o plăcea pe Meg. Ea avea o grămadă de prieteni, ceea ce nu se putea spune despre sora ei. Delia își văzuse sora mai mică iubită și admirată, căsătorindu-se, mutându-se în casă nouă alături de soțul ei care o adora, împlinindu-i-se toate visele pe care o tânără femeie le poate avea.

Walter îi explicase foarte sincer lui Esther motivele pentru care făcuse acea propunere. Dar mai exista unul de care nu

pomenise și nici nu avea de gând. Walter simțea că ajutând-o pe Delia, fiica tatălui său, își răscumpăra într-un fel greșeala față de părintele său pentru tot răul și suferința pe care le provocase.

Dejunul aranjat de Walter pentru familie la hanul „Owl" avea loc a doua zi. Walter însuși supraveghease toate pregătirile. Era hotărât să facă din această întrunire un succes. Esther sosi prima.

– Walter, i se adresă ea pe un ton discret, după obișnuitele cuvinte de introducere, m-am gândit la propunerea ta și am hotărât s-o acceptăm.

– Mă bucur! exclamă Walter. Sunt convins că e cel mai bun lucru de făcut. Și nu trebuie să-ți faci griji.

– O să încerc. Prea îmi fac multe gânduri și am ajuns la concluzia că lucrul ăsta nu aduce nimic bun. Trebuie doar să ai multă răbdare cu ea. Eu n-am spus nimic nimănui, dar, bineînțeles, Delia trebuie să decidă singură dacă vrea să meargă sau nu. Am vrut doar să-ți spun că mi se pare o idee bună și n-o să mă opun dacă Delia o să fie de acord.

– O s-o întreb după prânz. Nu e timp de pierdut. Joi zbor spre casă.

– Joi!! Adică vrei s-o iei pe Delia cu tine joi? Azi e duminică!

– Da, i-am rezervat și bilet de avion...

– Dar joi este imposibil!

– Nimic nu e imposibil, declară Walter râzând.

Discuția luă sfârșit, căci începură să apară ceilalți membri ai familiei.

Masa decurse excelent, mâncarea era delicioasă, iar gazda, Walter Musgrave, conducea conversația cu tact și dibăcie.

Esther era tăcută. În ciuda hotărârii ei de a nu-și mai face atâtea griji, nu se putea abține. Una era să o lase pe Delia să plece în Africa de Sud cândva la o dată ulterioară și alta să afle că i se rezervase deja bilet de avion peste trei zile. Nici trei săptămâni nu ar fi fost de-ajuns pentru a se obișnui cu ideea și a pregăti plecarea."Imposibil" spusese ea și așa era. Pentru oricine mai puțin pentru Walter, pe care Esther îl vedea +genul de persoană care atunci când își punea ceva în gând nu se lăsa până nu ieșeau lucrurile exact cum le plănuise. În cine altcineva să aibă mai multă încredere a i-o încredința pe Delia dacă nu în el? Revenind cu gândul la ceea ce se întâmpla în jurul ei, Esther observă cu surprindere că discuția se desfășura în continuare pe un ton foarte plăcut, dirijată cu măiestrie de Walter. El nu spunea mare lucru, dar îi făcea pe ceilalți să vorbească.

La sfârșitul mesei, Walter se ridică și spuse:

– Hai, Delia! Să ne plimbăm puțin pe malul râului împreună. Vreau să vorbesc ceva cu tine.

– Cu mine? Delia era sincer surprinsă.

– Da, cu tine. Ceilalți o să ne scuze puțin.

– Da, bineînțeles, aprobă Esther. Vă așteptăm. Nu ne grăbim să ajungem acasă.

O luară încet la vale, prin grădina hanului, pe malul râului. În alte condiții Walter i-ar fi spus Deliei povestea acelor locuri, pe care o aflase și el de la proprietari, dar aveau lucruri importante de discutat, așa că trecu direct la a da glas propunerii sale.

– Să vin cu tine în Africa de Sud?! exclamă Delia fără a-i veni să creadă.

– Mie mi se pare o idee foarte bună, replică Walter calm.

– Walter, nu vorbești serios!

– Ba da, cum să nu! Nu aș arunca astfel de vorbe în vânt, nu crezi?!

Ea îl privea cu ochii mari.

– Ascultă, Delia, e foarte simplu: eu am nevoie de cineva care să se ocupe de casă și tu ai nevoie de o slujbă.

Deliei nu i se părea deloc simplu.

– Dar... dar... eu nu vreau o slujbă. Cel puțin...

– Ba vrei o slujbă, cum să nu! Nu ai nimic de făcut în Sheperdsford. Îți pierzi vremea aici, nu-i așa? Te-am auzit cu urechile mele zicând că e foarte plictisitor.

– Așa este, dar...

– Ei bine, asta e șansa ta să scapi!

Se așezară pe o bancă și Walter începu să explice în detaliu problema. Îi povesti cam la ce stil de viață să se aștepte dacă îi acceptă propunerea, îi reaminti cele câteva poze cu proprietatea pe care le avusese la el și le arătase familiei la întâlnirea lor precedentă.

– E viață frumoasă acolo, îi spuse. Am mulți prieteni, membrii familiei Hallsey sunt oameni încântători... dar să nu-ți închipui că va fi un trai de huzureală. Va trebui să pui umărul la treabă. Eu am nevoie de cineva care să se ocupe de casă, care să facă lucrurile să meargă strună.

– Dar eu nu mă prea pricep la gospodărie...

– Însă poți să înveți, nu? Personalul e de încredere și face treabă bună, doar că în fața unui burlac își mai permit să dea cu vorba. Datoria ta ar fi să-i coordonezi și să-i faci să asculte de tine fără alte comentarii.

– Nu știu dacă aș putea...

– Bineînțeles că ai putea! Doar ești fată deșteaptă.

Delia rămase tăcută.

Walter continuă, ușor iritat:

– Care îți este alternativa? Te mulțumești să rămâi aici tot restul vieții tale, nefăcând nimic? Mie mi se pare o perspectivă sumbră, sincer să fiu!

– Oh, Walter!

– Ei bine, așa e! Acum ai de ales, Delia. Am întrebat-o pe mama ta și ea a spus că trebuie să decizi tu.

– Bineînțeles, mami de-abia așteaptă să scape de mine.

– E corect așa, Delia?

– Corect?

– Crezi că ar fi trebuit să refuze oferta mea fără să te consulte?

– Nu, bineînțeles că nu!

Walter zâmbi:

– Atunci ești nedreaptă cu ea, nu-i așa? Nu ești deloc rezonabilă.

– Presupun că ai dreptate, murmură Delia, ușor rușinată.

– Dacă nu vrei să vii, spune-mi!

– Ba vreau să vin! Întotdeauna mi-am dorit să călătoresc. Întotdeauna mi-am dorit să plec din sătucul ăsta anost și să văd lumea... doar de n-ar fi trebuit să iau o decizie așa, în grabă.

– E cam în grabă, într-adevăr, îmi cer scuze, dar n-am avut ce face. Încercasem să-ți rezerv bilet de avion mai din timp, dar nu mai erau locuri. De-abia vineri m-au anunțat că a renunțat cineva la bilet. De-asta nu am spus nimic până acum.

– Dar, Walter, va trebui să-mi cumpăr lucruri, și nu văd cum...

– Da, trebuie să-ți cumperi lucruri. O să ai nevoie de multe rochii drăguțe. Cel mai bine, vii la Londra cu mama ta și-ți iei tot ce trebuie. Eu voi acoperi cheltuielile, bineînțeles. Două sute ar trebui să fie de-ajuns!

– Două sute de lire?! întrebă Delia, înmărmurită.

– Aș vrea să-mi faci pe plac. Îmi vei primi prietenii și vom merge împreună la petreceri. Latura socială a slujbei mele este foarte importantă și o soră drăguță și îmbrăcată frumos cu care să apar la braț ar fi un mare atu, nu?

– Oh, Walter!

– Haide, Delia! Acum ori niciodată! Ce alegi?

Ea trase adânc aer în piept și răspunse:

– Acum!

Walter aprobă din cap:

– Excelent! Îți promit că n-o să regreți!

– Să mergem să le spunem și celorlalți, strigă Delia, sărind de pe bancă și luând-o la fugă spre han.

Walter o urmă în pas de plimbare și o găsi înconjurată de toată familia; vorbeau toți deodată, dar, deși se vedea că erau entuziasmați, nu erau surprinși. Walter deduse că Esther îi pusese între timp la curent cu subiectul asupra căruia dorise să discute între patru ochi cu Delia.

– Și ai hotărât să mergi, spunea Margaret. Sunt convinsă că asta este decizia corectă.

– Este un plan excelent, interveni și Bernard.

– Ar fi o prostie să ratezi o asemenea șansă, strigă Rose.

– Dacă nu-ți place, poți să te întorci acasă, zise Esther care mai avea încă îndoielile ei. Bineînțeles, nu poți să pleci joi, nu este suficient timp, dar poate...

– Trebuie să fiu gata până joi. Walter mi-a rezervat bilet.

– O să fie un iureș total, concluzionă Bernard. Dar nu văd de ce nu ai reușit.

– Ne descurcăm noi cumva, nu? spuse Margaret. O s-o ajutăm cu toții!

– Joi! strigă Esther. Adică în trei zile!

– Va trebui să plecați mâine la Londra, Margaret nici nu luase în seamă ultimele cuvinte ale mamei ei.

– Mâine?!... Dar nu putem...

– Trebuie, mami. Delia trebuie să-și cumpere lucruri.

– Da, multe lucruri frumoase, sări Delia. Așa spune Walter!

– De ce să nu poți să pleci mâine, Esther? întrebă Bernard pe cel mai calm dintre tonuri. Avem noi grijă de casă, iar Rose poate veni să stea la noi două zile.

– Da, așa ar fi cel mai bine, îl susținu și Margaret.

– Laptele... se bâlbâi Esther... trebuie anulată comanda... și pâinea... și ziarele.

– Auzi, laptele, pâinea și ziarele! Tu nu-ți dai seama că asta e șansa vieții mele? Ce mai contează laptele, pâinea și ziarele?!

– Se rezolvă, interveni Margaret cu tact. Mă ocup eu de toate. Voi trebuie doar să vă faceți bagajele. Asta se poate, nu, mami?

– Te ajut să împachetezi, se oferi Rose.

Walter stătea și asculta. Erau toți foarte amabili și-și ofereau ajutorul, dar el nu putea să n-o compătimească puțin pe Delia. Oare își dădea seama că familia era cam prea încântată de perspectiva plecării ei? Poate că nu... Poate nici măcar ei nu realizau... poate era doar o reacție inconștientă la o schimbare atât de mare.

– Se poate, mami, nu? repeta Margaret. Se poate să fiți gata de plecare mâine cu trenul de după-amiază?

– Cred că da, oftă Esther. Se simțea deodată depășită pentru timpurile pe care le trăia. Ea nu s-ar fi putut obișnui cu asemenea viteză. Nu așa se făceau lucrurile pe vremea ei. Atunci, oamenii își făceau cu meticulozitate planuri și se pregăteau temeinic.

Coborând cele câteva trepte spre curtea unde erau parcate mașinile, Bernard o luă de braț și spuse:

– Nu-ți face griji, Esther. E cel mai bun lucru pentru Delia. Ea nu are nici un viitor aici, în Sheperdsford. Știi foarte bine, nu? Și dacă tot pleacă, e mai bine să plece așa, repede, fără să aibă timp să se gândească prea mult.

– Tu îmi ești un mare sprijin, Bernard, îi zâmbi Esther mai liniștită.

***

Esther și Delia se urcaseră în trenul de Londra. Cu toată agitația, Esther de-abia atunci își aminti de piesă.

– Se joacă săptămâna asta, spuse. L-ai anunțat pe Freddie Stafford că nu mai ai cum să participi?

– Oh, găsesc ei pe altcineva să joace „Angela"! răspunse Delia cu seninătate. Păcat de atâta învățat, dar asta este.

Delia nu răspunsese de fapt la întrebare. Nu-i spusese lui Freddie. Vrusese să-l sune, dar hotărâse să-i scrie de la Londra. Freddie va fi mânios, așa că această variantă îi surâdea mult mai mult. Delia abandonase „Diligența de Mulberry". Nu-i mai păsa câtuși de puțin ce se întâmplă cu ea. N-aveau decât să

anuleze tot spectacolul sau să găsească pe altcineva să joace rolul principal. Ea nu avea de gând să renunțe la ocazia vieții ei pentru o piesă de amatori. Mai mult ca sigur, spectacolul va trebui anulat. Ei îi trebuise săptămâni întregi să învețe rolul și oricine altcineva i-ar fi luat locul nu avea cum să reușească într-o singură zi. De fapt, Delia nici nu se gândea la astfel de probleme. Gândurile ei zburau deja spre Africa de Sud. Când i se puse în vedere situația însă, decise foarte repede că Freddie nu merita ca ea să ia în considerare sentimentele lui. El nu le luase pe ale ei, nu?

Eulalie însă intra în altă categorie. Delia și-ar fi dorit să aibă timp să treacă pe la ea să-și ia rămas-bun, dar cu atâtea lucruri de făcut îi fusese de-a dreptul imposibil. Plus că făcând această vizită și-ar fi dat în vileag planurile. Eulalie ar fi fost la rândul ei furioasă, cam ca și Freddie, dar reproșurile ei Delia nu le-ar fi putut suporta. Îi va scrie și ei, iar prietena ei va trebui s-o înțeleagă, că doar urma sfatul pe care chiar ea i-l dăduse odată, de a ieși în lume, de a călători.

– La ce te gândești, Delia? întrebă Esther.

– Mă gândeam la Eulalie. Mi-aș fi dorit să trec pe la ea să-mi iau rămas-bun. Dar n-a fost timp.

– N-a fost timp de nimic, declară Esther. Am alergat de colo colo ca nebunii, încât am pierdut orice noțiune a timpului. Nici nu-mi vine să cred că totul a început abia ieri.

Capitolul 9

Flo Bloggs și sora ei Daphne, care lucra pentru lady Steyne la Underwoods, se întoarseră acasă duminică seara de la hanul „Owl", unde ajutaseră una în bucătărie și cealaltă la servirea mesei pe care Walter Musgrave o organizase pentru întreaga sa familie. Era o tradiție în familia Bloggs ca la cină să se discute ce a mai făcut și ce a mai aflat fiecare în respectiva zi. După obișnuitele comentarii despre ce s-a servit la masa de la han și cum erau îmbrăcate fetele Musgrave, Flo Bloggs își surprinse întreaga familie cu următorul comentariu:

– Eu cred că domnișoara Rose are un băiat.

– Nu mai spune! sări doamna Bloggs. Dar știu că fata asta nu pierde vremea.

– Îi face cu mâna din mers domnișoarei Delia, comentă Daphne amuzată.

– Să nu spuneți la nimeni, le avertiză Flo, puțin îngrijorată de entuziasmul pe care vestea ei îl stârnise. Cred, am spus.

– Păi, continuă, Flo, o îndemnă doamna Bloggs. Ai auzit tu ceva.

– N-am auzit nimic. Eu nu ascult pe la uși ca altele, îi aruncă o privire surorii sale.

– Dar zi odată, se enervă Daphne. Dacă nu ai auzit, atunci ai văzut...

Flo deconspiră faptul că domnișoara Rose urca la ruine în fiecare după-amiază. Se îmbrăca frumos, se parfuma – arăta de parcă se ducea la o întâlnire cu un băiat – își lua hârtie și acuarele și pleca. Se întorcea după ore bune, uneori nici nu venea la ceai.

– Asta nu înseamnă mare lucru, spuse doamna Bloggs ușor dezamăgită. Dacă ai fi văzut unul dintre desene, ar fi fost altceva.

– PăI, am văzut. Blocul de desen era pe măsuța de toaletă când am făcut ieri dimineață ordine prin camera domnișoarei. Așa că am aruncat și eu o privire. Nu aș citi o scrisoare, dar cu desenele e altceva.

Întreaga ei familie căzu de acord cu acest principiu.

– Ce desene erau?

– Cu ruinele, foarte frumos făcute și cu un tânăr... sașiu.

– Sașiu?! exclamă doamna Bloggs, nedumerită.

Flo încuviință din cap.

– Și un desen cu domnișoara Rose, știu că era ea după rochița roz pe care o purta.

– Făcut de el, exclamă Daphne pe nerăsuflate, de tânărul sașiu.

– Vă lansați prea departe cu presupunerile, interveni domnul Bloggs. Din cauza filmelor pe care le vedeți. Dacă asta e tot ce știi, nu știi nimic de fapt. Tânărul desenat poate fi oricine, nu înseamnă neapărat că se întâlnește cu el în pădure.

Pentru câteva secunde, Flo fu descurajată de remarca tatălui său, dar își reveni repede.

– Dar el stătea pe pietre, spuse ea triumfătoare. Arăta ca un star de cinema.

– Eu n-am văzut în viața mea un star de cinema sașiu, concluzionă domnul Bloggs.

În urma discuției de cu o seară înainte, doamna Bloggs rămăsese cu o problemă care o măcina. Fiind singură acasă, își expunea îngrijorarea câinelui familiei:

– Uite ce e, Puggy. Am și eu două fete și aș vrea să știu dacă vreuna dintre ele se întâlnește cu vreun flăcău în pădure. Fata asta nu e problema mea, dar e și ea o fată ca Daphne sau Flo. Ar trebui să merg la mama ei, dar cum? Mai ales că nu știu nimic sigur, sunt numai presupuneri, iar femeia va dori, pe bună dreptate, să știe de unde am aceste informații și aș vârî-o pe Flo în necaz. Puggy dădea vesel din coadă. Păi nu știu. Problemă delicată. Trebuie să știu ceva sigur înainte de a putea lua vreo măsură. Se pare că va trebui să fac eu însămi ceva investigații. Se pare, Puggy, că vom face o mică plimbare.

Sheperdsfordul era pustiu la acea oră a după-amiezii. Doamna Bloggs trecu neobservată. Mai greu era cu urcatul dealului, dar cu voință reușești orice. Se vedeau ruinele la câțiva metri distanță, în rest nici țipenie de om. Se auzi un zgomot. Doamna Bloggs ezită, dar numai câteva secunde. Cu inima bătându-i foarte repede, ieși dintre copaci.

Iată-i: o fată drăguță îmbrăcată în roz și un tânăr elegant, mai mare ca vârstă decât ea. Nu stăteau foarte aproape unul de celălalt, discutau.

Femeia călcă strâmb și câteva pietricele se rostogoliră la vale. Cei doi tineri întoarseră privirea, speriați. Pe el îl recunoscu imediat: era Edward Steyne.

– Bună ziua! spuse doamna Bloggs cu răsuflarea întretăiată.

Amândoi răspunseră politicos la salut.

– Foarte cald, nu-i așa? încercă doamna Bloggs să înfiripeze o discuție. Am ieșit cu Puggy la o plimbare.

Puggy lătră vesel și începu să dea din coadă. Era un animal foarte sociabil.

– Vai, ce cățel scump! exclamă Rose aplecându-se să-l mângâie.

Era o fată tare drăguță. Mult prea drăguță ca să se întâlnească în locuri pustii cu bărbați. Și foarte tânără, mult prea tânără, aproape o copilă. Iar domnul Edward Steyne, după spusele lui Daphne, nu era tocmai ușă de biserică. Era totuși fiul vitreg al ladyei Steyne. Într-un fel, doamna Bloggs era ușurată că era vorba de el și nu de un altul.

– Cred că nu mă cunoașteți, domnule Steyne. Sunt doamna Bloggs.

– Doamna Bloggs?! Edward habar n-avea despre cine era vorba.

– Sunt mama lui Daphne, explică ea. El încă o privea nelămurit. Daphne care lucrează la Underwoods. Sunt mama ei.

– Da, înțeleg... Da, da... și ați ieșit cu Puggy la plimbare... Bineînțeles... Ce drăguț!...

Urmă o perioadă de tăcere puțin confortabilă, timp în care doamna Bloggs avu timp să observe blocul de desen și

acuarelele și să constate că Flo se înșelase când afirmase că tânărul din desen era sașiu.

– Ei bine, eu și Puggy am face bine să ne vedem de drum. Trebuie să ajungem acasă la ceai.

Întârziară. Toată familia era îngrijorată.

– Unde ai fost? o întrebă soțul ei de la ușă. Ești îmbujorată toată.

– E foarte cald afară...

– Ai pus tu ceva la cale, declară el suspicios.

– Așa-i! Am fost la ruine.

O priveau toți cu gura căscată.

– De ce nu? Oricine are voie să meargă la ruine dacă vrea. Eu și cu Puggy ne-am plimbat până acolo să vedem dacă ne întâlnim cu cineva.

– Și v-ați întâlnit? întrebă Flo, nerăbdătoare.

Doamna Bloggs dădu afirmativ din cap.

– Adică i-ai văzut?

– Am și vorbit cu ei.

Familia era deja mută de uimire.

– Domnișoara Rose Musgrave și domnul Edward Steyne, ei erau! Aveau și blocul de desen și toate cele. Te-ai înșelat, Flo, nu e deloc sașiu. Stăteau de vorbă. I-am salutat și le-am spus că-l plimb pe Puggy...

– Nu trebuia să mergi, o întrerupse domnul Bloggs, alarmat.

– Ba să știi că mă bucur că am fost, îl sfidă doamna Bloggs.

– Ți-am spus eu de domnul Edward!interveni Daphne. Vezi...

– Liniște! strigă tatăl ei. Ascultați aici la mine. Lucrurile astea nu au nimic de-a face cu noi. Nu mai avem ce discuta pe tema asta!

– Dar, tati...

– Tu să-ți ții gura, Flo.

– Dar tati, aș putea face o aluzie la doamna Musgrave, o mică aluzie. Nu-i nimic rău în asta. Nu vreau să pățească ceva rău domnișoara Rose. E tare drăguță.

– Să-ți ții gura, Flo! repetă domnul Bloggs pe un ton ridicat.

– Dar, tati, e doar un copil...

– Ai auzit ce am spus, Flo?

Flo se făcu mică și nu mai scoase o vorbă.

– Acum, ascultați-mă bine, toate trei! strigă bărbatul bătând cu pumnul în masă. O să vă țineți gura! Eu nu vreau probleme în familia asta, scandaluri și alte alea. Domnul Steyne e domnul Steyne. Mama n-ar fi trebuit să-și vâre nasul unde nu-i fierbe oala!

– Dar unde scrie că nu ai voie să...

– Nu ai voie să iști scandal, se încruntă el amenințător, iar dacă vreuna dintre voi începe să umble cu vorba, asta se va întâmpla. Să nu vă prind, că o să aveți de-a face cu mine!

– Dar eu doar am spus... începu domna Bloggs cu voce tremurătoare.

– Știm ce ai spus. Nu trebuia să spui nimic și să mergi nicăieri. Dar acum asta este, să sperăm că nu se va întâmpla nimic rău de acum încolo, dacă ne ținem gura. Bine?!

„Eu tot mă bucur că am mers“ gândi doamna Bloggs. „ E fată tânără, ca Daphne sau Flo și dacă pățește ceva rău din partea lui, eu o să vorbesc, indiferent de consecințe.“

***

Câteva minute după plecarea doamnei Bloggs, Rose și Edward se priviră în tăcere.

„Și uite așa se termină.“ gândea el. „Ar fi bine să-mi fac ieșirea înainte să izbucnească scandalul. Dacă ajunge la urechile lui Amie, e de rău. O să se ducă totul de râpă.“

De fapt, nici nu-i părea rău că se termină. Rose era o fată cuminte și dulce, inocența ei îl atrăsese la început și-i făcuse plăcere să stea de vorbă cu ea, să se joace puțin cu sentimentele ei, dar începuse deja să se plictisească. Știuse de la bun început că urma să fie o simplă idilă, încântătoare, într-adevăr, cât ar fi durat, dar trecătoare. Va pleca a doua zi de dimineață de la Underwoods; exista și o explicație foarte plauzibilă pe care o putea da, perspectiva unei slujbe. Îi surâdea ideea întoarcerii în micul, dar confortabilul apartament pe care-l deținea în Chelsea. Edward fu readus printre ruine de râsul voios al lui Rose.

– Ce bătrânică simpatică! spunea tânăra. A apărut așa brusc, nici acum nu-mi vine să cred că a fost reală.

– Ba cum să nu, foarte reală. Și nici măcar nu e de râs!

– Nu înțeleg.

– Era un spion.

– Spion? Ce vrei să spui cu asta?

– Exact ce-am spus. Era un spion. A aflat de undeva că noi doi ne întâlnim aici și a venit să se convingă că așa este.

– Bătrânica aia simpatică?! exclamă Rose cu îndoială. Dar era atât de drăguță... de prietenoasă...

– Cam prea drăguță și prietenoasă. S-a dus direct acasă să-și servească ceaiul și să povestească întregii familii că noi doi ne întâlnim zilnic la ruine.

– Dar... dar ieșise la o plimbare, cu cățelul...

– Prostii! Tu crezi că o femeie ca doamna Bloggs ar urca dealul, pe căldura asta, cu unicul scop de a-și plimba cățelul?

Rose rămase tăcută câteva secunde.

– Și ce dacă? Nu facem nimic rău. Oricine poate urca la ruine, dacă vrea.

– Nu înțelegi! O să se împrăștie vestea prin Sheperdsford cât ai zice pește. Noi doi vom fi pe buzele tuturor.

– Crezi? întrebă Rose, dintr-o dată ușor neliniștită.

– Știu sigur, răspunse Edward râzând sec. O să fie bârfa anului. Va ajunge sigur la urechile lui Amie, că doar fata femeii lucrează la Underwoods, și atunci să vezi!

Rose se simțea de parcă ar fi fost lovită în moalele capului. Edward vorbise pe un ton atât de diferit de cel cu care i se adresa în mod normal, încât o palmă de i-ar fi dat nu ar fi surprins-o într-atât. Dintr-o dată, totul devenise clar. Magia se spulberase.

– Ce facem acum? șopti ea fără vlagă.

– Nimic. Nu e nimic de făcut. Ne luăm rămas-bun.

– Doar nu vrei să spui... rămas-bun... adică să nu ne mai vedem... niciodată.

Îl privea cu speranța că va citi în ochii lui că nu intenționase să spună ceea ce înțelesese ea. Dar Edward privea în zare, nici nu părea că o ascultă.

– Mai bine... merg acasă... murmură ea sfârșită.

Era deja la jumătatea drumului când își aminti că Bridle Hose era închisă. Mami era la Londra, cu Delia.

***

Bernard se întoarse devreme acasă. Lunea nu era niciodată o zi prea aglomerată la birou. Tocmai își agăța pălăria în cuier când o auzi pe Meg cântând veselă. Rămase cu mâna suspendată în aer, ascultând. Da, Meg cânta. Spăla vasele și cânta. De mult n-o mai auzise Bernard pe Meg cântând. În ultima vreme un nor de tristețe îi întunecase fața, imperceptibil poate pentru alte persoane, dar nu și pentru soțul ei. Să însemne asta că norul trecuse, iar Meg se simțea bine acum? Nu știa dacă să meargă să-i vorbească sau s-o lase în pace, dar observă că picioarele îl duceau chiar fără voia lui spre bucătărie.

– Bună, Meg! M-am întors devreme.

Se întoarse cu fața spre el și-i zâmbi. Era adorabilă așa, cu buclele în dezordine și cu ochii sclipind, trebuia sărutată! Margaret își puse brațele pe după gâtul lui și-l privi cu drag.

– Sunt fericită! spuse ea.

– Da, te-am auzit cântând. Mă bucur că ești fericită, draga mea.

– Oh, Bunny, ce norocoasă sunt! Foarte, foarte norocoasă. Nici nu merit atâta noroc. Am tot ce mi-aș putea dori vreodată. Foarte puțini oameni pot să spună așa ceva, nu?

– Eu pot. Eu am primit tot ce mi-am dorit vreodată când te-am primit pe tine.

Ea ezită un moment, apoi spuse:

– Da, sigur, asta e cel mai important, să ne avem unul pe celălalt. Eu am fost nerecunoscătoare și mi-am dorit mai mult.

– Mai mult?

– Doar încă un lucru, iar acum...

– Acum l-ai primit și pe ăla?

– O să-l primesc, spuse ea, jumătate râzând, jumătate serioasă. Nu ghicești?

Ar fi trebuit să ghicească, de obicei era perspicace la astfel de lucruri, dar acum nu putea.

– Oh, Bunny! strigă Meg. Ce prostuț ești! Un copil, bineînțeles!

– Un copil!?

– Da! Meg râdea de-a binelea acum, soțul ei încremenise și o privea buimac. Oh, Bunny, un copil este un lucru normal într-o căsătorie. Nu știai? Nu ți-a povestit mama ta când erai mic, cum vine barza și aduce un bebe?

– Oh, Meg!

– E adevărul adevărat! Acum am tot ce mi-am dorit, tot tot! Sunt cea mai fericită femeie de pe lumea asta. E de-a dreptul înfricoșător cât de fericită sunt!

– Meg, eu n-am știut!

– Și ce dacă?

Nimic, doar că l-ar fi scutit de multe griji.

Se așezară în living să bea ceaiul și începură să facă planuri.

– Trebuie să amenajăm camera de sus, visa Margaret cu ochii deschiși. Tapet alb, mobilă albă.

– Și draperii roz, sugeră Bernard.

– Albe cu floricele albastre... și covor albastru.

Lui Bernard i se păru într-adevăr o idee mai bună:

– Da, sigur că da.

– O să-l cheme Bernard, nu-i așa?

Bernard se gândise că o s-o cheme Margaret, dar nu-l deranja deloc nici această perspectivă. Meg era fericită, doar asta conta!

Când Rose se întoarse, îi cam luă prin surprindere. Uitaseră complet că au musafiri.

– Bună, Rose. A fost frumos la plimbare? întrebă Bernard.

– Vreau să vină mami! strigă Rose și izbucni în plâns.

***

Bernard strânsese deja serviciul de ceai din living când coborî Meg.

– Nu știu ce Dumnezeu are, declară Margaret. Acum e bine. Adică nu mai plânge, dar arată răvășită. Am convins-o să se urce în pat.

– Să chemăm doctorul?

– Nu vrea doctor. Spune că doar o doare capul, atâta tot. Sunt foarte îngrijorată din cauza ei, Bunny.

– Nu trebuie să-ți faci griji. Nu-ți face bine deloc.

– Știu, dar așa ceva nu-i stă în fire lui Rose. Poate a văzut ceva acolo sus, în pădure și s-a speriat. O fi dat peste Călugărul Negru.

– Călugărul Negru?

– Da, se spune că ruinele sunt bântuite de un călugăr negru, mulți oameni susțin că l-au văzut. Când Rose era mică, se temea tare de acele locuri. Am mers o dată la picnic acolo, dar Rose a visat urât după aceea, iar mami a hotărât să nu ne mai ducem. Poate l-a văzut pe Călugărul Negru, azi după-amiază.

Bernard era sceptic în această privință. El nu credea în legende, dar poate fata văzuse ceva în pădure care o speriase, nu un călugăr negru, ci un om în carne și oase, vreun vagabond. Dar nu avea de gând să-i sugereze o astfel de idee lui Meg.

– Probabil a stat prea mult în soare, încercă el să-și liniștească soția. A fost plecată fără pălărie, nu-i așa? Asta ar explica foarte bine și durerea de cap.

– Crezi că ar trebui s-o sun pe mami?

– Rose vrea s-o suni?

– Nu, nu vrea. La început, când i-am sugerat acest lucru, mi-a spus că da, dar după ce s-a mai calmat un pic, s-a răzgândit. De fapt, m-a pus să promit că n-o sun. Tot repeta că e doar o durere de cap și își cere scuze că s-a purtat prostește.

– E din cauza soarelui, își întări Bernard afirmația anterioară. Sunt sigur. Dacă mâine dimineață nu se simte mai bine, chemăm doctorul. Nu-ți face griji, Meg. Mâine o să fie bine, o să vezi.

Bernard avea întotdeauna dreptate. De ce să fie asta o excepție de la regulă?

Rose coborî a doua zi la micul dejun puțin răvășită, dar calmă. Chiar și ea fu de acord că indispoziția de cu o zi înainte se datora soarelui arzător și acceptă să poarte o pălărie de la Meg când ieșiră împreună în grădină. Recunoscu că fusese o nechibzuință din partea ei să urce la ruine și spuse că nu va mai merge.

– Cel puțin nu pe căldura asta, completă Meg.

– Niciodată, declară Rose punând cam prea mult accent pe cuvânt.

Margaret era mult prea cuprinsă de propria fericire să mai observe accentul, dar lui Bernard nu-i scăpă, ceea ce îi alimentă suspiciunile. Se gândea serios dacă ar trebui să alerteze poliția că există un vagabond care bântuie prin pădure. Dacă s-ar repeta povestea cu altă fată? Cine știe ce s-ar fi putut întâmpla, Doamne ferește! Dar era doar o bănuială, nesusținută de dovezi și era evident că Rose nu avea de gând să vorbească despre asta.

Rose se simțea într-adevăr mai bine. La început, fusese cuprinsă de disperare: întreaga ei lume se dărâmase din temelii, avea nevoie să fie consolată, alinată, avea nevoie de

mami. Dar, epuizată, adormise aproape imediat ce Margaret ieșise din cameră, iar o noapte de somn bun făcuse minuni. Se trezise devreme, dimineața era superbă. Vremea de afară îndemna la bună dispoziție. Îngenunchease la fereastră și-și sprijinise coatele de pervaz: ce proastă fusese! Tocmai ea care râdea de fetele de la școală când se îndrăgostiseră de domnul Logan, profesorul de desen. Ce urât din partea ei să-și mintă propria mamă în felul ăsta! Și pentru ce? Edward o făcuse să se poarte așa, parcă o vrăjise într-un fel. O făcuse să creadă că are nevoie de prietenia ei, când de fapt nu o prețuia nici cât negru sub unghie. Evident, întreaga poveste nu însemnase nimic pentru el, fusese doar o modalitate de a face timpul să treacă mai ușor. Iar când apăruse femeia cu cățelul și situația devenise periculos de reală, nici nu se mai obosise să-și ia rămas-bun. În ajutorul lui Rose, intervenea mândria. Dacă pentru el nu însemnase nimic, atunci va face și ea ca Edward să nu însemne nimic pentru ea. Va reuși cu orice preț, era singurul lucru de făcut pentru a-și salva respectul de sine. Trebuia să șteargă totul cu buretele. În această stare de spirit coborâse Rose la micul dejun.

Petrecu ziua în grădină împreună cu Meg. Era mai răcoare decât în ziua precedentă și deci mult mai plăcut. Meg nu părea să aibă chef de vorbă, tricota un șal alb și fredona absentă o melodie. Rose o întrebase dacă e pentru copilul cuiva, iar sora ei răspunsese că da. Nu era de mirare, Meg avea multe prietene de la școală căsătorite și care aveau copii.

Când bătu de ora trei, gândurile lui Rose zburară spre Abbey Woods fără să vrea. Curios era că ceea ce simțea era ușurare, libertate. Nu mai era nevoie să mintă, nici să înfrunte poteca abruptă și soarele arzător, nici să se prefacă „om mare“ pentru Edward.

Se cuibări comod în balansoarul lui Meg și se cufundă în lectură.

– Ce citești? o întrebă Margaret. Vai, Rosie, „La răscruce de vânturi". De câte ori ai citit-o? Cred că o știi pe dinafară.

– Aproape. De aceea îmi place, răspunse Rose zâmbind.

– Nu mi-ai arătat și mie desenele tale.

– Nu erau așa grozave.

– Ba mami spunea că sunt foarte bune. Haide, Rosie, arată-mi-le!

– Le-am rupt și le-am dat foc.

– Oh, draga mea, de ce? Bunny spunea că le poate arăta cuiva, unui client de-al lor care se pricepe. De ce Dumnezeu le-ai dat foc?

– Pentru că nu erau bune de nimic.

– Dar, Rosie...

– Nu știu să pictez, declară Rose. Doar m-am prostit și eu. Când vine vorba de astfel de lucruri, ori ai talent, ori nu, iar dacă n-ai, mai bine nu te mai apuci. Uite, Delia, câți ani a luat lecții de muzică, iar acum nu mai cântă deloc.

– Oh, Delia! Atunci a fost altceva.

– Ba e același lucru. Nu are nici un rost să te încăpățânezi să faci un lucru la care nu te pricepi. În loc de pictură, o să mă apuc de franceză.

Margaret ar mai fi discutat, dar Rose se cuibărise din nou în scaun și lăsase ochii în carte. Poate sora ei mai mică avea dreptate, franceza ar fi fost mult mai utilă.

Bernard nu veni acasă la prânz, dar la cină fu așteptat cu mâncarea lui preferată, plachie de pește, după o rețetă suedeză. Margaret o pregătise, iar Rose o urmărise cu atenție; gătitul era chiar mai util decât franceza și de la Meg avea ce învăța.

Capitolul 10

Eulalie Winter se bucura de soare întinsă în hamacul din grădină când apăru Freddie. Vizita lui la această oră a dimineții era foarte neobișnuită, nu numai pentru că ar fi trebuit să fie la serviciu, dar și datorită discreției pe care și-o promiseseră. Ea însă nu era surprinsă să-l vadă.

– Ai auzit, deci! exclamă ea.

– Oh, da, am auzit, răspunse Freddie. O sărută și se întinse pe iarbă lângă ea. Tocmai am primit scrisoarea. Tot cerul s-a prăbușit peste mine.

– E revoltător, îi susținu ea ideea. Am sunat la Club acum douăzeci de minute să-ți spun, dar pleaseși. Cynthia mi-a povestit de dimineață, când a venit.

– Cine naiba e Cynthia?

– E fata mea în casă, dragule. E prietenă cu Daphne Bloggs, care lucrează la Underwoods, înțelegi?

– Nu, nu înțeleg, declară el după un moment de gândire.

– Oh, Freddie, ce-i cu tine? De obicei te prinzi repede la astfel de lucruri, zâmbi Eulalie pentru a-i da de înțeles că nu încearcă să facă un comentariu răutăcios. Daphne l-a văzut pe Edward făcându-și bagajele pentru a pleca la Londra, Daphne i-a spus Cynthiei, iar Cynthia mie. Ce-i așa greu?

– Vrei să spui că Edward a plecat? exclamă Freddie uluit.

– Credeam că știi. Vreau să spun, credeam că asta...

– Nu, draga mea, o lămuri el pe un ton de amară ironie. Eu doar aflasem că Delia a plecat... Repetiția finală, cu costume, e astă-seară... fără Ralph și fără Angela... Ce fericire!

– Delia a plecat? Cum adică?

– Am primit de dimineață un bilețel încântător de la ea, din Londra. Îi pare foarte rău că ne lasă baltă așa, dar pleacă la Cape cu fratele ei vitreg, iar acum este teribil de ocupată, își cumpără haine. S-au întâmplat toate în mare grabă... și se semnează „cu drag, Delia“

– Nu-mi vine să cred! strigă Eulalie, înmărmurită.

– Zi tu, câtă nesimțire! Și-a dorit atât de mult rolul ăsta... Helen s-ar fi descurcat de o mie de ori mai bine... iar acum, pe ultima sută de metri, dispare! Făcu o scurtă pauză, apoi reluă pe un alt ton: Ei bine, nu ne rămâne altceva de făcut decât să anulăm tot spectacolul.

– La Cape... cu fratele ei?... exclamă Eulalie cu întârziere. Mintea ei nu vroia să conceapă acest fapt. Pur și simplu nu-mi vine să cred. Mie nu mi-a spus o vorbă. De fapt, ultima dată când ne-am întâlnit nu mai contenea vorbind despre piesă.

– Când a fost asta?

– Acum câteva zile. Cred că sâmbătă... Da, nu am mai văzut-o de atunci.

– Credeam că vă întâlniți aproape zilnic.

– Da, de obicei trecea pe la mine după-amiaza. E într-adevăr puțin cam ciudat, acum că ai menționat... nu mi-am dat seama. Aveam alte lucruri la care să mă gândesc. Dădu să-l sărute pe Freddie, dar acesta era prea copleșit de evenimente ca să mai poată avea vreo reacție.

– Cum anulăm spectacolul? Nici nu știu de unde să încep. Cu asta ruinăm și clubul: decorul și costumele închiriate tot trebuie achitate, dar o să returnăm biletele oamenilor. De unde bani? N-ar fi fost așa rău dacă piesa s-ar fi jucat doar în Sheperdsford, dar m-am lăsat convins să mergem și la Ernleigh, sâmbătă seara. Oare de ce, Dumnezeul meu?! De la început am avut sentimentul că se va întâmpla ceva rău.

– Nu s-a întâmplat nimic rău.

– Nimic rău?!! Trebuie să anulăm tot spectacolul!...

– Chiar trebuie anulat?

– Chiar trebuie anulat?!... Adică să jucăm fără Angela și Ralph? Asta vrei să spui?

– Tu ai putea foarte bine să-l joci pe Ralph, știi replicile pe dinfară.

– Presupun că aș putea... la mustață... dar la ce folos? Cine să preia rolul Angelei, așa, de pe o zi pe alta?... Zi tu!

– Eu, răspunse simplu Eulalie.

El o privea buimac.

– Oh, Freddie, ce față faci! O să joc eu Angela.

– Dar, draga mea, cum o să reușești tu să înveți rolul într-o zi? Femeia asta sporovăiește ca nimeni alta pe tot parcursul acțiunii. Tu îți dai seama că repetiția finală e astă seară și premiera mâine?

– Și va avea loc mâine! Oh, Freddie, ce distracție! Cât mă bucur că Angela și Ralph și-au luat lumea în cap! Nu mă mai privi așa, o să mor de râs!

Freddie însă nu râdea.

– Nimeni nu ar reuși o astfel de performanță. Sincer, acum...

– Ba eu aș reuși, îl contrazise ea. Știu Angela de la A la Z. Am pregătit-o pe Delia săptămâni întregi și, crede-mă, n-a fost ușor! Am repetat și tot repetat. Îmi venea să înnebunesc.

Freddie o privea mut.

– E adevărat, îl asigură ea. Aș putea juca rolul și acum, în momentul ăsta, fără probleme și chiar mai mult de atât, mi-ar face mare plăcere.

– Eulalie, tu vorbești serios?

– Da, bineînțeles. Ți-am spus, știu replicile ca pe apă... și costumul e aici. Stabilisem să fie adus ca să-l încerce Delia în dimineața asta. S-ar putea să fie nevoie de câteva mici modificări, dar mă descurc eu cu ele.

– E prea frumos ca să fie adevărat! De ce Dumnezeu te-ai chinuit atâta cu femeia asta?

– Nu știu... chiar nu știu. Nu pretind a fi o altruistă, câteodată îmi venea să urlu de prost ce juca, dar să știi că îmi place Delia. Ți-am mai spus.

– Poți s-o păstrezi! exclamă Freddie cu năduf.

– Fratele Walter o păstrează, îi reaminti Eulalie. Nu l-am cunoscut pe fratele Walter, dar din câte am auzit e mână de fier. N-o să accepte mutre și figuri. O să-i facă Deliei noastre foarte bine să fie nevoită să asculte de cineva.

– Chiar crezi că o să te descurci? întrebă Freddie pe care îl interesa „Diligența de Mulberry", nicidecum treburile lui Walter Musgrave.

– Pune-mă la încercare! îl provocă Eulalie.

Intrară împreună în camera de muzică.

După nici cinci minute, Freddie se convinse de adevărul spuselor Eulaliei. Își intră în rol în momentul acela, fără nici o problemă... era bineînțeles, de zece ori mai bună decât Delia. Avea acel „ceva". Cel mai bine îi ieșea scena de la han, în care juca un moment pasional alături de Ralph. Și Freddie era bun în astfel de ipostaze, incomparabil față de Mark sau chiar de Edward.

– Doamne, Freddie! exclamă Eulalie desprinzându-se din îmbrățișare. Sper că nu o să faci așa și la premieră, nu?

– O să aștept până săptămâna viitoare, la Londra, râse el.

– Ai rezervat camere, tot? întrebă ea.

– Totul este aranjat, răspunse Freddie. După un moment de ezitare, continuă: Știi că n-am nici un ban pe numele meu, cu excepția mărunțișului ăla nenorocit pe care mi-l dau de la clubul de golf, nu?

– Nu-i nimic. Eu nu mă lăfăi, dar am suficienți bani pentru amândoi. Doar n-o să stăm în Sheperdsford toată viața. Am putea încropi o afacere noi doi și ne-am și distra în același timp.

– Spun da oricând unei aventuri. Ai tu ceva în minte. Ți se citește în ochi.

Eulalie izbucni în râs.

– Ce-ai zice de un hotel pe Riviera?

– Dar există zeci de hoteluri deja.

– Zeci de hoteluri luxoase și scumpe.

– Un hotel ieftin!? exclamă el dezamăgit.

– Nu ieftin. Eu mă gândeam la ceva mediu. Genul de loc pe care să și-l permită oamenii nu foarte bogați, dar pasionați de călătorii... ca Aggie.

– Care Aggie? Era sincer nedumerit. Ah, da. Uitasem de Aggie. Scuze!

Lui Eulalie îi părea tare bine că uitase de Aggie. Era o dovadă că povestea ei nu-l obseda. De asta se temuse cel mai mult.

– Nu ți-am mulțumit pentru că ai ascultat povestea mea searbădă, Freddie. A fost frumos din partea ta... și vreau să-ți spun că m-a ajutat mult. Sunt mult mai fericită, acum. Se spune că o mărturisire este ca un elixir pentru suflet; poate au dreptate. Oricum, mi-a făcut bine. Nu-i mai port ranchiună lui Aggie, acum. Ea era măcinată de tentația călătoriilor, vroia să vadă lumea. Era o obsesie pozitivă, totuși.

– Deci, vrei să deschizi un hotel pentru fete ca Aggie.

– Cred că am scoate bani frumoși din asta, spuse Eulalie cu sinceritate. Odată pornită afacerea, am putea-o transforma într-un lanț hotelier cu diferite locații în lume.

– Să le plimbăm pe fetele Aggie peste tot, glumi el. Să știi că e ceva în ideea asta.

– E doar o idee. Ne putem gândi mai târziu pe îndelete la ea. Mai întâi să ne ocupăm de repetiția finală din seara asta.

– Hai să le facem o farsă, sugeră Freddie râzând. Ascultă...

***

Consiliul Local din Sheperdsford era pustiu când începură să sosească membrii Clubului Dramatic. Se adunau unul câte unul, se formau grupulețe și se discuta intens cu voce joasă. Sala aceea mare și goală era de-a dreptul deprimantă.

– Gata îmbrăcați și stăm și așteptăm, se indignă Tom Blake. De fapt, se simțea tare caraghios îmbrăcat în catifea mov, cu pantaloni bufanți și cu perucă albă pe cap. Avea și mustățile în buzunar. Se certase cu Edna pe această temă, ea vrusese să i le lipească pe față, dar el nu se lăsase nici în ruptul capului. Știa că a doua zi, la premieră, va fi nevoit să le poarte, dar nu vedea de ce să se supună acestui chin de pe acum.

– E trecut de opt, anunță Mark Henderson. Unde o fi Freddie? El întotdeauna vine mai devreme decât ora stabilită.

Toată lumea privea în jur și constata absența câte unui coleg.

– Nici Helen n-a venit, descoperi Sylvia, surprinsă.

– Unde sunt Delia și Edward? întrebă și Edna.

Helen intră pe ușă în acel moment.

– Ce caraghios arătați! Cine v-ar vedea acum, ar zice că urmează să jucați într-o piesă de teatru.

O priveau cu toții muți de uimire. Nimeni nu pricepea nimic.

– Ați crezut că se va pune în scenă o piesă? V-ați înșelat amarnic. N-o să se întâmple așa ceva.

– Ce Dumnezeu vrei să spui cu asta? ceru Tom Blake o explicație.

– Delia a plecat. La Londra. A dat bir cu fugiții. Ne-a lăsat cu ochii în soare. Tipic, nu?

Se produse dintr-o dată o rumoare considerabilă în sală. Vorbeau toți deodată.

– Delia a plecat? Nu se poate așa ceva!

– Nu-mi vine să cred. Era atât de nerăbdătoare...

– Ești sigură, Helen? Cine ți-a spus?

– Poate a plecat pentru o singură zi.

– Voi nu vă dați seama că piesa s-a anulat! Gata! strigă Helen pentru a-i acoperi pe toți ceilalți. Degeaba mai stați atâta la discuții. Eu am pierdut zile întregi învățând rolul ăsta idiot al dădacei și repetându-l la nesfârșit cu Delia... și acum ea pleacă pur și simplu și ne lasă baltă. Dacă ne-ar fi anunțat de săptămâna trecută măcar, aș fi putut să iau eu rolul Angelei, dar nu, Doamne ferește! A ținut cu dinții de el. Acum, e prea târziu. S-a dus totul de râpă. N-o să fie nici o premieră mâine seară, așa că puteți să vă dezbrăcați cu toții de costume, să vă spălați pe față de machiaj și să mergeți pe la casele voastre.

În acel moment se deschise ușa și apărură Ralph și Angela. Își sincronizaseră intrarea atât de bine, ai fi putut chiar să crezi că ascultaseră la ușă.

– „Păreți surprinși de sosirea noastră“, spuse „Ralph“. Era o replică din textul piesei.

– Freddie, exclamă Mark. Tu ești!... și doamna Winter.

„Ralph“ se înclină politicos, iar „Angela“ făcu o reverență.

– Ce-i asta, o glumă proastă? întrebă Helen pe un ton de gheață.

– A vrut să fie, recunoscu Freddie. Dar se pare că a picat ca nuca-n perete.

– Domnul Stafford e răutăcios, interveni Eulalie reluându-și postura de toate zilele și făcând un pas înainte. A aflat de dimineață despre plecarea Deliei. La început am crezut că

piesa va trebui anulată, dar am decis că „spectacolul trebuie să continue“ cu orice preț. Așa că o să mă străduiesc să o joc cât mai bine pe Angela, dacă sunteți de acord, bineînțeles. Se întoarse și-i zâmbi lui Helen. Dacă vrei tu să joci Angela, facem schimb, sigur că da.

– Nu aș putea, recunoscu Helen. Tocmai le spuneam. Nu ar fi fost o problemă săptămâna trecută. Așa pe ultima sută de metri, nu am cum.

– Dar ea poate? murmură Edna Blake.

– Doamna Winter este dispusă să încerce, răspunse Freddie. E foarte frumos din partea ei că s-a oferit și sunt convins că toată lumea o s-o sprijine în acest demers. Vreau doar să vă aduc la cunoștință că, dacă nu reușim să ținem premiera de mâine seară, Clubul Dramatic e terminat.

– Terminat? Lui Helen nu-i venea să creadă.

– Cu alte cuvinte, suntem faliți, declară Freddie. Până acum am mers ca pe sârmă. Am cheltuit o groază de bani pentru producția piesei ăsteia. Dacă nu reușim s-o ducem la bun sfârșit și să ne scoatem banii, am încurcat-o. E de datoria mea să vă spun că în situația asta am ieși pe roșu și ar trebui să strângem bani să acoperim paguba.

Urmă tăcere. Disperare.

– Eu cred că ar trebui să-i mulțumim doamne Winter, spuse Mark. E foarte amabil din partea ei... să se ofere... să încerce.

Toți erau de acord. Cineva începu să bată din palme și exemplul fu urmat de toată lumea, inclusiv de Helen. Nu putea să fie ea singura care să nu aplaude și-i displăcea ideea de a pune bani, ca și oricui altcuiva din sala aceea.

– Haideți, atunci! îi mobiliză Freddie. Să ne apucăm de treabă. Curaj! Helen, mergi să te schimbi!

– Edward nu a ajuns încă, spuse Helen. Nu-i nici o grabă!

– Și el a plecat... ieri de dimineață. Îi țin eu locul. Grăbiți-vă! Doar n-o să stăm aici toată noaptea.

Erau atât de buimaci cu toții încât nu mai comentă nimeni nimic în legătură cu plecarea lui Edward, plus că era o chestiune minoră în raport cu ceea ce făcuse Delia. Toată lumea știa foarte bine că Freddie poate să joace „Ralph" fără nici o problemă. O mai făcuse și altă dată.

Repetiția se desfășură în condiții foarte bune. Se pare că șocul anterior le făcuse bine actorilor amatori. Trecuseră de la disperare la speranță în doar câteva minute. O astfel de experiență declanșează iminent o infuzie de adrenalină și zguduie din temelii până și cel mai flegmatic temperament. Erau cu toții dornici de afirmare, acum.

Au fost și hopuri de trecut, bineînțeles, mai toate de către Eulalie, care mai rata din când în când câte o intrare sau mai greșea o replică și se lăsa ajutată, scuzându-se în cea mai fermecătoare manieră. La început, Freddie se îngrijorase. Fusese luat prin surprindere pentru că de dimineață, cu el, la Fairways, când trecuseră în revistă toată piesa, ea nu făcuse nici măcar o greșeală. Apoi, urmărind-o îndeaproape, își dădu seama că de fapt totul făcea parte dintr-un plan deliberat și foarte bine gândit. Viitoarea lui soție era chiar mai deșteaptă decât își închipuise el. Eulalie punea în scenă o piesă proprie pentru care era deopotrivă regizor, scenarist și protagonistă. Realizând acest lucru, Freddie intră în jocul ei, care îl amuza enorm.

– Iar ai ratat intrarea, o apostrofă el cu o îngrijorare prefăcută citindu-i-se pe chip.

– Încerc... să merg înainte, răspunse Eulalie pe un ton umil. Nu m-aș fi descurcat dacă nu ați fi fost cu toții atât de drăguți în a-mi acoperi greșelile.

– Ai fost splendidă, declarară ceilalți membri ai Clubului într-un glas.

– Aproape n-ai greșit deloc!

– Nu știu cum ai reușit!

– Ești pur și simplu minunată!

De fapt, nici nu știau ei cât de minunată era ea.

Freddie era singurul care nu se alătura corului de comentarii elogioase.

– Nu a fost rău, având în vedere situația, admise el cu jumătate de gură. Dar va trebui să mai muncești serios ca să iasă într-adevăr bine mâine seară.

– Freddie, ești nebun!? exclamă Mark. Cum poți să pretinzi cuiva o astfel de minune?!

– Spectacolul poate să continue, declară Tom Blake, vorbele lui găsindu-și ecou în sufletele tuturor.

Capitolul 11

Esther și Delia petrecură două zile la Londra, timp în care cumpărară haine și accesorii pentru plecarea la Cape. Delia era în culmea fericirii, plină de energie, îi sclipeau ochii ca niciodată. Era așa de diferită de ea însăși, încât până nici propriei sale mame nu-i venea să creadă că era „dificila Delia" de cu trei zile în urmă.

– Îți place la nebunie, comentă Esther.

Se opriseră la o terasă să cumpere ceva de mâncare.

Delia dădu din cap.

– Întotdeauna mi-am dorit să călătoresc, explică ea. Asta e șansa mea cea mare și vreau să profit la maximum. Mă voi bucura de fiecare minuțel.

– Sper că te vei înțelege bine cu Walter. Nu prea știm mare lucru despre el.

– O să ne descurcăm noi, declară Delia. Va merita din plin, iar Walter și cu mine ne înțelegem bine.

– Poți să te întorci oricând acasă, dacă ceva de acolo te-ar face nefericită.

– Oh, bineînțeles, dar n-o să fiu nefericită. O să fie mai minunat decât se poate descrie în cuvinte.

Esther nu mai spuse nimic. Nu mai era nimic de adăugat.

Walter avea afaceri de rezolvat la Londra, dar le vizită seara la hotel și o luă pe Delia la o piesă de teatru. Cumpărase bilet și pentru Esther, dar ea era obosită, chiar epuizată, și preferă să meargă la culcare. Era caniculă la Londra, atmosfera era de nerespirat și asfaltul încins îți ardea tălpile.

În a doua zi de cumpărături, temperatura urcă și mai mult. Umblară până la epuizare. Seara, Walter le scoase la restaurantul Unicorn. Era un loc cu pretenții, frecventat de oamenii la modă. Cinară și băură șampanie. În alte condiții, Esther ar fi petrecut o seară încântătoare, dar fiind foarte obosită, plecă la hotel imediat după cină și-i lăsă pe tineri la dans.

Esther hotărâse definitiv și irevocabil că nu-și va mai face griji pentru familia ei, și acum, mai ales, nu pentru Delia. Fata ei luase o decizie, „se bucura deja de fiecare minuțel“ și era destul de mare să știe ce face. Aparent, pleca fără a se uita în urmă, nu avea nici un regret că-și lăsa mama și întreaga familie în urmă. Om fiind, pe Esther o durea puțin acest lucru, dar așa era Delia.

Chiar cu fereastra camerei deschisă, avea impresia că n-are aer. Tânjea după atmosfera curată de la Sheperdsford, după cămăruța ei confortabilă. Mâine, după ce-și va conduce copiii la aeroport, se va duce direct acasă. Așa va face! Ce rost avea

să mai petreacă încă o noapte chinuită departe. Puse mâna pe telefon și o sună pe Margaret pentru a anunța schimbarea de planuri.

– Ah, da... ezită Meg la celălalt capăt al firului. Doar că noi am aranjat să mergem la premieră mâine seară. Se va juca fără Delia, bineînțeles, dar se va juca. Sylvia zice că va ieși foarte bine. Doamna Winter a preluat rolul Deliei.

– Nu-i nimic, răspunse Esther. Nu-i nevoie să mă așteptați la gară. Iau un taxi.

– Dar Rose? Am luat bilet și pentru ea. Vroiam să mergem toți împreună și să ne întoarcem apoi aici, la cină. Am organizat ca o mică petrecere, avem și câțiva invitați. Ne-am gândit că ar mai înveseli-o pe Rose.

– Ar înveseli-o?

Margaret își dădu seama de greșeala pe care era cât pe ce s-o comită.

– N-am vrut să spun decât că o petrecere ar fi distractivă pentru Rose. Dar ar trebui să rămână la noi peste noapte. Ar fi prea târziu să vină la Bridle House la ora aia.

– Nu e nevoie să vă schimbați planurile.

– Dar, mami, ai fi singură acolo... sau poate o sun pe Flo. Sunt sigură că n-ar avea nimic împotrivă să vină să petreacă noaptea cu tine...

– Nu vreau să vină Flo. Nu vreau să vină nimeni. Vreau doar să ajung acasă.

– Mami, ești sigură?

– Da, foarte sigură. Pentru Dumnezeu, nu vă agitați! O să vin cu trenul de șapte, iau un taxi până acasă, îmi pregătesc ceva de mâncare și mă culc devreme.

– Sună foarte monoton, aprecie Margaret pe un ton ezitant.

– Nu e deloc monoton, răspunse Esther cu fermitate. Prefer de zece ori să vin acasă decât să mai petrec încă o noapte la Londra. Am mai fost singură la Bridle House. Nu mă deranjează cu nimic această perspectivă.

– Bine, dacă așa vrei tu...

– Da, așa vreau. Pentru mine, o pâine și o cutie de lapte sunt suficiente, asta dacă nu vă încurcă pe voi să faceți un drum. Și să-mi lăsați cheia alături, la familia Braddock.

– Da, bineînțeles, dar...

– Nu știu de ce te agiți, Meg! Esther era deja puțin iritată. Fă cum îți spun și nu te mai agita.

– Bine.

Margaret încă mai ezita când închise telefonul. Din ce cauză, nici ea nu știa, dar situația o neliniștea puțin. Mama ei se enerva foarte rar și încă și mai rar era atât de categorică în ceea ce privește anumite planuri. De obicei, se mulțumea a se adapta la ce hotărau ceilalți. Oricum, dacă mami așa vroia, nu mai rămânea nimic de făcut decât să-i urmeze pas cu pas instrucțiunile.

***

Trenul lui Esther întârzie un sfert de oră. Luă un taxi și ajunse acasă pe la șapte și jumătate. Era pe punctul de a intra la vecini, când observă că ferestrele de la Bridle House erau larg deschise. Inițial se alarmă, dar realiză aproape imediat că un hoț nu ar deschide ferestrele, trădându-și astfel prezența. Șoferul de taxi o ajută cu bagajele până în pragul casei, își încasă onorariul și plecă.

Acasă! Esther rămase o vreme nemișcată, bucurându-se de liniște și de familiaritatea propriului cămin. Mai bine ca aici nu se simțea nicăieri. Nu ar fi schimbat căsuța asta pe nici un palat. Îi fusese atât de dor, parcă lipsise de acasă cu lunile.

Își scoase pălăria „de Londra", o aruncă pe măsuța din hol și se îndreptă spre bucătărie. Nu mică îi fu mirarea când o găsi pe fiica ei cea mică, înfășurată într-un șorț, mestecând de zor într-o cratiță, pe aragaz.

– Rose! exclamă ea surprinsă.

– Oh, mami! strigă Rose lăsând să cadă lingura de lemn și alergând în brațele mamei sale de parcă ar fi fost un copil de șapte ani, nu o domnișoară de șaptesprezece.

– Rose! Ce s-a întâmplat?

– Nimic... doar că mi-a fost teribil de dor de tine. N-o să plec niciodată de lângă tine... niciodată... niciodată.

– Nu, draga mea, bineînțeles că nu. Ani buni de-acum încolo... până te faci mare cu adevărat.

Esther nu avea nici cea mai mică idee despre ce era vorba, dar se pare că dăduse răspunsul corect: o simți pe Rose relaxându-se în brațele ei. Ezită un moment, apoi spuse:

– Dar nu mergeați la premieră?

– Eu am vrut să fiu aici.

– Oh, Rose, n-ar fi trebuit să renunți la ea... dar petrecerea?

– Nu am renunțat la nimic. Adică nu înseamnă să renunți la ceva, dacă alegi să faci un lucru pe care ți-l dorești în locul altuia, nu?

– Nu, cel puțin...

– Eu am vrut să fiu aici când te întorceai. Mami dragă, nu te superi, nu?

– Să mă supăr? Cum să mă supăr? Bineînțeles că nu. E minunat, declară Esther strângând-o tandru în brațe.

– Nu preferai să fii singură, nu? întrebă Rose, puțin neliniștită.

– Nu, sigur că nu!

– Meg a spus că asta vroiai, să fii singură. Meg s-a supărat puțin pe mine, doar puțin. Ea aranjase petrecerea pentru mine... dar n-am avut ce face. Eu am vrut să fiu aici. Mi-am dorit asta mai mult decât orice. Înțelegi, nu-i așa?

Esther răspunse că da, deși nu înțelegea, dar această mică minciună îi va fi cu siguranță iertată. Habar n-avea despre ce era vorba, dar observase că în ultimele zece zile exista ceva între ea și Rose. Nu ar fi putut descrie acest „ceva" și cu atât mai puțin l-ar fi putut explica. Fusese un fel de umbră care acum dispăruse. Ar fi vrut să afle mai multe despre respectiva umbră, dar era mult prea înțeleaptă să insiste în acest sens. Poate Rose îi va povesti într-o zi, sau poate nu.

Timp de cinci minute, stătură în picioare una în fața celeilalte zâmbind, privindu-se în ochi... Nici urmă de umbră.

Apoi, deodată, Rose strigă disperată:

– Doamne Dumnezeule! Plachia mea!! și fugi la cuptor.

– Plachia?!

– Da, e aproape gata, așa că dacă vrei să faci un duș sau ceva, grăbește-te! E plachie de pește, după o rețetă suedeză. Meg mi-a arătat cum se face... doar că a mea nu prea arată ca a lui Meg. Nu înțeleg de ce, am urmat întocmai instrucțiunuile, dar în fine...

Esther fugi să înlăture cu un duș rapid praful de Londra. În decurs de douăzeci de minute stăteau deja la masă, savurând

plachia de pește, după o rețetă suedeză, care deși arăta puțin cam ciudat, era delicioasă. Încheiară masa cu biscuiți și cafea.

Fusese o cină simplă, incomparabil mai puțin elaborată decât cea de cu o seară înainte pe care o luase cu Walter și Delia, dar, cu toate astea, Esther se bucură de ocazie înzecit mai mult. „Tot mai bună e o mămăligă, pregătită cu dragoste...“ gândise Esther ridicând farfuria pentru o a doua porție din plachia lui Rose.

Aveau o grămadă de lucruri de discutat. Rose vroia să-i fie descrisă de-a fir a păr „aventura“ de la Londra, iar Esther să afle cele mai noi vești despre Meg și Bernard.

– Au fost drăguți cu mine... foarte drăguți, declară Rose. Dar ei n-au nevoie de altcineva, se au unul pe celălalt și le e de-ajuns. Meg era pierdută în visare. Majoritatea timpului l-am petrecut în grădină. Și nu prea avea chef de vorbă.

– Nu avea chef de vorbă? Meg?! se alarmă Esther. Era deprimată... nefericită?...

– Nicidecum. Era parcă mai fericită decât oricând. Nu avea chef de vorbă pentru că era ocupată, tricota un șal și se concentra asupra modelului. Pentru copilul cuiva.

– Copilul cui?

– Nu știu. Meg are multe prietene și toate fac copii într-o veselie, nu?

Esther nu răspunse. Un gând i se strecurase în minte... poate ar trebui să caute și ea niște mohair alb și să caute modelele de costumașe de bebeluși. Avea destule, puse bine...

Această idee o purtase pe Esther cu gândul departe și nu mai auzise ce vorbise Rose. Reveni cu picioarele pe pământ când fiica ei spunea:

– Trebuie să fie în miezul acțiunii, acum.

– Cine?... Ce?...

– Piesa. Dacă vrem s-o vedem, putem să mergem sâmbătă seara la Ernleigh.

– O să mergem. De ce nu? O să fie distractiv. De acum încolo, o să facem tot felul de lucruri împreună. Să nu mă lași să intru în vreo rutină! Ai putea să-ți chemi o prietenă să stea la noi. În camera Deliei.

– Nu am nevoie de nimeni altcineva în afară de tine.

– Poate mai târziu, atunci, spuse Esther. O prietenă de-a ta de la școală. M-am gândit la asta pe drum, în tren... Ai putea să te înscrii în Clubul Dramatic. Îți place actoria, nu?

– Da, ai dreptate, aș putea. Mi s-a mai propus acest lucru și înainte, dar nu i-ar fi picat bine Deliei, nu-i așa?

Esther nu răspunse. Era foarte adevărat, bineînțeles, Deliei nu i-ar fi picat bine deloc. Deodată, Esther realiză că ea și Rose făceau planuri pentru un viitor fericit împreună, fără Delia! Atâtea lucruri plăcute deveniseră acum posibile odată cu plecarea Deliei, lucruri care nu s-ar fi putut realiza dacă fiica ei cea mare ar mai fi fost acolo. Era ceva greșit în asta, cumva lipsit de inimă.

– Cred că te bucuri că ai ajuns acasă, reluă Rose discuția după un scurt moment de tăcere.

– Oh, da, într-adevăr! declară Esther. Mă topeam de căldură în oraș și eram epuizată și îngrijorată pentru Delia.

– N-ar trebui să fii. Delia va fi foarte fericită acolo. I s-a îndeplinit dorința. Am impresia că Walter o înțelege și se va descurca în ceea ce o privește mult mai bine decât am putut noi vreodată. Sincer, mami, lucrurile o să se rezolve de minune.

– Presupun că ai dreptate! exclamă Esther, privindu-și surprinsă fiica cea mică.

– Și poate se căsătorește.

– Se căsătorește?

Rose dădu din cap în semn că da.

– Walter are mulți prieteni, l-am auzit eu spunând. Poate vreunul dintre ei își caută soție. Delia e foarte drăguță, nu? Nu cred că există prea multe fete drăguțe acolo.

Esther nu putea să nu se amuze puțin la aerul de seriozitate și înțelepciune pe care-l afișa Rose spunând aceste cuvinte. Dar avea dreptate, era și asta o posibilitate, de fapt era chiar foarte probabil.

– Poți să râzi, zâmbi și Rose. Poate mă înșel, dar m-am gândit și eu... i-ar face bine Deliei să se mărite și să aibă mulți copii. Așa, n-ar mai avea timp să se gândească numai la ea.

Esther râdea de-a binelea acum.

– Ei bine, om trăi și om vedea!

Strânseră împreună masa și spălară vasele, închiseră geamurile și erau pe punctul de a urca la culcare când Rose se opri în mijlocul holului și ciuli urechea.

– Stai, mami! exclamă ea. Ce se aude? Deschise ușa de la intrare și se lămuri pe deplin. Da, mi s-a părut mie! Plouă!

Ploua torențial chiar. Trecuse atâta timp de când văzuseră ultima dată ploaie adevărată, încât stătură amândouă în pragul ușii, fascinate, fără a scoate nici un cuvânt, până ce natura se mai domoli.

Un sentiment ciudat de ușurare îi traversa întreaga ființă lui Esther. Abia acum își dădea seama ce efect de tensiune avusese seceta asupra nervilor ei. Nu faptul că fuseseră nevoiți

să facă economie de apă, nici măcar imaginea dezolantă a florilor ei iubite care se uscau în grădină, nu aceste lucruri îi determinaseră acest sentiment. Era ceva în sufletul ei care tânjise după ploaie. Nu s-ar fi putut spune că seceta durase prea mult, în comparație cu alte locuri din lume, dar în Anglia nici țara, nici oamenii nu suportă prea bine perioade prelungite de vreme uscată.

Un binefăcător sentiment de relaxare totală o învăluia pe Esther. Nu numai pentru că plouase, ci și pentru că lucrurile care o neliniștiseră în legătură cu membrii familiei ei păreau să-și găsească unul câte unul rezolvarea. Dorința cea mai arzătoare a Deliei se împlinise, Meg tricota un șal pentru un bebeluș, iar Rose trecuse printr-o experiență ciudată, iar acum era din nou fetița ei veselă și fără griji.

Toate aceste lucruri se amestecau haotic în mintea lui Esther. Nu mai conta. Important era că nu mai avea nici o grijă și că trandafirii din grădină aveau să înflorească din nou.

Ploua în continuare. Un miros proaspăt și răcoritor de pământ ud și flori intra pe ușa deschisă.

– Ce mireasmă! exclamă Rose. Grădina mulțumește cerului.

Epilog

„Jurnalul de Ernleigh“ era produs în ediție limitată și deși era citit cu mare interes, chiar cu aviditate de localnici, foarte rar depășea granițele districtului. În săptămâna de după „Diligența de Mulberry“, ziarul se vându ca pâinea caldă și două copii depășiră paravion granițele țării.

Delia Musgrave își lectura exemplarul ei pe veranda casei lui Walter de pe proprietatea Hallsey. Află cu surprindere că „Diligența“ fusese pusă în scenă în ciuda lipsei ei. În mod evident, Eulalie fusese singura capabilă s-o înlocuiască. Delia regreta puțin faptul că nu putuse să fie ea pe scenă, dar nu avusese ce să facă. De fapt, ca să fie pe deplin sinceră, subiectul nu o prea interesa, uimirea și regretul erau trecătoare, Sheperdsford-ul fusese lăsat mult în urmă. Se instalase și se obișnuise deja cu noua ei viață, de care se bucura aproape la fel de mult pe cât se așteptase. Savura soarele arzător și florile minunate, importanța poziției în care se afla, atenția și admirația prietenilor lui Walter.

Erau și unele lucruri mai puțin plăcute. De exemplu, Walter îi cam dădea ordine și o punea la treabă, dar își dădea seama că el era „șeful“ și că o atitudine mai autoritară din partea lui era foarte normală. El trebuia să aibă mereu ultimul cuvânt, dar se vedea că aprecia eforturile Deliei de a se integra, de a-și face datoria cum se cuvine. Ea avusese câteva idei în legătură cu administrarea casei, pe care Walter nu numai că le aprobase, dar le și apreciase la adevărata lor valoare. Îi dăduse chiar mână liberă la anumite activități, ca de exemplu redecorarea camerelor și achiziționarea de mobilă nouă de la Cape Town.

– Comandă ce-ți place ție, îi spusese. Transformă casa asta într-un cămin plăcut și confortabil. În present, este doar un loc de locuit.

Așa că Delia se conformase și încet, încet, „căminul confortabil“ începuse să se contureze. Covoare pufoase acopereau acum podelele de lemn, perdele albe fluturau la ferestre și flori proaspete își împrăștiau mireasma în toată casa. Cu toate aceste lucruri importante care-i ocupau timpul, nici nu era de mirare ca interesul Deliei pentru „Jurnalul de Ernleigh“ să fie unul trecător.

***

O a doua copie a „Junalului“ ajunse la Cannes. Era destinat domnului și doamnei Frederick Stafford și fu livrat în camera lor cu vedere la Mediterană din hotelul de lux pe care-l aleseseră pentru a-și petrece luna de miere.

– Iată „Jurnalul“! exclamase domnul Stafford.

– „Jurnalul“? întrebă soția sa mirată. Vrei să spui fițuica aia caraghioasă din Ernleigh? Cine naiba o fi trimis-o, Freddie?

– De fapt, eu l-am rugat pe Ernest s-o trimită, veni răspunsul. M-am gândit c-ar fi distractiv să vedem ce au scris despre noi. Îți citesc eu, vrei? Și fără să mai aștepte permisiunea doamnei Stafford, începu să citească pe un ton solemn, accentuând epitetele cu care autorul cadorisise „Diligența de Mulberry“:

„Sâmbătă, la Primăria din Ernleigh s-a jucat „Diligența de Mulberry“ de Jane Harcourt. Regia și interpretarea au fost ale Clubului Dramatic din Sheperdsford. A fost o seară încântătoare, pe bună dreptate apreciată de distinsul public prezent la eveniment. Piesa a fost un amalgam foarte bine gândit de pasiune, umor și tensiune. Scenariul și costumele au impresionat. Producția s-a desfășurat perfect de la un capăt la celălalt, performanță nu prea des întâlnită la trupele de teatru amatoare.“

– Ia te uită, ce zici de asta, doamnă Stafford? întrebă domnul Stafford ridicând ochii din pagina de ziar.

– Minunat, răspunse doamna chicotind. Superb de-a dreptul. Continuă, Freddie! Mai e, nu-i așa?

– Oho! o asigură el. N-am ajuns încă la partea cea mai bună.

„Doamna Eulalie Winter a strălucit în rochia ei de crinolină albă, brodată cu trandafiri roșii. Și-a jucat rolul cu pasiune și un talent înnăscut. Domnul Frederick Stafford, în rolul galantului Ralph, a secondat-o admirabil. Scenele de dragoste mai ales au mișcat întreaga audiență și au fost foarte

convingătoare. Domnul Ernest Lake s-a remarcat și dânsul în rolul maleficului Giles. Toate celelalte roluri au fost și ele foarte frumos reprezentate și nu am vrea să dăm exemple pentru a nu nedreptăți pe nimeni. La finalul piesei, aplauzele nu mai conteneau și au fost nenumărate chemări la rampă. Doamnele au primit buchete de trandafiri de la admiratori. În încheiere a apărut „Angela", condusă de „Ralph" și s-a aplaudat la scenă deschisă. Doamna Winters a mulțumit printr-o încântătoare reverență, iar domnul Stafford a adrest audienței câteva cuvinte de recunoștință, concluzionând că o asemenea atmosferă nu poate fi decât o reală inspirație pentru un actor amator. Spectacolul s-a încheiat cu intonarea imnului național, la care toată sala a participat cu entuziasm. Ni s-a adus la cunoștință că, anual, Clubul Dramatic din Sheperdsford, pune în scenă o piesă și nu ne rămâne decât să sperăm că vom avea plăcerea de a fi martorii unei alte producții de calibrul celei de sâmbătă și anul viitor."

Până terminară de citit articolul, domnul și doamna Frederick Stafford râdeau în hohote. Avusese dreptate Freddie: distractiv era chiar prea puțin spus.

Sfârșit